RAYMOND CHANDLER

SOMNUL DE VECI

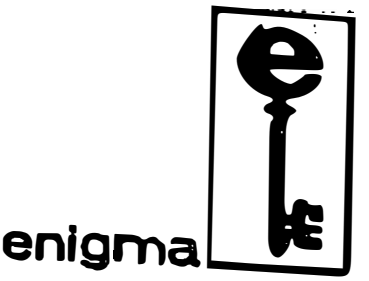

RAYMOND CHANDLER

Somnul de veci

Coperta de
Mihai Mănescu

The Big Sleep

by

● *Raymond Chandler*

© Hamish Hamilton

London

RAYMOND CHANDLER

Somnul de veci

În românește de Const. Popescu

• EDITURA PENTRU LITERATURĂ UNIVERSALĂ •
București — 1969

1

Era pe la unsprezece dimineața, la mijlocul lui octombrie, soarele nu strălucea, iar în aerul limpede de pe dealuri plutea amenințarea unei ploi torențiale. Purtam un costum albastru-deschis, cămașă, cravată și batistă la buzunarul de la piept toate de culoare închisă, pantofi negri, șosete negre de lînă cu baghete albastru-închis. Eram pus la punct, curat, bărbierit și nechercheli, și nu-mi păsa dacă cineva își dădea seama. Eram imaginea ideală a unui detectiv particular bine îmbrăcat. Făceam o vizită unei averi de patru milioane de dolari.

Holul principal al casei Sternwood era înalt de două etaje. Deasupra ușilor de la intrare, destul de încăpătoare ca să îngăduie trecerea unei turme de elefanți indieni, pe un vitraliu larg, un cavaler în armură neagră salva o doamnă legată de un pom, goală pușcă, dar acoperită decent de un păr foarte lung. Cavalerul ridicase vizorul căștii ca să fie politicos și moșmonea, fără succes însă, la nodurile frînghiei cu care era legată doamna de pom. Am rămas locului și mi-am spus că dac-aș fi locuit în acea casă, mai devreme sau mai tîrziu, aveam

să mă cațăr acolo să-i dau o mînă de ajutor. Nu părea să depună un real efort.

La capătul holului se găsea un glasvand, iar în dosul lui o pajiște vastă, cu iarbă verde ca smaraldul, ajungea pînă la un garaj alb, în fața căruia un șofer tînăr, subțirel și brunet, încălțat cu cizme negre și lucioase, ștergea un automobil Packard maron, decapotabil. În dosul garajului se vedeau mai mulți arbuști, tunși cu grijă ca niște pudeli. În dosul arbuștilor — o seră cu acoperișul boltit. Apoi alți arbuști, iar în fund de tot, conturul ferm, inegal și plăcut al dealurilor.

În dreapta holului, o scară fără rampă și cu trepte din dale urca spre o galerie cu grilaj de fier forjat și spre un alt vitraliu cu legendă. Scaune încăpătoare și necapitonate, cu perne rotunde din pluș roșu, ocupau nișele de pe întreg peretele. Nu părea să fi stat vreodată cineva pe ele. În mijlocul peretelui din stînga, se afla un imens cămin gol, cu un paravan de aramă în față, compus din patru plăci mobile, iar deasupra căminului o consolă de marmură cu amorași la colțuri. Deasupra consolei atîrna un portret în ulei, iar deasupra portretului, dispuse cruciș și încadrate sub geam, două fanioane de cavalerie, zdrențuite de gloanțe și mîncate de molii. Portretul reprezenta un ofițer în mare ținută, pozînd țeapăn în uniforma de pe vremea Războiului Mexican. Ofițerul avea barbișon negru, tuns cu grijă, mustăți negre arcuite, ochi fierbinți, aspri și negri ca smoala și aspectul general al unui om cu care e preferabil să fii în relații bune. Mi-am zis că putea fi bunicul generalului Sternwood. Greu de crezut să fi fost chiar generalul, deși auzisem că era mult prea bătrîn ca să aibă două fete, ambele la vîrsta primejdioasă din jurul a douăzeci de ani.

Priveam acei ochi negri și fierbinți cînd, undeva, în spatele scărilor, se deschise o ușă. Nu se întorcea majordomul. Era o fată.

Avea douăzeci de ani, un trup mic și delicat, deși părea voinică. Purta pantaloni albastru-deschis și o prindeau. Cînd pășea, părea că plutește. Părul castaniu și fin era tăiat mult mai scurt decît cerea moda zilei, a buclelor de paj, ondulate înăuntru. Cînd m-a privit, i-am remarcat ochii cenușii ca gresia și aproape inexpresivi. S-a apropiat, mi-a zîmbit cu buzele și

i-am văzut dinții mici, ascuțiți, ca ai veveriților, albi cum e pielița proaspătă de portocală și strălucitori ca porțelanul. Sclipeau între buzele subțiri și prea întinse. Fața ei pală nu arăta prea sănătoasă.

— Ești înalt, nu? zise ea.

— Nu cu intenție.

Ochii i se rotunjiră. Era nedumerită. Reflecta. Îmi puteam da seama, deși ne cunoșteam doar de cîteva clipe, că reflectatul va constitui întotdeauna o povară pentru ea.

— Ești și arătos. Sînt sigură că știi.

Am bombănit.

— Cum te cheamă?

— Reilly, i-am răspuns. Doghouse [1] Reilly.

— Ce nume caraghios!

Își mușcă buza, își înclină nițel capul într-o parte și-mi aruncă o privire lungă. Își coborî pleoapele pînă ce genele îi atinseră obrajii, apoi le ridică iar, ca pe o cortină la teatru. Cunoșteam prea bine trucul ăsta. Se aștepta să mă întind pe spate, cu toate patru labele în sus.

— Ești cumva boxer? mă întrebă, văzînd că nu mă las pe spate.

— Nu chiar. Sînt detectiv.

— De... De... Clătină furioasă din cap, iar culoarea vie a părului străluci în lumina cam anemică din holul imens. — Îți bați joc de mine.

— Hm.

— Ce-ai zis?

— Hai, las-o. M-ai auzit.

— N-ai zis nimic. Mă agasezi groaznic.

Își ridică degetul mare și-l mușcă. Era un deget cu o formă ciudată, subțire și ascuțit, ca un deget suplimentar și fără îndoitură la prima falangă. Îl mușcă și-l supse încet, învîrtindu-l în gură, ca un sugaci cu un biberon.

— Ești grozav de înalt, spuse ea.

Apoi chicoti, cuprinsă de o veselie secretă. Pe urmă își întoarse corpul încet, cu o mișcare felină, fără să-și ridice tălpile. Mîinile îi căzură moi de-a lungul trupului. Se aplecă spre mine

[1] În limba engleză, *doghouse* înseamnă cotețul cîinelui.

pe vîrfurile picioarelor. Mi-a căzut drept în braţe. A trebuit s-o prind, căci altminteri şi-ar fi spart capul pe dalele de marmură. Am prins-o de subsuori şi picioarele îi cedară imediat. A trebuit s-o ţin strîns ca s-o ţin drept. Îşi lipi capul de pieptul meu, începu să şi-l frece şi chicoti.

— Şmechere, chicoti ea. Dar şi eu sînt şmecheră.

Nu i-am răspuns. Majordomul alese exact acel moment ca să se întoarcă prin glasvand şi să mă vadă cu ea în braţe.

N-a părut jenat. Era un tip înalt, slab, cu păr argintiu, de vreo şaizeci de ani sau puţin mai mult. Ochii lui albaştri te priveau extrem de distant. Avea pielea netedă, lucioasă şi se mişca asemenea unui om cu muşchi foarte solizi. Înaintă încet spre noi, iar fata se smulse din braţele mele. Străbătu ca un fulger odaia, ajunse la piciorul scărilor şi le sui ca o căprioară. Dispăru mai înainte ca eu să fi apucat să respir o dată ca lumea.

Majordomul rosti cu o voce neutră :

— Vă aşteaptă generalul, domnule Marlowe.

Mi-am ridicat bărbia din piept şi-am dat din cap.

— Cine-i fata ?

— Domnişoara Carmen Sternwood, domnule.

— Ar trebui s-o înţărcaţi. Pare destul de mare.

M-a privit cu o politeţă gravă şi-a repetat cele spuse.

2

Am trecut prin glasvand şi-am apucat-o pe o alee pavată cu dale roşii netezi, între extremitatea pajiştei şi garaj. Şoferul tinerel scosese între timp o limuzină neagră, mare şi nichelată şi o curăţa. Am ajuns pe alee la o latură a serei, iar majordomul îmi deschise o uşă şi se trase în lături. Uşa dădea într-un fel de vestibul, încălzit ca un cuptor uşor încins. Majordomul mă urmă, închise uşa exterioară, deschise o alta dinăuntru şi

trecurăm mai departe. Aici domnea, într-adevăr, o mare căldură. Aerul era greu, umed, plin de aburi și îmbîcsit de mirosul greţos al orhideelor tropicale înflorite. De pe pereţii de sticlă și de pe acoperișul umezit din abundenţă cădeau pe plante picături mari de apă. Lumina devenise de un verde nefiresc, ca filtrată printr-un acvarium. Încăperea era ticsită de plante, o pădure întreagă, cu frunze oribile și cărnoase și cu tulpini ca degetele proaspăt spălate ale morţilor. Mirosul era copleșitor, ca acela de alcool fierbînd înăbușit.

Majordomul reuși să mă conducă printre plante, evitînd să fiu plesnit peste faţă de frunzele lor îmbibate cu apă și, după o vreme, am ajuns într-un luminiș din centrul junglei, sub cupolă. Aici, pe o suprafaţă acoperită cu dale hexagonale, fusese întins un covor vechi turcesc, roșu ; pe covor se afla un fotoliu cu rotile, pentru invalizi, iar în fotoliu un bătrîn, evident pe moarte, care în timp ce înaintam ne urmări cu o privire întunecată, stoarsă de mult de orice energie, dar păstrînd încă expresia directă, întunecată ca pana corbului, a ochilor din portretul de deasupra consolei din hol. Restul feţei era o mască plumburie, cu buze livide, nas ascuţit, tîmple scofîlcite și cu lobii urechilor întorși în afară, toate semne evidente ale unei apropiate descompuneri. Trupul lung și slab era înfășurat — în acea zăpușeală — într-un pled de călătorie și într-un halat de baie roșu, decolorat. Mîinile subţiri ca niște gheare zăceau moi una într-alta pe pled, cu unghii roșu-purpuriu. Cîteva smocuri de păr alb și uscat se agăţau de pielea capului, ca florile sălbatice ce se luptă să supravieţuiască pe stînca seacă.

Majordomul se opri în faţa lui și spuse :

— Domnul Marlowe, domnule general.

Bătrînul nu se mișcă, nu vorbi și nici măcar nu mă salută din cap. Se mulţumi să mă privească inert. Majordomul îmi împinse în spate un fotoliu de răchită umed și-am luat loc. Mi-a cules pălăria cu un gest expert.

Atunci, bătrînul își adună vocea ca din fundul unui puţ și spuse :

— Coniac, Norris. Cum beţi coniacul, domnule ?

— Mi-e indiferent.

Majordomul dispăru printre plantele oribile. Generalul vorbi din nou, economisindu-şi energia cu grija cu care o artistă de cabaret, fără angajament, îşi trage în picioare ultima pereche bună de ciorapi.

— Mie îmi plăcea să-l beau cu şampanie. Cu şampanie rece ca la Valley Forge, cam la o treime de pahar de coniac. Puteţi să vă scoateţi haina, domnule. E prea cald aici pentru cineva cu sînge în vine.

M-am sculat, mi-am scos haina şi mi-am şters cu batista faţa, gîtul şi dosul palmelor. Nici la St. Louis în august nu era aşa de cald ca în acea seară. M-am aşezat din nou şi-am întins mîna cu un gest automat după ţigări, apoi m-am oprit. Bătrînul surprinse gestul şi zîmbi uşor.

— Puteţi fuma, domnule. Îmi place mirosul de tutun.

Am aprins o ţigară şi-am suflat spre el fumul, iar generalul îl mirosi ca un cîine de vînătoare la o gaură de şobolani. Un zîmbet vag îi miji în colţurile umbrite ale gurii.

— Halal de-aşa viaţă cînd ajungi să-ţi satisfaci viciile prin intermediul altuia, spuse el foarte sec. Aveţi în faţa dumneavoastră supravieţuitorul jalnic al unei vieţi cam destrăbălate, un infirm paralizat de ambele picioare şi de jumătatea inferioară a trupului. Nu pot să mănînc decît foarte puţin, iar somnul e atît de apropiat de starea de trezie, încît nu merită să mai fie numit somn. Se pare că trăiesc într-o mare măsură din căldură, ca un păianjen nou-născut, iar orhideele sînt un pretext pentru căldură. Vă plac orhideele ?

— Nu în deosebi.

Generalul închise ochii pe jumătate.

— Sînt nişte plante dezgustătoare. Carnea lor seamănă prea mult cu cea omenească. Iar parfumul lor are mirosul dulce şi putred al unei tîrfe.

L-am privit cu gura deschisă. Zăpuşeala umedă şi moale ne înfăşura ca un giulgiu. Bătrînul dădu din cap, ca şi cum gîtul s-ar fi temut de greutatea capului. Apoi majordomul reveni, împingînd prin junglă o măsuţă pe rotile, îmi amestecă un coniac cu sifon, înfăşură într-un şervet umed căldarea de aramă cu gheaţă şi dispăru încet printre orhidee. În fundul junglei se deschise şi se închise o uşă.

- Am sorbit băutura. Bătrînul se linse pe buze, cu privirea ațintită permanent asupra mea, mișcînd încet o buză peste cealaltă cu o concentrare funebră, ca un cioclu care își freacă mîinile.

— Vorbiți-mi despre dumneavoastră, domnule Marlowe. Presupun că am dreptul să vă întreb ?

— Firește, dar sînt foarte puține de spus. Am treizeci și trei de ani, am studiat pe vremuri și la Universitate și mai sînt în stare să vorbesc englezește, dacă-i nevoie. Nu-i mare lucru de meseria mea. Am lucrat pe vremuri ca anchetator pentru domnul Wilde, procurorul districtual. Anchetatorul lui principal, un anume Bernie Ohls; m-a chemat și mi-a spus că doriți să mă vedeți. Nu sînt căsătorit fiindcă nu-mi plac nevestele polițiștilor.

— Și sînteți și cam cinic, zise bătrînul și zîmbi. Nu v-a plăcut să lucrați pentru Wilde ?

— Am fost concediat. Pentru indisciplină. Am un renume grozav în materie de indisciplină, domnule general.

— Și eu, domnule Marlowe. Mă bucur s-o aud. Ce știți despre familia mea ?

— Mi s-a spus că sînteți văduv și că aveți două fete tinere, drăguțe și neastîmpărate. Una a fost căsătorită de trei ori, ultima oară cu un fost traficant de alcool, cunoscut în lumea lui sub numele de Rusty Regan. Asta-i tot ce-am auzit, domnule general.

— Vi s-a părut stranie vreuna dintre informații ?

— Poate partea cu Rusty Regan. Deși eu m-am înțeles întotdeauna cu traficanții de alcool.

Zîmbi vag, în felul său economic.

— Se pare că și eu. Țin foarte mult la Rusty. Un irlandez voinic, cu păr cîrlionțat, născut la Clonmel, cu ochi triști și cu un surîs larg cît bulevardul Wilshire. Prima oară cînd l-am văzut mi-am închipuit despre el ceea ce credeți probabil și dumneavoastră — un aventurier care s-a pomenit plin de bișteri peste noapte.

— Se vede c-ați ținut la el. Ați învățat să vorbiți ca Rusty.

Își vîrî mîinile subțiri și livide sub marginea pledului. Mi-am stins țigara și-am băut restul de coniac.

— A fost ca un suflu de viață pentru mine — cît a stat aici. Își petrecea cu mine ceasuri întregi, transpirînd ca un porc, bînd coniac cu litrul și povestindu-mi despre Revoluția Irlandeză. Fusese ofițer în aviația irlandeză. Nici măcar nu se afla legal în Statele Unite. Firește, a fost o căsătorie ridicolă și probabil că n-a ținut nici o lună în chip de căsătorie. Vă dezvălui secretele familiei, domnule Marlowe.

— Rămîn mai departe secrete. Ce s-a întîmplat cu el?

Bătrînul mă privi rigid.

— A plecat acum o lună. Brusc, fără să sufle o vorbă. Fără ca măcar să-și ia rămas bun de la mine. Asta m-a cam jignit, dar Rusty crescuse la o școală aspră a vieții. În curînd am să primesc vești de la el. Între timp sînt iar șantajat.

— Iar?

Își scoase mîinile de sub marginea pledului, ținînd în ele un plic cafeniu.

— Mi-ar fi părut foarte rău pentru cel care ar fi încercat să mă șantajeze cînd era Rusty aici. Cu cîteva luni înainte de venirea lui — adică acum vreo nouă sau zece luni — i-am plătit unui anume Joe Brody cinci mii de dolari ca s-o lase în pace pe fiica mea Carmen.

— Ah, am spus.

Își mișcă sprîncenele subțiri și albe.

— Ce înseamnă „Ah"?

— Nimic.

Continuă să mă fixeze, puțin încruntat. Apoi zise:

— Luați acest plic și cercetați-l. Și mai serviți-vă cu coniac.

Am luat plicul de pe genunchii lui și m-am așezat din nou. Mi-am șters palmele și-am întors plicul. Era adresat generalului Guy Sternwood, Alta Brea Crescent nr. 3765, West Hoolywood, California. Adresa era în cerneală, cu litere aplecate, cum scriu de obicei inginerii. Plicul era tăiat. L-am desfăcut și-am scos dinăuntru o carte de vizită cafenie și trei bucățele de carton. Cartea de vizită era din olandă subțire cafenie, gravată în bronz: „Domnul Arthur Gwynn Geiger". Fără adresă. În colțul de jos, din stînga, era scris foarte mic: „Cărți rare și ediții de lux". Am întors cartea de vizită. Pe dosul ei alte cuvinte scrise aplecat: „Stimate domn, în ciuda imposibilității legale de a obține banii de pe chitanțele aici anexate,

care reprezintă într-adevăr datorii la joc, presupun că dumneavoastră doriți să le achitați. Cu respect, A. G. Geiger."

M-am uitat la cele trei bucățele de carton alb. Erau chitanțe completate cu cerneală, datate cu diferite prilejuri la începutul lunii trecute, în septembrie: „La cerere, promit să plătesc lui Arthur Gwynn Geiger, sau să-i eliberez un cec în valoare de o mie de dolari (1000 dolari), fără dobîndă. Pentru valori primite. Carmen Sternwood."

Scrisul era lăbărțat, ca al unui înapoiat mintal, cu o mulțime de floricele și cerculețe în locul punctelor. Mi-am mai amestecat o băutură, am sorbit-o din nou și-am pus deoparte documentul.

— La ce concluzii ați ajuns? mă întrebă generalul.

— N-am ajuns încă la nici una. Cine-i acest Arthur Gwynn Geiger?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ce spune Carmen?

— N-am întrebat-o. Și nici nu intenționez. Dac-aș face-o, și-ar suge degetul mare și m-ar privi timid.

— Am întîlnit-o în hol. A procedat la fel și cu mine. Apoi a încercat să mi se așeze în poală.

Expresia îi rămase neschimbată. Mîinile încleștate i se odihneau calm pe marginea pledului, iar zăpușeala, care îmi dădea senzația că m-am transformat într-un rasol fierbinte, nu părea nici măcar să-l încălzească.

— Trebuie să fiu politicos? Sau să mă comport firesc?

— N-am remarcat că suferiți de multe complexe, domnule Marlowe.

— Cele două fete ies mult împreună?

— Nu cred. Am impresia că au apucat-o pe căi diferite și oarecum opuse, ducînd la pierzănie. Vivian e răzgîiată, pretențioasă, șmecheră și fără milă. Carmen e un copil căruia îi place să smulgă aripile muștelor. Au tot atîta răspundere morală cît o pisică. Nici cu n-am răspundere morală. Nici un Sternwood n-a avut vreodată. Continuați.

— Presupun că sînt foarte instruite. Își dau seama de actele lor.

— Vivian a frecventat mai multe școli bune, pentru snobi și a mers și la Universitate. Carmen a fost la vreo șase școli,

cu principii din ce în ce mai liberale şi a terminat de unde a început. Bănuiesc că ambele au avut şi au încă toate viciile obişnuite. Dacă vă apar nitel cam sinistru ca tată, domnule Marlowe, e fiindcă legătura mea cu viaţa e mult prea slabă ca să-mi îngăduie ipocrizii victoriene. Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii, apoi îi deschise iar brusc. — E de prisos să mai adaug că un om care zămisleşte copii pentru prima oară la cincizeci şi patru de ani capătă ceea ce merită.

Am sorbit din paharul de coniac şi i-am dat dreptate. Pulsul din gîtlejul lui scofîlcit şi cenuşiu tresări vizibil şi totuşi atît de slab, încît cu greu se putea numi puls. Un bătrîn pe două treimi mort şi totuşi hotărît să creadă că e în stare să reziste.

— La ce concluzii aţi ajuns ? mă întrebă el deodată.

— Eu aş plăti.

— De ce ?

— Problema e să plăteşti puţini bani ca să scapi de mulţi nervi. Sînt sigur că-i ceva la mijloc. Dar nimeni n-o să vă frîngă inima, dacă n-a reuşit pînă acum. Şi-ar trebui ca o groază de şantajişti să-şi piardă o groază de timp şi să vă jefuiască de destui bani ca măcar să băgaţi de seamă.

— Am şi eu mîndria mea, domnule, răspunse el rece.

— Cineva se bizuie pe asta. E cel mai comod mijloc de a-i păcăli. Plătiţi, ori anunţaţi poliţia. Geiger poate obţine banii de pe aceste chitanţe, afară de cazul cînd dovediţi că-i o fraudă la mijloc. Preferă însă să vi le dăruiască, recunoscînd că sînt datorii la cărţi, oferindu-vă astfel posibilitatea să vă apăraţi, chiar presupunînd că le-ar fi păstrat. Dacă-i un escroc, îşi cunoaşte meseria, iar dacă-i un om cinstit, ocupîndu-se printre altele şi cu împrumuturi, se cuvine să-şi primească banii. Cine-i acest Joe Brody, căruia i-aţi plătit cinci mii de dolari ?

— Un fel de cartofor. Nu-mi aduc bine aminte. Norris s-ar putea să ştie. Majordomul meu.

— Fiicele dumneavoastră au banii lor, nu-i aşa, domnule general ?

— Vivian are, dar nu prea mulţi. Carmen e încă minoră pentru a primi moştenirea rămasă de la mama ei. Le dau amîndurora alocaţii substanţiale.

— Pot să vă scap de acest Geiger, domnule general, dacă doriți. Oricine ar fi și indiferent cu ce v-ar avea la mînă. S-ar putea să vă coste niște bani, în afara celor plătiți mie. Firește, dîndu-i banii, nu rezolvați nimic. Nu rezolvi niciodată nimic dacă accepți șantajul. Figurați pe listele lor de buni platnici.

— Înțeleg. Înălță indiferent din umerii ascuțiți și largi de sub halatul roșu și decolorat. — Adineaori ați spus să-i plătesc. Acum spuneți că n-o să rezolv nimic astfel.

— Vreau să spun că v-ar reveni mai ieftin și-ar fi mai ușor să-i cedați o sumă oarecare. Asta-i tot.

— Mă tem că sînt un om cam nerăbdător, domnule Marlowe. Care-i tariful dumneavoastră ?

— Douăzeci și cinci de dolari pe zi plus cheltuielile... dacă am noroc.

— Înțeleg. Mi se pare o sumă destul de rezonabilă pentru a extirpa excrescențele morbide de pe spinarea unora. O operație extrem de delicată. Sper că vă dați seama. Vă rog ca operația dumneavoastră să fie cît mai puțin dureroasă pentru pacient, nu ? S-ar putea să fie mai multe operații, domnule Marlowe.

Am dat pe gît și cel de-al doilea pahar de coniac și mi-am șters buzele și fața. Căldura toridă nu m-a slăbit nici după ce-am băut coniacul. Generalul clipi spre mine și trase de marginea pledului.

— Pot să cad la o înțelegere cu tipul ăsta dacă găsesc că-i destul de cinstit ? am întrebat.

— Da. Cazul e acum în mîinile dumneavoastră. Nu fac niciodată o treabă pe jumătate.

— Am să-l iau prin surprindere. O să creadă că i-a căzut un pod în cap.

— Sînt convins c-o s-o faceți. Iar acum, vă rog să mă iertați. Sînt obosit.

Întinse mîna și atinse clopoțelul de pe brațul fotoliului. Șnurul era vîrît într-un cablu negru care se încolăcea printre hîrdaiele vopsite în verde-închis, pline cu orhidee în creștere și putrezire. Își închise ochii, apoi îi deschise, mă fixă o clipă

cu privirea lui strălucitoare și se afundă printre perne. Pleoapele căzură din nou și nu-mi mai dădu nici o atenție.

M-am ridicat, mi-am luat haina de pe spătarul umed al fotoliului de răchită și-am plecat cu ea în mînă printre orhidee, am deschis cele două uși și m-am oprit afară pe prag, în aerul înțepător de octombrie, și-am tras în piept puțin oxigen. Șoferul de lîngă garaj dispăruse. Majordomul înainta pe cărarea roșie, călcînd ușor și egal și cu trupul drept ca o scîndură de călcat. Mi-am îmbrăcat haina și l-am urmărit cum se apropie.

S-a oprit cam la o jumătate de metru de mine și mi-a spus grav :

— Doamna Regan ar dori să vă vadă înainte de plecați, domnule. Iar în privința banilor, domnul general mi-a dat instrucțiuni să vă înmînez un cec pentru orice sumă credeți de cuviință.

— Cum ți-a dat instrucțiuni ?

Păru uimit, apoi zîmbi.

— A, înțeleg, domnule. Sînteți, firește, detectiv. După felul cum a sunat clopoțelul.

— Dumneata îi scrii cecurile ?

— Mă bucur de această favoare.

— Înseamnă că n-ai să mori sărac. N-am nevoie acum de bani, îți mulțumesc. În ce chestiune dorește să mă vadă doamna Regan ?

Ochii lui albaștri mă priviră calm și discret.

— Și-a format o idee cronată asupra scopului vizitei dumneavoastră, domnule.

— Cine i-a pomenit de vizita mea ?

— Ferestrele de la camera ei dau spre seră. V-a văzut cînd ați intrat. Am fost silit să-i spun cine sînteți.

— Nu-mi place treaba asta.

Ochii lui albaștri se contractară.

— Aveți cumva intenția să mă învățați care îmi sînt îndatoririle, domnule ?

— Nu. Dar mă amuză grozav cînd încerc să mi le închipui.

O clipă ne-am privit lung. Mi-a aruncat o privire furioasă și albastră, și-a plecat.

Camera era prea mare, tavanul prea sus, uşile prea înalte, iar mocheta albă părea un strat proaspăt de zăpadă căzut la Lacul Arrowhead. Peste tot oglinzi lungi şi ornamente de cristal. Mobila sidefie avea garnituri cromate, iar imensele draperii sidefii cădeau în falduri pe covorul alb, la un metru de ferestre. Albul făcea ca sidefiul să pară murdar, iar sidefiul făcea ca albul să pară livid. Ferestrele dădeau spre dealurile peste care coborîse înserarea. În curînd avea să plouă. În aer începuse să se simtă o apăsare.

M-am aşezat pe marginea unui fotoliu moale şi adînc şi-am privit-o pe doamna Regan. Merita s-o priveşti. Am fost sigur c-are să-mi dea de furcă. Stătea întinsă pe un şezlong modern şi îşi scosese papucii, aşa că m-am uitat lung la picioarele încălţate în ciorapi de mătase foarte fini. Picioarele păreau aşezate pentru a fi privite. Erau vizibile pînă la genunchi, iar unul mult mai sus. Genunchii aveau gropiţe, nu erau osoşi sau ascuţiţi. Pulpele erau frumoase, gleznele lungi şi subţiri şi cu o linie destul de armonioasă pentru a inspira un poem muzical. Doamna Regan era înaltă, ciolănoasă şi voinică. Îşi sprijinea capul pe o pernă de mătase sidefie. Avea păr negru, sîrmos, pieptănat cu cărare la mijloc, şi ochii negri şi fierbinţi ai portretului din hol. Gura şi bărbia îi erau frumos desenate. Buzele îi atîrnau în jos, cu o expresie posacă, iar cea inferioară era plină.

Avea alături un pahar. Luă o înghiţitură şi mă urmări cu răceală peste marginea paharului.

— Aşadar, eşti detectiv particular. Am crezut că nu există în realitate, ci doar în cărţi. Sau că sînt nişte stîrpituri slinoase care cotrobăie prin hoteluri.

N-aveam ce să-i răspund, aşa încît am lăsat-o-să continue. Aşeză paharul pe braţul plat al şezlongului, făcu să sclipească smaraldul de pe deget şi îşi netezi părul. Îmi spuse încet :

— Ţi-a plăcut tata ?

— Da.

— Ţine la Rusty. Presupun că ştii cine-i Rusty ?

— Hm.

— Rusty era practic și vulgar uneori, dar era un om în carne și oase. Și îl distra formidabil pe tata. Rusty n-ar fi trebuit să plece astfel. Tata a regretat foarte mult, deși nu recunoaște. Sau ți-a spus ceva ?

— A pomenit parcă.

— Nu prea vorbești mult, nu-i așa, domnule Marlowe ? Tata însă ține să-l găsești pentru el, nu ?

Profitînd de pauză, am privit-o politicos.

— Da și nu.

— Asta nu prea-i un răspuns. Crezi că-l poți găsi ?

— N-am spus c-am să încerc. De ce nu vă adresați Biroului de persoane dispărute ? Dispun de o organizație întreagă. Nu-i o treabă pentru un singur om.

— O, tata nici nu se gîndește să apeleze la poliție.

Mă privi din nou calm peste pahar, apoi îl goli și sună. Pe o ușă laterală intră o servitoare. O femeie de vîrstă mijlocie, cu față lunguiață, galbenă și blîndă, cu nas lung, fără bărbie și cu ochi mari și umezi. Semăna cu un cal bătrîn și simpatic trimis la păscut după ce-a adus servicii îndelungate. Doamna Regan îi făcu semn cu paharul gol, iar servitoarea îi mai amestecă o băutură, i-o dădu și ieși din odaie, fără să scoată o vorbă, fără să-mi arunce o privire.

Cînd ușa se închise, doamna Regan spuse :

— Ei, ce-ai de gînd să faci ?

— Cum și cînd a întins-o Regan ?

— Nu ți-a spus tata ?

Am plecat capul și i-am rînjit. Se înroși. Ochii ei negri aruncau văpăi de mînie.

— Nu înțeleg de ce te crezi obligat să faci pe șmecherul, se răsti ea. Și nu-mi place purtarea dumitale.

— Nici eu nu mă înnebunesc după a dumneavoastră, i-am răspuns. Nu eu am cerut să vă văd. Mă lasă rece că mă luați de sus, sau că în locul dejunului beți o sticlă de whisky. Mă lasă rece că-mi arătați picioarele. Sînt foarte frumoase și mă bucur să le fac cunoștință. Mă lasă rece că nu vă place purtarea mea. Am maniere foarte proaste. Îmi dau bătaie de cap în serile lungi de iarnă. Și nu vă mai pierdeți vremea încercînd să mă trageți de limbă.

Trînti paharul atît de violent, încît băutura sări pe o pernă sidefie. Își aruncă picioarele pe podea și se sculă cu ochii arzînd de mînie și cu nările larg dilatate. Avea gura deschisă iar dinții strălucitori mă amenințau. Pumnii i se înălbiseră.

— Nimeni nu mi se adresează astfel, spuse ea gros.

Am rămas nemișcat și i-am rînjit. Își închise gura foarte încet și se uită jos la băutura vărsată. Se așeză pe marginea șezlongului și își prinse bărbia în palmă.

— Dumnezeule, ce namilă brună și arătoasă ! Ar trebui să te calc cu Buickul.

Am frecat un chibrit pe unghie și de data asta s-a aprins. Am pufăit fumul și-am așteptat.

— Urăsc bărbații autoritari, spuse ea. Pur și simplu, îi urăsc.

— La urma urmei, de ce vă temeți, doamnă Regan ?

Ochii i se înălbiră. Apoi se întunecară pînă părură doar pupilă. Nările îi fremătau.

— Nu te-a chemat cîtuși de puțin în legătură cu el, spuse ea cu o voce încordată, care trăda încă urme de mînie. În legătură cu Rusty. Nu-i așa ?

— Întrebați-l mai bine pe el.

Se enervă din nou.

— Ieși afară ! Ieși dracului afară ! M-am ridicat. — Stai jos ! se răsti ea. M-am așezat la loc. Mă împungeam cu un deget în palmă și așteptam. — Te rog, spuse ea. Te rog. Ai putea să-l găsești pe Rusty... dacă tata ar voi s-o faci.

Nu i-a mers nici de data asta. Am dat din cap și-am întrebat-o :

— Cînd a plecat ?

— Într-o după-amiază, acum o lună. A plecat pur și simplu cu mașina lui, fără să spună o vorbă. Mașina a fost găsită undeva într-un garaj particular.

— Cine-a găsit-o ?

Deveni iar vicleană. Întreg trupul părea că i se destinde. Apoi îmi zîmbi cuceritor :

— Nu ți-a spus deci. Vocea îi era aproape veselă, ca și cum m-ar fi păcălit. Poate că reușise.

— Ba da, mi-a vorbit despre domnul Regan. Dar nu m-a chemat pentru el. Asta încercați să scoateți de la mine ?

— Sînt convinsă că nu mă interesează să scot nimic de la dumneata.

M-am ridicat din nou.

— Atunci am să plec.

N-a spus nimic. M-am îndreptat spre uşa mare, înaltă şi albă prin care intrasem. Cînd m-am uitat înapoi, doamna Regan îşi prinsese buza între dinţi şi o frămînta, ca un căţel jucîndu-se cu ciucurii unui covor.

Am ieşit, am coborît scara cu dale pîn-am ajuns în hol, iar majordomul apăru de undeva, aducîndu-mi pălăria. Am pus-o pe cap în timp ce-mi deschidea uşa.

— Ai făcut o greşeală, i-am spus. Doamna Regan nu voia să mă vadă.

Îşi înclină capul cu păr argintiu şi îmi răspunse politicos :

— Regret, domnule. Fac multe greşeli. Apoi închise uşa în urma mea.

Am rămas pe prag, am tras în piept fumul de ţigară şi mi-am plimbat privirea peste şirul de terase cu ronduri de flori şi arbuştii tunşi, pînă la gardul de fier înalt, cu suliţe aurite, care înconjura întreaga proprietate. O alee în serpentină aluneca în jos printre parapetele teraselor şi ajungea la porţile de fier deschise. Dincolo de zid, dealul cobora pe mai mulţi kilometri. De la acea înălţime de-abia zăream, slab şi departe, cîteva dintre vechile schele din lemn ale exploatării petrolifere de pe urma căreia se îmbogăţise familia Sternwood. Cea mai mare parte a terenului devenise parc public, curăţat de sonde şi dăruit oraşului de către generalul Sternwood. Dar o mică suprafaţă producea încă, prin grupurile de puţuri, cîte şapte sute la nouă sute de litri de petrol pe zi. Familia Sternwood, mutîndu-se pe coama dealului, nu mai era silită să miroasă apa stătută, colectată în puţuri, sau petrolul, dar putea privi încă pe ferestrele din faţă sursa averii ei. Dacă ar fi avut chef. Şi nu cred c-avea.

Am luat-o în jos pe o potecă pavată cu cărămidă, din terasă în terasă, am apucat-o de-a lungul gardului şi-am ieşit pe poartă să-mi iau maşina, parcată pe stradă sub un arbore de piper. Pe dealuri începuse să scapere trăsnete iar cerul de deasupra lor căpătase o culoare purpuriu-închisă. Avea să

plouă cu găleata. Aerul se făcuse umed, prevestind ploaia. Am tras capota mașinii înainte de-a o lua spre centru.

Avea picioare frumoase. I-o recunoșteam. Și că și tatăl ei erau doi cetățeni foarte vicleni. El probabil doar mă încercase; însărcinarea care mi-o dăduse era o treabă de avocat. Chiar dacă domnul Arthur Geiger, „Cărți rare și ediții de lux", se dovedea un șantajist, tot rămînea o treabă de avocat. Afară de cazul cînd ieșeau la iveală alte lucruri decît cele aparente. La prima vedere, mi-am spus că s-ar putea să mă amuze să le descopăr.

Am mers cu mașina pînă la Biblioteca Publică din Hollywood și-am cercetat superficial un volum gros, intitulat *Ediții princeps celebre*. O răsfoire de o jumătate de oră mi-a deschis pofta de mîncare pentru la prînz.

4

Magazinul lui A. G. Geiger era la stradă, în partea de nord a bulevardului, aproape de Las Palmas. Ușa de la intrare, în mijlocul fațadei, era mult retrasă de la trotuar, vitrinele aveau sus obloane de aramă, iar în dosul lor paravane chinezești, așa că nu puteam vedea în magazin. În vitrine — tot felul de fleacuri orientale. Nu mi-am dat seama dacă aveau vreo valoare, nefiind colecționar de antichități, cu excepția facturilor vechi neachitate.

Ușa de la intrare era din sticlă securit și nu prea vedeam nici prin ea, deoarece înăuntru era foarte întuneric. De o parte a magazinului se afla intrarea în bloc, iar de cealaltă o prăvălie sclipitoare, cu bijuterii pe credit. Bijutierul stătea în ușă, clătinîndu-se pe călcîie și cu un aer plictisit — un evreu înalt, arătos, cu păr cărunt, îmbrăcat în haine închise și strîmte și cu un diamant de vreo nouă carate pe mîna dreaptă. Un zîmbet vag și înțelegător îi încolți în colțul gurii cînd am intrat în maga-

zînul lui Geiger. Ușa s-a închis încet singură în urma mea și-am pășit pe o mochetă albastră groasă. În încăpere se aflau fotolii comode din piele albastră iar alături suporturi cu scrumiere. Pe mese strîmte și lustruite erau expuse între suporturi cîteva legături în piele, gravate manual. În vitrinele de pe pereți am zărit alte legături în piele, lucrate tot manual. O marfă plăcută la vedere, de genul celei pe care un parvenit o cumpără cu metrul și cere apoi cuiva să-i graveze numele pe cotoare. În fundul magazinului se găsea o despărțitură de lemn marmorat, cu o ușă la mijloc, închisă. În colțul dintre despărțitură și perete, la un mic birou cu o veioză din lemn sculptat, ședea o femeie.

Se sculă încet și înaintă spre mine legănîndu-se ; era îmbrăcată cu o rochie neagră mată și strînsă pe trup. Avea șolduri lungi și pășea într-un fel cum nu prea văzusem deseori pe cineva pășind prin librării. Avea un păr blond-cenușiu, ochi verzui cu gene rimelate și era pieptănată lins, cu părul tras de pe urechile în care sclipeau nasturi mari de sticlă neagră. Degetele-i erau lăcuite argintiu. În ciuda machiajului, lăsa impresia c-ar avea un accent senzual.

Se apropie cu destulă forță de seducție ca să strice dejunul unor oameni de afaceri și își lăsă capul pe spate pentru a aranja o buclă rebelă, dar nu foarte rebelă, a părului ce lucea moale. Zîmbea prudent, dar putea fi convinsă să devină simpatică.

— Ce doriți ? se interesă ea.

Îmi pusesem ochelarii de soare cu rame de corn. Mi-am ascuțit vocea și-am început să ciripesc.

— N-aveți cumva un *Ben Hur*, ediția 1860 ?

N-a zis : „Hm" ?, deși ar fi avut chef. Îmi zîmbi rece.

— O ediție princeps ?

— A treia. Cea cu erată la pagina 116.

— Mă tem că n-o avem... momentan.

— Poate aveți atunci *Chevalier Audubon*, ediția 1840... întreaga casetă, firește.

— Hm... nu momentan, răspunse ea răgușit. Zîmbetul îi atîrna nesigur și m-am întrebat ce mutră o să facă la dispariția zîmbetului.

— Vindeți, într-adevăr, cărți ? am întrebat-o cu falsă politețe.

Mă măsură din cap pînă în picioare. Nu mai zîmbea. Privirea aproape i se înăsprise. Stătea dreaptă şi ţeapănă. Arătă cu unghiile argintii spre vitrinele cu rafturi din perete.

— Cu ce seamănă astea, cu nişte grepfruturi? se interesă ea ironic.

— Oh, ştiţi, dar fleacurile astea nu mă interesează aproape de loc. Au probabil copii de gravuri, facil colorate şi extrem de comune. Vulgarităţile obişnuite. Nu. Regret. Nu.

— Înţeleg. Încercă să-şi readucă zîmbetul pe faţă. Era furioasă ca un ajutor de primar bolnav de oreion. — Poate domnul Geiger... dar lipseşte momentan. Ochii ei mă cercetau cu grijă. Se pricepea la cărţi rare cum mă pricep eu să dresez purici.

— Poate că se întoarce mai tîrziu?

— Mă tem că numai foarte tîrziu.

— Regret enorm. Enorm de mult. Am să iau loc pe unul din aceste adorabile fotolii şi-am să fumez o ţigară. Nu prea am ce face toată după-amiaza. Singura preocupare e lecţia mea de trigonometrie.

— Firește, spuse ea. Desigur.

M-am întins pe unul din fotolii şi mi-am aprins o ţigară cu bricheta rotundă şi nichelată de pe suportul cu scrumieră. Fata nu se clinti, rămase cu buza inferioară între dinţi şi cu ochii vag tulburaţi. Dădu în cele din urmă din cap, se întoarse încet şi reveni la biroul ei mic din colţ. Mă urmări din dosul lămpii. M-am aşezat picior peste picior şi-am căscat. Degetele cu unghii argintii se îndreptară spre furca telefonului de pe birou, nu-l atinseră, se retraseră şi începură să răpăie pe birou.

Tăcere cam cinci minute. Uşa se deschise şi un tip înalt şi cu aer înfometat, cu nas mare şi baston în mînă, intră discret şi închise uşa în urmă, asigurîndu-se că s-a prins în clanţă, păşi spre birou şi lăsă pe el un pachet ambalat. Scoase din buzunar un portvizit de focă, cu colţuri de aur, şi-i arătă blondei ceva. Blonda apăsă pe un buton de pe birou. Tipul înalt se îndreptă spre uşa din despărţitura lambrizată şi o deschise doar cît să se strecoare înăuntru.

Mi-am terminat ţigara şi mi-am aprins alta. Minutele se scurgeau încet. Pe bulevard, maşinile claxonau înfundat şi posac. O cursă interurbană roşie trecu hurruind. Lumina unui

semafor de circulație clipi. Blonda se sprijini în cot, își puse o palmă deasupra ochilor și mă privi țintă pe dedesubt. Ușa despărțiturii se deschise și tipul înalt și cu baston se furișă afară. Avea un alt pachet ambalat, de mărimea unei cărți mari. Se duse la birou și plăti. Plecă așa cum venise, mergînd pe vîrfuri, respirînd cu gura deschisă și aruncîndu-mi o privire pătrunzătoare și oblică în timp ce trecea pe alături.

M-am ridicat, am salutat-o pe blondă ducînd degetul la pălărie și m-am luat după individ. O apucă spre partea apuseană a orașului, pendulînd bastonul într-un arc scurt și precis, exact deasupra pantofului drept. Era ușor de urmărit. Haina, croită dintr-un cupon de păr de cămilă cam țipător, avea umeri atît de largi încît gîtul îi ieșea ca o tulpină de grîu iar capul i se bălăbănea deasupra în vreme ce mergea. Am parcurs un bloc și jumătate. La semaforul de la Bulevardul Highland m-am oprit lîngă el și l-am lăsat să mă vadă. Mă privi în treacăt, apoi brusc mă fixă cu atenție și se îndepărtă rapid. Cînd lumina trecu pe verde, am traversat Bulevardul Highland și-am mai străbătut distanța unui bloc. Grăbi pasul cu picioarele lui lungi și la colțul străzii avea un avans de douăzeci de metri. O luă la dreapta. La vreo treizeci de metri, pe deal, se opri, își prinse bastonul pe braț, scotoci în buzunarul de la piept și scoase un portțigaret de piele. Vîrî o țigară în gură, dădu drumul la chibrit și cînd îl ridică se uită înapoi, mă văzu că-l urmăresc de la colț și se îndreptă de parcă i-ar fi tras cineva un picior în fund. Aproape că ridica praf în urmă în timp ce trecea pe lîngă bloc, călcînd cu pași lungi și nesiguri și bocănind cu bastonul în caldarîm. O apucă din nou spre stînga. Luase cel puțin un avans de o jumătate de bloc cînd am ajuns în locul unde cotise. Mă trăsesc pe sfoară. Era o străduță strîmtă, străjuită de pomi, pe o parte cu un parapet, iar pe cealaltă trei curți cu bungalow-uri.

Dispăruse. Am pornit lent pe lîngă parapet, trăgînd cu ochiul în toate părțile. În cea de-a doua curte am văzut ceva. Așezarea se numea La Baba, o curte liniștită și cufundată în întuneric, cu un șir dublu de bungalow-uri, umbrite de arbori. Aleea centrală era mărginită de chiparoși italieni, tăiați scurt și masiv, în forma vaselor de ulei din basmul lui *Ali Baba și cei patruzeci de hoți*. În dosul celui de-al treilea vas se mișcă

marginea unei mineci croită dintr-un material cadrilat și țipător.

M-am sprijinit de un arbore de piper de pe terenul de parcare și-am așteptat. Pe dealuri bubuiau din nou tunete. Fulgerul sclipea și se reflecta în norii negri adunați grămadă departe, spre sud. Cîteva picături prudente se întinseră pe caldarîm, lăsînd urme ca monezile de cinci cenți. Aerul era calm ca în sera cu orhidee a generalului Sternwood.

Mîneca din dosul arbustului reapăru, apoi un nas mare, un ochi și niște păr cînepiu, neacoperit de pălărie. Ochiul se holbă la mine. Dispăru. Perechea lui reapăru ca o cioc㎠nitoare de cealaltă parte a arbustului. Trecură cinci minute. Îl prinsesem la strîmtoare. Tipii de teapa lui n-au nervii tari. Am auzit cum se aprinde un chibrit și apoi un fluierat. După care, o umbră întunecată alunecă pe iarbă spre arbustul de alături. Apoi ieși pe alee, se îndreptă direct spre mine, învîrtind bastonul și fluierînd. Un fluierat acru, plin de teamă. Am aruncat o privire vagă spre cerul întunecat. Trecu la trei metri de mine și nici nu mă privi. Acum era în siguranță. Scăpase de pachet.

L-am urmărit pînă a dispărut, am apucat-o pe aleea centrală a curții La Baba și-am desfăcut ramurile celui de-al treilea chiparos. Am tras afară o carte împachetată, am pus-o la subsuoară și-am plecat. Nimeni n-a strigat la mine.

5

Îndărăt pe bulevard, am intrat în cabina telefonică a unui *drugstore* și-am căutat în carte numărul de telefon de acasă al domnului Arthur Gwynn Geiger. Locuia la Laverne Terrace, o stradă pe deal, ce se făcea din Bulevardul Laurel Canyon. Am vîrît moneda de cinci cenți și-am format numărul, de curiozitate. N-a răspuns nimeni. Am deschis cartea de telefon

la rubrica magazinelor şi-am notat mai multe librării din raza blocului unde mă aflam.

Prima la care m-am adresat se găsea în partea de nord a oraşului, un magazin mare, situat la parter, unde se desfăceau hîrtie de scris şi rechizite de birou, iar la mezanin teancuri de cărţi. Nu părea magazinul indicat. Am trecut strada şi-am mai mers două blocuri spre răsărit, în direcţia celuilalt. Acesta aducea mai degrabă cu ceea ce căutam — o prăvălie strîmtă, mică, în mare dezordine şi ticsită cu cărţi pînă în tavan ; înăuntru patru sau cinci amatori îşi lăsau tacticos amprentele pe supracopertele noi. Nimeni nu le dădea vreo atenţie. Am intrat în librărie, am trecut printr-o despărţitură şi m-am pomenit în faţa unei femei scunde şi brunete care citea la un birou o carte de legi.

Am deschis portvizitul şi i l-am pus pe birou ca să vadă legitimaţia dinăuntru. A privit-o, şi-a scos ochelarii şi s-a lăsat pe spatele scaunului. Am vîrît portvizitul la loc. Avea trăsăturile fine ale unei evreice inteligente. Mă fixă şi nu spuse nimic.

— Vreţi să-mi faceţi o favoare, o favoare mică de tot ? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Despre ce-i vorba ? Avea o voce groasă şi egală.

— Cunoaşteţi magazinul Geiger de peste drum, două blocuri mai la răsărit ?

— Cred c-am trecut pe alături.

— E o librărie. Dar nu ca a dumneavoastră. Ştiţi foarte bine.

Îşi strîmbă uşor buza şi nu răspunse.

— Îl cunoaşteţi pe Geiger din vedere ? am întrebat-o.

— Regret, nu-l cunosc pe domnul Geiger.

— Atunci nu puteţi să-mi spuneţi cum arată.

Îşi strîmbă buza şi mai mult.

— De ce v-aş spune ?

— Nu există nici un motiv. Dacă nu voiţi, nu vă pot sili.

Se uită prin uşa despărţiturii şi se lăsă din nou pe spate.

— Era o stea de şerif, nu ?

— De agent onorific. Nu înseamnă nimic. Costă cît o ţigară de foi de zece cenţi.

— Înțeleg.

Întinse mîna după țigări, scuturâ pachetul și scoase una cu buzele. I-am întins un chibrit. Îmi mulțumi, se aplecă iar pe spate și se uită la mine prin fum. Apoi spuse prudent:

— Vreți să știți cum arată și nu doriți să-i luați un interviu?

— Nu-i acolo acum.

— Presupun c-are să se întoarcă. La urma urmei, e magazinul lui.

— Nu vreau să-i iau încă un interviu. Privi din nou prin ușa deschisă. — Vă pricepeți cumva la cărți rare?

— Să facem o probă.

— Aveți cumva *Ben Hur*, ediția a treia, din 1860, cea cu rînd dublu cules la pagina 116?

Împinse de o parte volumul galben de legi, luă de pe birou o carte groasă, o răsfoi, se opri la o pagină și o studie.

— Nimeni n-are o astfel de ediție, spuse fără să ridice ochii. Pentru că nici nu există.

— Exact.

— Ce urmăriți în fond?

— Fata din magazinul lui Geiger n-a știut.

Ridică privirea spre mine.

— Înțeleg. Deveniți interesant. Oarecum.

— Sînt detectiv particular și anchetez un caz. Poate că pun prea multe întrebări. Mie, oricum, nu mi s-a părut.

Suflă un cerc de fum moale și cenușiu și își vîrî degetul prin el. Cercul se destrămă în fuioare delicate. Vorbea calm, indiferent.

— Cred că are sub patruzeci și cinci de ani. De înălțime mijlocie, gras. De vreo șaptezeci și două de kilograme. Fața grasă, o mustață ca a lui Charlie Chan, ceafa groasă și moale. E moale tot. Bine îmbrăcat, merge fără pălărie, pretinde că se pricepe la antichități, dar habar n-are. A, da. Are un ochi de sticlă.

— Ați fi un polițist grozav.

Așeză la loc cartea de referințe pe un raft fără geam, la marginea biroului, și deschise din nou volumul de legi din fața ei.

— Sper să nu fiu. Își puse din nou ochelarii.

I-am mulțumit și-am plecat. Începuse să plouă. Am rupt-o la fugă, ducînd la subsuoară cartea împachetată. Mașina era pe o stradă laterală, din bulevard, aproape peste drum de magazinul lui Geiger. M-am udat ciuciulete pînă am ajuns acolo. M-am suit în mașină, am ridicat ferestrele și-am șters cu batista pachetul. Apoi l-am desfăcut.

Firește, știam ce-aveam să găsesc înăuntru. O carte grea, bine legată, elegant tipărită, cu caractere culese manual pe o hîrtie fină. Împodobită cu fotografii obscene, cît pagina. Atît pozele cît și textul erau de o murdărie de nedescris. Cartea nu era nouă. Datele de împrumut și restituire erau trecute într-o casetă la început. O carte de împrumutat. O bibliotecă de împrumutat obscenități pretențioase.

Am împachetat cartea la loc și-am încuiat-o în portbagaj. O astfel de bandă, lucrînd la lumina zilei, pe bulevard, părea să se bucure de o protecție formidabilă. Am rămas pe loc și m-am otrăvit cu fumul de la țigară, am ascultat ploaia și-am reflectat la cele întîmplate.

6

Ploaia umplea rigolele și pe caldarîm te stropea pînă la genunchi. Polițiști voinici, în impermeabile de cauciuc, lucind ca niște țevi de revolver, se distrau trecînd în brațe peste locurile inundate fete ce chicoteau. Ploaia răpăia violent pe acoperișul mașinii și capotă de pînză groasă începu să lase apă. La picioare se adună o băltoacă. Era prea devreme ca să înceapă toamna cu o astfel de ploaie. Mi-am îmbrăcat pardesiul și-am apucat-o grăbit spre primul *drugstore*, de unde mi-am cumpărat o sticlă de whisky. Întors în mașină, am băut destul ca să mă încălzesc și să-mi ațîț curiozitatea. Depășisem timpul de parcare, dar polițiștii erau prea ocupați cu trecerea fetelor și cu fluieratul ca să-și mai bată capul cu mine.

În ciuda ploii, sau poate tocmai din cauza ei, la magazinul Geiger afacerile mergeau din plin. Automobile elegante se-oprcau în față și persoane foarte simpatice intrau și ieșeau cu pachete ambalate. Nu erau numai bărbați.

Domnul Geiger apăru pe la ora patru. O limuzină sport, crem, cu două locuri, se opri înaintea magazinului și, în timp ce cobora din mașină și intra, i-am surprins fața grasă și mustața ca a lui Charlie Chan. Nu avea pălărie și purta un impermeabil de piele verde, cu cordon. De la acea depărtare nu-i puteam vedea ochiul de sticlă. Un băiat înalt și foarte arătos, îmbrăcat într-o scurtă lipită de corp, ieși din magazin și conduse mașina după colț, apoi se întoarse pe jos, cu părul negru și lucios lipit pe cap de ploaie.

Se mai scurse o oră. Se întunecă și luminile estompate de ploaie ale magazinelor fură înghițite de strada întunecată. Claxoanele autobuzelor răsunau furioase. Pe la cinci și un sfert, băiatul înalt, cu scurta lipită pe corp, ieși din magazinul Geiger cu o umbrelă și plecă să aducă mașina crem. Veni cu ea la ușă, Geiger ieși, iar băiatul înalt îi ținu umbrela deasupra capului descoperit. Apoi o strînse, o scutură și o vîrî în mașină. După aceea se repezi îndărăt în magazin. Am pornit motorul.

Limuzina sport o apucă spre apus, pe bulevard, ceea ce mă sili să ocolesc la stînga și să-mi fac o groază de dușmani, inclusiv un șofer de camion, care își scoase capul în ploaie și răcni la mine. Eram la două blocuri în urma ei pînă am apucat să intru pe același culoar. Speram ca Geiger să fie în drum spre casă. L-am văzut de două sau trei ori; apoi a luat-o spre nord, pe Bulevardul Laurel Canyon. Pe la jumătatea parcursului vină la stînga și intră pe o fîșie curbă de beton ud, denumită Laverne Terrace. Era o stradă strîmtă, cu un mal înalt pe o parte, iar pe cealaltă cu o pantă acoperită cu o puzderie de case, asemănătoare unor cabane, ale căror acoperișuri nu se ridicau prea mult peste nivelul drumului. Ferestrele din față erau mascate de garduri vii și desișuri. Pomii îmbibați de apă picurau pretutindeni.

Geiger avea aprinse farurile, iar eu nu. Am accelerat și l-am depășit la o curbă, am reținut numărul unei case în timp

ce treceam pe alături, şi-am cotit la capătul străzii. Maşina se oprise. Farurile erau îndreptate piezişe spre garajul unei căsuţe cu un gard viu patrat, astfel tăiat încît ascundea complet uşa de la intrare. L-am urmărit pe Geiger ieşind din garaj cu umbrela ridicată şi trecînd prin gardul viu. Nu se purta ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l urmărească cineva. În casă se aprinseră luminile. Am înaintat pînă la prima casă, mai sus de-a lui, care părea goală, dar nu avea nici un anunţ de închiriere. Am parcat, am tras capota, am băut o duşcă din sticlă, şi-am luat loc. Nu ştiu ce aşteptam, dar ceva îmi spunea să aştept. Trecu un alt convoi de minute plictisitoare.

Două maşini urcară dealul şi depăşiră creasta. Părea o stradă foarte liniştită. Puţin după ora şase, prin ploaia biciuitoare, izbucniră alte lumini strălucitoare. Se lăsase un întuneric de smoală. În faţa casei lui Geiger se opri încet o maşină. Fascicolele farurilor luciră slab, apoi se stinseră. Se deschise uşa şi ieşi o femeie. O femeie micuţă şi subţirică, cu o beretă de pictor şi îmbrăcată într-un impermeabil transparent. Trecu prin gardul viu. O sonerie răsună vag, prin ploaie se întrezări o lumină, o uşă care se închise, apoi tăcere.

Am scos din portieră o lanternă, am coborît şi am aruncat o privire maşinii. Era un Packard decapotabil, roşcat sau cafeniu-închis. Fereastra din stînga era lăsată. Am căutat locul unde se află fixat permisul de conducere şi-am îndreptat lanterna spre el. Pe permis stătea scris : Carmen Sternwood, Alta Brea Crescent nr. 3765, West Hollywood. M-am întors la maşină, am luat loc şi-am început să aştept. Capota picura pe genunchi şi stomacul îmi ardea de prea mult whisky. Nici o altă maşină nu mai urcă dealul. În casa în faţa căreia parcasem nu se mai aprinse nici o altă lumină. Părea un cartier prea simpatic ca să adăpostească proaste obiceiuri.

La şapte şi douăzeci o săgeată de lumină albă şi tăioasă ţîşni din casa lui Geiger ca un val de fulgere vara. În timp ce bezna se aduna în jurul ei şi o devora, un urlet ascuţit şi metalic izbucni ca un ecou şi se pierdu printre pomii împovăraţi de apă. Am ieşit din maşină mai înainte ca ecourile să se stingă.

Urletul nu trădase teamă. Mai degrabă o surpriză aproape plăcută, un răcnet de beţie, un zbieret de idioţenie curată. Era

un sunet urît. M-a dus cu gîndul la oameni în alb, la ferestre zăbrelite şi la paturi tari şi strîmte, prevăzute cu curele de piele pentru gleznc şi încheieturi. Cuibul lui Geiger se cufundase din nou într-o liniştc deplină cînd am trecut prin gaura din gardul viu şi-am ocolit colţul care masca uşa de la intrare. Un inel de fier prins într-o gură de leu servea drept ciocan de bătut în uşă. Am întins mîna şi l-am apucat. Exact în clipa aceea, ca şi cum cineva ar fi aşteptat acest semnal, în casă pocniră trei împuşcături. Se auzi un sunet care ar fi putut fi un oftat lung şi dureros. Apoi o bufitură moale şi neclară. Paşi repezi prin casă... paşi ce se îndepărtau.

Uşa dădea pe o alee strîmtă, ca o punte peste o viroagă, umplînd golul dintre zidul casei şi marginea malului. Nu exista verandă, nici teren ferm, nici o cale de a ajunge în spate. Uşa din spate se afla la capătul unor trepte de lemn care suiau din strada în formă de alee, de dedesubt. Ştiam fiindcă auzeam pe trepte paşi care coborau. Apoi duduitul brusc al unei maşini care porneşte. Zgomotul se pierdu repede în depărtare. Mi s-a părut că motorului ei îi răspunde o altă maşină, dar n-am fost sigur. Casa din faţa mea era liniştită ca o criptă. Nu mai era nici o grabă. Ce se afla înăuntru, acolo rămînea.

Am încălecat gardul viu de la marginea aleii, m-am aplecat mult spre uşa cu geamuri, fără plasă de sîrmă, şi-am încercat să privesc prin crăpătura dintre perdele. Am văzut lumina lămpii pe un perete şi marginea unei biblioteci. M-am întors pe alee, am parcurs-o în întregime, ca şi o parte din gardul viu, şi-am împins cu umărul uşa de la intrare. Era o prostie. Poate singura parte a unei case din California prin care nu-ţi poţi vîrî piciorul e uşa de la intrare. M-am rănit doar la umăr şi m-am înfuriat. Am sărit iar peste gard, am forţat uşa cu geamuri, folosind pălăria drept mănuşă, şi-am desprins aproape tot geamul de jos. Puteam acum să vîr mîna înăuntru şi să învîrt clanţa care o fixa de soclu. Restul a fost uşor. Nu exista cîrlig sus. Uşa cedă. M-am strecurat înăuntru şi-am tras perdelele din faţă.

Cele două persoane din odaie nu dădură nici o atenţie felului cum am intrat, deşi doar una dintre ele era moartă.

Era o cameră largă, pe toată lărgimea faţadei. Avea un tavan jos, cu grinzi şi pereţi cafenii de ipsos, împodobiţi cu fîşii de mătase chinezească brodată şi cu gravuri chinezeşti şi japoneze în rame de lemn grunţuros. Apoi rafturi scunde cu cărţi, un covor chinezesc roz şi gros, în care un bursuc ar fi putut sta ascuns o săptămînă fără să-şi arate botul. Pe jos perne, bucăţi de mătase desperecheate, aruncate alandala, de parcă cine locuia acolo ar fi vrut să le aibă la îndemînă ca să le pipăie. Mai era şi un divan larg şi jos, îmbrăcat în mătase trandafirie-deschis. Pe el se afla un maldăr de haine, inclusiv lenjerie de mătase, de culoare liliachie. Lumina venea de la o lampă mare şi sculptată pe un piedestal şi de la alte două lămpi cu picior, adumbrite de abajururi verzi ca jadul şi cu ciucuri lungi. Mai era şi un birou negru, cu marginile sculptate la colţuri în chip de gargoile, iar în spatele lui, pe un scaun negru lustruit, cu braţe şi spătar sculptate, o pernă de mătase galbenă. Odaia degaja un amestec straniu de mirosuri, din care cel mai puternic în acea clipă părea izul usturător al prafului de puşcă şi parfumul greţos al eterului.

Într-un colţ al camerei, pe un fel de platformă scundă, se afla un scaun din lemn de tek, cu spătarul înalt, pe care şedea domnişoara Carmen Sternwood pe un şal portocaliu cu franjuri. Stătea foarte drept, cu mîinile pe braţele scaunului, genunchii strînşi, trupul ridicat ţeapăn, în atitudinea unei zeiţe egiptene, cu bărbia sus şi cu dinţii mici şi strălucitori sclipindu-i între buze. Ochii îi erau larg deschişi. Irisul, de un cenuşiu ca gresia, îi devorase pupila. Erau ochi plini de furie. Părea inconştientă, deşi nu avea aerul unei inconştiente. Arăta ca şi cum în mintea ei se petrecea ceva foarte important şi se petrecea cu mare succes. Din gură îi ieşea un chicotit strident, care nu-i modifica expresia şi nici măcar nu-i mişca buzele.

Purta o pereche de cercei lungi de jad. Cerceii erau foarte frumoşi şi costaseră probabil mai multe sute de dolari. Nu mai avea nimic altceva pe ea.

Avea un corp splendid, mic, suplu, întins, ferm şi rotunjit. La lumina lămpii, pielea căpătase lustrul sclipitor al unei perle. Picioarele nu aveau graţia excitantă a picioarelor doamnei Regan, deşi erau foarte frumoase. Am examinat-o fără jenă sau intenţii porcoase. Nu se afla de loc în acea cameră în postura unei fete goale. Era doar o drogată. Pentru mine fusese întotdeauna doar o drogată.

Am încetat s-o mai privesc şi m-am uitat la Geiger. Zăcea pe spate pe duşumea, dincolo de ciucurii covorului chinezesc, în faţa unui obiect care semăna cu un stîlp de totem. Stîlpul avea profilul unui vultur, iar ochiul lui mare şi rotund era lentila unui aparat fotografic. Lentila era îndreptată spre fata goală de pe scaun. De o margine a totemului era fixat un blit înnegrit. Geiger purta papuci chinezeşti cu tălpi de pîslă groasă, pantaloni de pijama de mătase neagră, iar deasupra o haină chinezească brodată şi pătată pe piept aproape complet de sînge. Ochiul lui de sticlă sclipea puternic la mine şi era pe departe cel mai viu lucru din persoana lui. Dintr-o singură privire mi-am dat seama că nici una dintre cele trei împuşcături auzite nu-şi greşise ţinta. Era mort de-a binelea.

Blitul produsese fulgerul de lumină pe care îl văzusem. Urletul demenţial fusese reacţia fetei drogate şi goale la vederea lui. Cele trei împuşcături reprezentaseră ideea cuiva care dorise să dea o nouă întorsătură evenimentelor. Ideea tipului care coborîse treptele din spate, se suise într-o maşină, trîntind uşa, şi plecase în goană. Atitudinea lui mi se părea merituoasă.

Pe o tavă de lac roşu, la capătul biroului negru, alături de un flacon pîntecos plin cu un lichid cafeniu, se aflau două pahare fragile, vîrstate cu bronz. Am scos dopul şi l-am mirosit uşor. Mirosea a eter şi a altceva, poate a laudanum. N-am încercat niciodată să beau acest amestec, dar mi se părea că merge perfect cu menajul Geiger.

Am ascultat ploaia răpăind pe acoperiș și pe ferestrele dinspre nord. Nu se mai auzea nici un alt zgomot în afara ei, nici mașini, nici sirenele poliției, doar răpăitul ploii. M-am apropiat de divan, mi-am luat impermeabilul și-am răscolit printre hainele fetei. Am găsit o rochie de lînă aspră, verde-deschis, din acelea care se trag peste cap, cu mînecă trei sferturi. Am gîndit c-am să reușesc să i-o îmbrac. M-am decis să renunț la lenjeria de corp, nu din sentimente de delicateță, ci fiindcă nu mă vedeam în stare să-i trag chiloții și să-i închid sutienul. Am adus rochia la fotoliul din lemn de tek de pe postament. Domnișoara Sternwood putea a eter de la un metru. Continua să chicotească strident și pe bărbie i se scurgea un fir de salivă. I-am tras două palme. A clipit și-a încetat să mai chicotească. Am mai plesnit-o o dată.

— Hai, i-am spus vesel, fii cuminte. Hai, îmbracă-te!

Îmi aruncă o privire lungă, iar ochii ei de ardezie erau goi ca niște găuri într-o mască.

— Gugugugu, făcu ea.

I-am mai tras cîteva palme. Nici nu i-a păsat. N-au trezit-o. Am început s-o îmbrac. Nici asta n-o interesa. M-a lăsat să-i ridic brațele și își desfăcu larg degetele, de parcă gestul ar fi fost o mare șmecherie. Am reușit să-i vîr mîinile prin mînecă, să-i trag rochia pe spate și s-o ridic în picioare. Îmi căzu în brațe chicotind. Am așezat-o la loc pe fotoliu și i-am pus ciorapii și pantofii.

— Hai să facem o mică plimbare, i-am spus. O plimbare mică și plăcută.

Am făcut o plimbare mică. Uneori, cercei ei mi se loveau de piept, alteori ne despărțeam cu pași mari și lenți, ca dansatorii profesioniști. Am mers pînă la cadavrul lui Geiger și înapoi. Am silit-o să-l privească. Era de părere că-i un tip nostim. A chicotit și-a încercat să mi-o spună, dar n-a reușit decît să bolborosească. Am condus-o pînă la divan și-am întins-o. Sughiță de două ori, chicoti puțin și adormi. Mi-am îndesat în buzunare lenjeria ei și m-am deplasat în spatele totemului. Aparatul de fotografiat era într-adevăr acolo, fixat înăuntru,

dar fără clișeu în dispozitiv. M-am uitat pe jos, gîndindu-mă că poate l-a scos mai înainte de-a fi împușcat. Nici urmă de clișeu. Am ridicat mîna moale și rece a lui Geiger și l-am rostogolit nițel. Nici urmă de clișeu. Nu-mi plăcea cum evoluau lucrurile.

M-am dus într-un hol din spatele camerei și-am cercetat casa. La dreapta se găsea o cameră de baie și o ușă încuiată, iar în spate bucătăria. Fereastra de la bucătărie fusese forțată. Paravanul de sîrmă dispăruse, iar pe pervaz se mai vedea încă locul de unde se trăsese ivărul. Ușa din dos nu era încuiată. Am lăsat-o așa și-am intrat într-un dormitor din stînga holului. Era elegant, pretențios și feminin. Patul avea o acoperitoare pufoasă. Pe măsuța de toaletă, cu trei oglinzi, în afara unei batiste, a unui mărunțiș de bani, a unor perii și a unui portofel pentru chei se afla o sticluță cu parfum. În dulapul din perete se găseau haine bărbătești, iar sub marginea pufoasă a macatului de pe pat se vedeau niște papuci de casă. Camera domnului Geiger. Am luat portofelul cu chei în salonaș și-am căutat prin birou. Într-un sertar încăpător am dat peste o casetă de oțel încuiată. Am încercat una din chei. Înăuntru nu se găsea decît un carnețel de piele albastră, cu index și cu multe pagini codificate, scris cu aceleași caractere prelungi din scrisoarea trimisă generalului Sternwood. Am vîrît carnețelul în buzunar, am șters caseta unde o atinsesem, am încuiat biroul la loc, am pus cheile în buzunar, am stins gazul care încălzea butucii de metal din cămin, mi-am îmbrăcat trenciul și-am încercat s-o trezesc pe domnișoara Sternwood. Era imposibil. I-am îndesat pe cap bereta de pictor, am învelit-o în impermeabil și-am dus-o în brațe pînă la mașina ei. M-am întors, am stins toate luminile și-am închis ușa de la intrare, apoi i-am scos cheile din geantă și-am pornit Packardul. Am coborît dealul cu farurile stinse. În mai puțin de zece minute am ajuns la Alta Brea Crescent. În tot acest timp Carmen a sforăit, și-am simțit în față respirația ei care putea a eter. N-am putut să-i dau la o parte capul de pe umărul meu. N-am reușit decît să nu i-l țin în poală.

În dosul geamurilor strîmte și încadrate în plumb ale ușii laterale din casa Sternwood se întrezărea o lumină slabă. Am oprit Packardul sub bolțile de la intrare și mi-am golit buzunarele pe banchetă. Fata sforăia într-un colț, cu bereta căzută șmecherește pe nas și cu mîinile atîrnîndu-i moi în cutele impermeabilului. Am ieșit din mașină și-am sunat la ușă. Pași se apropiară încet, de parcă ar fi venit obosiți de la o mare depărtare. Ușa se deschise și majordomul țeapăn și cărunt mă măsură din cap pînă în picioare. Lumina din hol îi arunca un halo în jurul părului argintiu.

— Bună seara, domnule, spuse el politicos și se uită peste mine la Packard. Își întoarse apoi privirea spre mine.

— Doamna Regan e acasă?

— Nu, domnule.

— Generalul doarme, sper?

— Da. Seara e vremea cînd doarme cel mai bine.

— Unde-i subreta doamnei Regan?

— Mathilda? E aici, domnule.

— N-ar strica s-o chemi. O treabă de femeie. Uită-te în mașină și-ai, să vezi de ce.

Se uită în mașină. Se întoarse.

— Înțeleg, zise el. Am s-o aduc pe Mathilda.

— Mathilda are s-o îngrijească, i-am spus.

— Cu toții încercăm s-o îngrijim.

— Bănuiesc că ai experiență. Nu mi-a răspuns. — Atunci noapte bună. Las totul pe seama dumitale.

— Perfect, domnule. Să chem un taxi?

— Hotărît nu. De fapt, nici nu sînt aici. Nu-i decît o închipuire de-a dumitale.

Atunci zîmbi. Se înclină ușor, iar eu m-am întors, am luat-o pe alee și-am ieșit pe poartă.

Am mers așa pe parcursul a zece blocuri, coborînd pe străzile în serpentină, biciuite de ploaie, pe sub pomii care picurau tot timpul, de-a lungul ferestrelor luminate ale unor case imense, situate pe terenuri fantomatic de gigantice — ciorchini

neclari de streşini, frontoane şi ferestre luminate sus pe culmea dealurilor, distante şi inaccesibile, cum sînt casele vrăjitoarelor în pădure. Am dat de o staţie de benzină, luminată orbitor şi inutil, unde un vînzător plictisit, cu şapcă albă pe cap şi îmbrăcat cu un vindiac albastru închis stătea ghemuit pe un scaun între pereţii de sticlă aburită şi citea un ziar. Aş fi vrut să intru, dar m-am răzgîndit. Eram ud pînă la piele. Şi într-o noapte ca asta îţi creşte barba aşteptînd un taxi. Iar şoferii de taxi nu uită.

Mi-a trebuit mai mult de o jumătate de oră ca să mă întorc pe jos acasă la Geiger, mergînd repede. Nu era ţipenie de om, pe stradă nici o maşină, afară de-a mea, parcată în faţa casei de alături. Arăta tristă ca un cîine pierdut. Am scos dinăuntru o sticlă de whisky şi-am dat pe gît jumătate din ce mai rămăsese, apoi am intrat în maşină ca să aprind o ţigară. Am fumat-o jumătate, am aruncat-o, am ieşit şi m-am îndreptat spre casa Geiger. Am descuiat uşa şi-am păşit în bezna caldă încă, am rămas pe loc, în timp ce picăturile se scurgeau tăcut de pe mine pe covor, iar eu ascultam ploaia. Am bîjbîit după lampă şi-am aprins-o.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că de pe pereţi dispăruseră mai multe fîşii de mătase brodată. Nu le numărasem, dar tapetul cafeniu, pe alocuri gol, bătea la ochi. Am mai făcut cîţiva paşi şi-am mai aprins o lampă. M-am uitat la totem. La picioarele lui, dincolo de marginea covoraşului chinezesc, fusese întins un alt covor pe duşumea. Nu se aflase acolo mai înainte. Se aflase cadavrul lui Geiger. Iar cadavrul lui Geiger dispăruse.

Am înlemnit. Am strîns buzele pe dinţi şi-am privit ironic ochiul de sticlă din totem. Am mai cercetat o dată întreaga casă. Toate erau exact aşa cum le lăsasem. Geiger nu se afla în patul lui cu macat pufos şi nici dedesupt, şi nici în dulapul din perete. Nu era nici în bucătărie şi nici în camera de baie. Nu mai rămînea decît uşa încuiată din dreapta holului. Una din cheile lui Geiger o deschise. Camera era interesantă, dar Geiger nu era înăuntru. Era interesantă fiindcă era foarte diferită de camera lui Geiger. Era un dormitor masculin, sobru şi aproape gol, cu duşumea lustruită, cu cîteva covoraşe model indian,

două scaune drepte, un birou dintr-un lemn cu pigment întunecat, avînd pe el o trusă de toaletă bărbătească și două lumînări negre în sfeșnice de aramă, înalte de treizeci de centimetri. Patul era strîmt, părea tare și era acoperit cu un macat cateniu de batist. Camera răspîndea răcoare. Am încuiat-o la loc, am șters clanța cu batista și m-am întors la totem. M-am lăsat în genunchi și-am început să cercetez de-a lungul marginii covorașului pînă la ușa de la intrare. Mi s-a părut că văd două dîre paralele ducînd în acea direcție, ca și cum ar fi fost tîrîte niște tocuri. Cel care le tîrîse o făcuse conștiincios. Morții atîrnă mai greu decît inimile sfărîmate.

Nu fusese poliția. I-aș mai fi găsit încă acolo, ocupați să măsoare cu sfoara, să tragă urme cu creta, să presare pudră pentru a lua amprente, să fotografieze și să fumeze țigări de foi ieftine. I-aș fi găsit cu siguranță acolo. Dar nu fusese nici criminalul. Plecase prea repede. Probabil că zărise fata. Nu putuse fi sigur că-i atît de ametită încît să nu-l vadă. Criminalul fugise ca să cîștige distanță. N-am găsit nici un răspuns, dar n-aveam nimic împotriva faptului că cineva dorea ca Geiger să fie dat doar lipsă și nu asasinat. Mi se oferea astfel prilejul să mă conving, dacă raportam poliției, fără să pomenesc însă de Carmen Sternwood. Am încuiat din nou ușa, am pornit motorul mașinii și-am apucat-o spre locuința mea ca să fac un duș, să-mi schimb hainele și să iau o cină tîrzie. După aceea m-am fîțîit prin apartament, am băut prea multe groguri fierbinți și-am încercat să dezleg numele codificate din carnețelul albastru cu index, al lui Geiger. Nu puteam fi sigur decît că era vorba de o listă de nume și de adrese, probabil ale clienților. Erau peste patru sute. Asta însemna o combinație formidabilă, ca să nu mai pomenesc de eventualele șantaje, probabil foarte numeroase. Orice nume de pe listă putea fi cel al criminalului. N-am invidiat treaba poliției cînd aveam să le înmînez carnețelul.

M-am dus la culcare plin de whisky și de ciudă și-am visat un om într-o haină chinezească, pătată de sînge, fugărind o fată goală, cu cercei lungi de jad în urechi, în timp ce eu alergam după ei încercînd să-i fotografiez cu un aparat fără film.

A doua zi dimineaţă aerul era limpede, luminos şi însorit. M-am trezit cu senzaţia că am în gură mănuşa unui automobilist, am băut două ceşti de cafea şi-am răsfoit ziarele de dimineaţă. În nici unul n-am găsit vreo referinţă la domnul Arthur Gwynn Geiger. Tocmai scuturam costumul meu ud ca să-i netezesc cutele, cînd sună telefonul. Era Bernie Ohls, anchetatorul principal al procurorului, care îmi dăduse ideea să merg la generalul Sternwood.

— Ei, cum se simte băiatul ? începu el. Vocea lui părea a unui om care a dormit bine şi nu avea prea mari datorii.

— Mă doare capul după băutură.

— Ce vorbeşti ? Rîse distrat, apoi vocea îi căpătă o nuanţă prea degajată, o voce de poliţist şmecher. — Ai apucat să-l vezi pe generalul Sternwood ?

— Hm.

— Ai făcut ceva pentru el ?

— A plouat prea tare, i-am răspuns, dacă ăsta putea fi un răspuns.

— Se pare că-i o familie căreia i se întîmplă multe. Un automobil mare Buick, aparţinînd unuia dintre ei, e spălat de flux lîngă cheiul Lido.

Am ţinut telefonul atît de strîns, încît era gata să plesnească. Mi-am ţinut de asemenea respiraţia.

— Mda, zise Ohls vesel. Un superb automobil Buick, nou, umplut cu nisip şi cu apa mării... Ah, eram cît pe-aci să uit, şi un tip în maşină.

Am dat drumul aerului din piept atît de încet încît îmi rămase pe buze.

— Regan ? l-am întrebat.

— Aha ? Cine ? Vrei să spui fostul traficant de alcool, pe care l-a agăţat fata mai mare şi cu care s-a măritat ? Nu l-am văzut niciodată. Ce-o fi făcînd în maşină ?

— Lasă glumele proaste. Ce-ai vrea să facă cineva în maşină ?

— N-am idee, amice. Mă duc s-arunc o privire la chei. Vii cumva ?

— Da.

— Grăbește-te. Mă găsești în biroul meu.

Bărbierit, îmbrăcat și cu micul dejun luat, am ajuns la Palatul de Justiție în mai puțin de o oră. Am suit cu liftul pînă la etajul șapte și m-am îndreptat spre un grup de mici birouri, folosite de oamenii procurorului. Cel al lui Ohls nu era mai mare decît restul, dar îl ocupa singur. Pe birou nu se afla decît un tampon, un suport ieftin pentru creioane, pălăria și unul din picioarele lui Ohls. Era un om blondciu, de statură mijlocie, cu sprîncene țepene și albe, ochi calmi și dinți bine îngrijiți. Semăna cu primul venit de pe stradă. Știam din întîmplare că omorîse nouă oameni, pe trei dintre ei pe cînd se afla în apărare, sau cînd cineva își putea închipui astfel.

Se ridică și puse în buzunar o cutiuță turtită, cu țigări de foi minuscule numite *Entractes*, o morfoli pe cea din gură-și mă privi atent de-a lungul nasului, cu capul lăsat pe spate.

— Nu-i Regan, zise el. Am verificat. Regan e un tip voinic, la fel de înalt ca tine și ceva mai greu. Asta-i un tînăr.

N-am răspuns nimic.

— Ce l-a făcut pe Regan s-o întindă ? întrebă Ohls. Te interesează ?

— Nu cred, i-am răspuns.

— Cînd un traficant de alcool se căsătorește intrînd într-o familie bogată, iar apoi își ia rămas bun de la o femeie bine și de la vreo două milioane de dolari dobîndiți legal — e de-ajuns ca să mă pună pe gînduri. Bănuiesc că ți-ai închipuit că-i un secret.

— Hm.

— Perfect, să nu scoți o vorbă, amice. Nu mă supăr. Înconjură biroul, bătîndu-se peste buzunare, apoi întinse mîna după pălărie.

— Nu-l caut pe Regan, i-am spus.

Încuie ușa cu broasca automată și-am coborît la spațiul de parcare oficial, unde ne-am suit într-o mașină mică albastră. Am apucat-o pe Bulevardul Sunset, folosind uneori sirena ca să scăpăm de un stop. Era o dimineață răcoroasă, cu aerul

destul de înviorător ca viața să-ți pară simplă și plăcută, dacă n-aveai prea multe griji. Eu unul aveam.

Pînă la cheiul Lido erau patruzeci și cinci de kilometri pe șoseaua de pe falezâ, primii cincisprezece printr-o circulație deasă. Ohls ajunse la destinație în trei sferturi de oră. Ne-am oprit brusc în fața unei arcade de ipsos decolorat. Mi-am dat jos picioarele de pe podeaua mașinii și-am coborît amîndoi. Un chei lung, cu un parapet cu stîlpi de lemn alb, se întindea de la arcadă spre mare. La capătul lui am văzut un grup de oameni aplecați, iar sub arcadă un polițist motorizat bloca drumul unui alt grup care dorea să ajungă pe chei. De ambele părți ale șoselei erau parcate mașini — necrofilii obișnuiți, de ambele sexe. Ohls arătă motociclistului insigna lui și o apucarăm pe chei, în mirosul violent de pește, nealterat de ploaia torențială de peste noapte.

— Uite-o pe șlep, zise Ohls, arătînd cu una din țigările lui de foi minuscule.

Un șlep scund și negru, cu o cabină ca a unui remorcher, se ghemuia lîngă ponton la capătul cheiului. Pe puntea lui, în soarele dimineții, strălucea un obiect prins încă în lanțul de macara — o mașină mare, neagră și nichelată. Brațul macaralei fusese lăsat în poziția lui și coborît la nivelul punții. În jurul automobilului stăteau în picioare cîțiva oameni. Am păsit amîndoi pe treptele alunecoase pînă jos pe punte.

Ohls salută un agent în uniformă kaki-verzui și pe altul în civil. Echipajul șalupei, compus din trei persoane, se apleca peste marginea cabinei și mesteca tutun. Unul dintre ei se freca pe cap cu un prosop murdar. Era desigur cel care intrase în apă ca să fixeze lanțurile.

Am examinat automobilul. Bara de șoc din față era îndoită, unul dintre faruri spart, celălalt doar turtit, dar cu geamul încă întreg. Cutia radiatorului avea o spărtură mare, iar vopseaua și nichelul de pe întreaga mașină se zgîriaseră rău. Tapițeria se îmbibase de apă și se înnegrise. Nici unul dintre cauciucuri nu părea deteriorat.

Șoferul se afla ghemuit la volan, cu capul într-o poziție nefirească față de umeri. Era un băiat slăbuț și brunet, frumos pînă nu de mult. Fața lui căpătase o culoare alb-albăstruie, sub pleoapele coborîte ochii luceau stins și vag, iar în gura des-

chisă intrase nisip. Pe tîmpla stîngă se detaşa pe albeaţa pielei o vînătaie violentă.

Ohls se trase înapoi, îşi hîrîi gîtlejul şi aprinse una din ţigările lui mici de foi.

— Ce s-a întîmplat?

Agentul în uniformă arătă spre curioşii de la capătul cheiului. Unul dintre ei cerceta locul de pe parapetul de şipci albe unde se produsese o mare spărtură. Lemnul rupt se vedea galben şi curat, ca pinul tăiat proaspăt.

— A trecut pe acolo. Probabil că şocul a fost foarte puternic. Aici ploaia a încetat devreme, pe la nouă seara. Lemnul rupt e uscat pe dinăuntru. Înseamnă deci că accidentul s-a petrecut după încetarea ploii. Apa în care a căzut maşina era destul de adîncă pentru a n-o strica prea rău; fluxul era la jumătate, altfel ar fi cărat-o în larg, iar refluxul tot la jumătate, căci altfel ar fi buşit-o de chei. Aşadar accidentul a avut loc pe la zece seara. Poate chiar nouă şi jumătate, dar nu mai devreme. Se vedea sub apă cînd au venit azi-dimineaţă băieţii să pescuiască, aşa c-am adus şlepul s-o scoatem la suprafaţă şi l-am găsit pe tipul mort.

Agentul în civil zgîrie puntea cu vîrful pantofului. Ohls se uită lateral spre mine şi morfoli mica ţigară de foi, ca pe o ţigară obişnuită.

— Era beat? întrebă el, fără să se adreseze cuiva anume.

Omul care se ştersese pe cap cu prosopul se apropie de balustradă şi îşi hîrîi gîtlejul cu un zgomot care făcu pe toată lumea să-şi întoarcă spre el capul.

— Am înghiţit nişte nisip, zise şi scuipă. Nu aşa de mult ca prietenul nostru, dar destul.

— Se poate să fi fost beat, zise agentul în uniformă. O fi făcut pe nebunul în ploaie. Beţivii sînt în stare de orice.

— La dracu, nu era beat, zise poliţistul în civil. Frîna de mînă e pe jumătate pusă, iar tipul a fost lovit în tîmplă. După mine e vorba de-o crimă.

Ohls se uită la omul cu prosopul.

— Ce părere ai, amice?

Omul cu prosopul păru măgulit. Rînji:

— Eu aş spune că-i o sinucidere, omule. Nu-i treaba mea, dar eu cred că-i sinucidere. În primul rînd, tipul a descris un

drum exterm de drept de-a lungul cheiului. Poți aproape să urmărești urmele lăsate de roți. Asta înseamnă că accidentul s-a petrecut după ploaie, cum a spus șeriful. Apoi a lovit parapetul direct și violent, căci altfel mașina n-ar fi trecut prin el și n-ar fi căzut în apă cu partea dreaptă în sus. E foarte posibil să se fi răsturnat de cîteva ori. Înseamnă că avea o mare viteză și c-a lovit gardul din plin. Prea mare viteză ca să fi frînat pe jumătate. Poate că a dat să frîneze în vreme ce cădea și s-o fi rănit la cap tot în cădere.

— Ai ochi, amice. L-ai percheziționat? întrebă Ohls pe agent.

Polițistul se uită la mine, apoi la echipajul sprijinit de cabina timotierului.

— Bine, lasă, continuă Ohls.

Un omuleț cu ochelari, cu o față obosită și o geantă neagră coborî treptele cheiului. Alese un loc destul de curat pe punte și își lăsă jos geanta. Apoi își scoase pălăria, se frecă la ceafă și privi fix marea, de parcă n-ar fi știut unde se află sau de ce-a venit.

— Uite-ți clientul, doctore, spuse Ohls. A făcut aseară un salt de pe chei. Între nouă și zece. Asta-i tot ce știm.

Omulețul se uită posac la mort. Îi pipăi capul, cercetă vînătaia de pe tîmplă, întoarse capul cu ambele mîini și îi pipăi coastele. Îi ridică o mînă moale și inertă și se uită cu atenție la unghii. Dădu drumul mîinii și o urmări cum cade. Se întoarse, își deschise geanta, scoase un teanc de formulare pentru formalitățile postmortem și începu să scrie peste indigou.

— Cauza aparentă a morții o constituie ruperea coloanei vertebrale la ceafă, spuse el scriind. Ceea ce înseamnă că n-o să găsim multă apă în el. Ceea ce înseamnă că o să înțepenească foarte curînd, fiindcă l-ați scos din apă. Luați-l din mașină pînă nu înțepenește. O să vă vină greu după aia.

— De cît timp e mort, doctore? întrebă Ohls.

— N-aș putea să vă spun.

Ohls îi aruncă o privire ascuțită, își scoase mica țigară de foi din gură și îi aruncă și ei o privire ascuțită.

— Încîntat că v-am cunoscut, doctore. Un om în serviciul procurorului care nu e în stare să ghicească cu o aproximație de cinci minute mă uimește.

Omuleţul zîmbi acru, îşi vîrî carneţelul în geantă şi creionul în buzunarul vestei.

— Dacă şi-a luat cina ascară, aş putea să vă spun, dacă aş cunoaşte ora cînd a mîncat. Dar nu cu o aproximaţie de cinci minute.

— Cum a căpătat vînătaia? În cădere?

Omuleţul se uită din nou la vînătaie.

— Nu prea îmi vine să cred. Lovitura a fost pricinuită de un obiect acoperit. Şi rana a sîngerat subcutaneu în timp ce omul trăia încă.

— Cu un drug, nu?

— Foarte posibil.

Omuleţul salută din cap, îşi luă geanta de jos şi urcă scările spre chei. O ambulanţă făcea marşarier dincolo de arcada de ipsos. Ohls mă privi şi spuse:

— Hai să mergem. N-a prea meritat deranjul, nu?

Am suit din nou pe chei şi mi-am reluat locul în maşina lui Ohls. O întoarse chinuit pe şosea şi se îndreptă spre oraş pe şoseaua cu trei culoare, spălată de ploaie, de-a lungul unor şiruri de dune din nisip alb-gălbui, acoperite cu muşchi trandafiriu. Deasupra mării, cîţiva pescăruşi se roteau şi coborau iute peşte ceva ce plutea pe valurile fluxului, iar departe, un yacht alb părea că atîrnă din cer.

Ohls întoarse capul spre mine şi mă întrebă:

— Îl cunoşti?

— Desigur. E şoferul familiei Sternwood. L-am văzut acolo ieri curăţind chiar acea maşină.

— Nu vreau să te agasez cu întrebări, Marlowe. Spune-mi doar dacă misiunea ta are ceva de-a face cu el?

— Nu. Nu-i cunosc nici măcar numele.

— Owen Taylor. Cum am aflat? E ciudat. Cam acum un an l-am vîrît la zdup pentru că a călcat Legea Mann [1]. Se pare că a fugit la Yuma cu fiica năbădăioasă, cea mică, a generalului Sternwood. Cealaltă soră s-a luat după ei, i-a adus înapoi şi l-a vîrît pe Owen la răcoare. A doua zi vine la procuror şi-i cere să-i dea drumul băiatului. Spune că tipul avea intenţia să se căsătorească cu sora ei, că asta dorea, numai că

[1] Lege votată de Senatul american, la propunerea senatorului Mann, şi conform căreia o minoră nu poate fi trecută, fără asentimentul părinţilor, dintr-un stat într-altul.

sora ei nu era de acord. Nu voia decît să facă unele nebunii şi să se distreze. Aşa că i-am dat drumul băiatului, şi să mă ia dracu', închipuie-ţi că l-au reangajat ca şofer. Peste puţin timp primim de la Washington un raport asupra amprentelor lui şi aflăm că mai suferise o condamnare în Indiana, cu şase ani în urmă, pentru o încercare de spargere. S-a ales doar cu şase luni la închisoarea regională, chiar cea din care a evadat Dillinger. Îi informăm pe membrii familiei Sternwood, iar ei îl ţin mai departe ca şofer. Ce părere ai?

— Pare o familie de ţicniţi. Au aflat ce s-a întîmplat aseară?

— Nu. O să trebuiască să-i anunţ acum.

— Dacă poţi, scuteşte-l pe bătrîn.

— De ce?

— Are destule necazuri şi e bolnav.

— Vorbeşti de Regan?

— Nu ştiu nimic despre Regan, m-am strîmbat eu. Ţi-am spus. Nu-l caut pe Regan. Regan n-a supărat pe nimeni după cîte ştiu.

— Oh, zise Ohls, şi se uită lung la mare, iar maşina aproape că derapă de pe şosea. În restul drumului pînă la oraş dac-a mai rostit o vorbă. M-a lăsat la Hollywood, în apropierea Teatrului Chinezesc şi-a cotit spre Alta Brea Crescent. Am mîncat la o tejghea, am răsfoit un ziar de după-amiază şi n-am găsit nimic despre Geiger.

Apoi am pornit pe jos pe bulevard, spre răsărit, să mai arunc o privire magazinului lui Geiger.

10

Bijutierul evreu slab şi cu ochi negri, care vindea marfă în rate, stătea în picioare la intrare, în aceeaşi poziţie ca în după-amiaza trecută. Mi-a aruncat din nou o privire înţelegătoare cînd am intrat. Magazinul lui Geiger arăta nesclimbat. Ace-

eaşi lampă strălucea pe măsuţa din colţ şi aceeaşi blondă, în nuanţa cenuşei, în aceeaşi rochie neagră, ca din piele de căprioară, se sculă din dosul măsuţei şi înaintă spre mine cu acelaşi zîmbet prudent pe faţă.

— Ce... ? spuse ea şi se opri. Degetele cu unghii argintii tresăriră de-a lungul trupului. În surîsul ei exista o nuanţă de sforţare. Nu mai zîmbea. Rînjea. Îşi închipuia doar că zîmbeşte.

— M-am întors, am zis cu un aer distant, şi-am scuturat ţigara. E aici domnul Geiger ?

— Mă tem... mă tem că nu. Nu-i aici... mă tem că nu. Să vedem... ce doriţi ?

Mi-am scos ochelarii de soare şi-am lovit cu ei delicat încheietura mîinii stîngi. Dacă ai 90 de kilograme şi poţi arăta efeminat, înseamnă că eram la înălţime.

— Istoria cu ediţiile princeps n-a fost decît un pretext, i-am şoptit. Trebuie să fiu atent. Am ceva care-l interesează. Ceva care-l interesează de mult timp.

Degetele cu unghii argintii pipăiră părul blond deasupra unei urechi cu cercel cu pietre negre ieftine.

— Ah, un simplu comis-voiajor, zise ea. Ei bine... n-ai decît să vii mîine. Cred că mîine are să fie aici.

— Lasă bancurile. Şi eu lucrez în branşa voastră.

Ochii i se îngustară, pînă căpătară o slabă sticlire verzuie, ca o mlaştină de pădure, departe în umbra pomilor. Degetele i se strînseră în palmă. Mă fixă şi îşi ţinu o clipă respiraţia.

— E bolnav ? Aş putea să-l văd la el acasă ? am spus nerăbdător. Nu pot să aştept o veşnicie.

— Eşti... un... eşti... un... vorbele i se înfundară în gîtlej.

Am crezut c-o să cadă în nas. Tremura din tot corpul iar faţa i se descompuse ca o prăjitură de mireasă. Şi-o recompuse încet, ca şi cînd ar fi ridicat o greutate mare, doar datorită voinţei. Zîmbetul reapăru şifonat rău pe la colţuri.

— Nu, zise ea. Nu. Nu-i în oraş. E inutil. N-ai putea să vii... să vii... mîine ?

Tocmai deschisesem gura să-i răspund cînd se crăpă uşa de la despărţitură. Tînărul înalt, brunet şi chipeş, îmbrăcat într-o scurtă lipită pe corp, aruncă o privire prin uşa între-

deschisă ; era tras la față și ținea buzele strînse. Mă văzu, închise repede ușa la loc, dar nu mai înainte ca să zăresc pe jos o grămadă de lădițe de lemn, căptușite cu ziare și pline cu cărți vraiște. Un bărbat într-o salopetă nou-nouță le aranja. O parte din stocul lui Geiger lua altă destinație.

Cînd ușa se închise, mi-am pus ochelarii de soare și-am salutat-o pe blondă, ducîndu-mi degetul la pălărie.

— Atunci pe mîine. Aș dori să vă las o carte de vizită, dar știți cum e cazul.

— Da, știu cum e.

Tremură iar ușor și printre buzele boite strident se auzi un slab șuier de respirație. Am ieșit din magazin și-am apucat-o spre apus pe bulevard, pînă la colț, apoi la nord pe strada care da în aleea paralelă cu spatele magazinelor. O camionetă neagră, cu margini de plasă de sîrmă și fără nici o inscripție, era parcată în spatele magazinului lui Geiger. Omul în salopeta nou-nouță tocmai încărca o lădiță pe rampa camionetei. M-am întors pe bulevard și lîngă blocul alăturat de cel al lui Geiger am găsit un taxi parcat în fața unei guri de incendiu. La volan, un tînăr cu o mutră obraznică citea o revistă cu povestiri de groază. Mi-am vîrît capul în geam și i-am arătat un dolar.

— Urmărești o mașină ?

Mă măsură din cap pînă în picioare.

— Detectiv particular.

Rînji :

— Specialitatea mea, amice.

Vîrî revista în rama oglinzii retrovizoare și m-am urcat în mașină. Am ocolit blocul și-am oprit în fața ieșirii din dos a magazinului lui Geiger, lîngă o altă gură de incendiu.

În camionetă se aflau vreo șase lădițe iar omul în salopetă închise ușile din plasă de sîrmă, prinse în cîrlig rampa de încărcare și se sui la volan.

— Urmărește-l, i-am spus șoferului.

Omul în salopetă ambală motorul, aruncă o privire în susul și-n josul aleii și o porni grăbit în direcția opusă. Ieși din alee și o luă la stînga. Noi la fel. Am zărit camioneta apucînd-o la răsărit pe Bulevardul Franklin și i-am cerut șo-

ferului să se apropie puțin de ea. N-a vrut sau n-a reușit. Cînd am intrat pe Bulevardul Franklin, am zărit-o la o distanță de două blocuri. Am avut-o în față tot parcursul pînă la Vine, peste Vine și tot drumul pînă la Western. După Western am mai surprins-o de două ori. Era o circulație intensă iar băiatul cu mutra obraznică o urmărea de la prea mare depărtare. Tocmai îi pomeneam de asta fără jenă, cînd camioneta, aflată mult în fața noastră, o luă din nou spre nord. O apucă pe o stradă numită Britanny Place. Cînd am ajuns pe Britanny Place, camioneta dispăruse.

Băiatul cu mutra obraznică scoase prin geamul despărțitor cîteva sunete pentru a mă îmbărbăta și începurăm să urcăm dealul, cu șase kilometri pe oră, căutînd din ochi camioneta în dosul arbuștilor. Două blocuri mai încolo, Britanny Place vira spre răsărit și se unea cu Randall Place pe o fîșie de teren unde se afla o casă albă cu apartamente de închiriat, dispusă cu fațada pe Randall Place și cu intrarea garajului din subsol pe Britanny Place. Tocmai treceam pe acolo și băiatul cu mutra obraznică îmi spunea că mașina nu putea fi departe cînd, privind intrarea boltită a garajului, am văzut în întunerec ușile din spate ale camionetei deschise din nou.

Am ocolit pînă în fața casei cu apartamente și-am coborît din mașină. În holul de la intrare nu era nimeni și nu exista nici tablou telefonic pentru chiriași. Lîngă un zid fusese împins un birou de lemn, alături de cutiile de scrisori aurite. Am parcurs numele. Un oarecare Joseph Brody locuia în apartamentul 405. Un oarecare Joe Brody primise cinci mii de dolari de la generalul Sternwood ca s-o lase în pace pe Carmen și să-și caute altă fetiță cu care să se distreze. Putea fi același Joe Brody. Eram gata să fac prinsoare.

Am ocolit un colț al peretelui și-am ajuns la picioarele scării din dale, în fața unui lift automat. Partea superioară a liftului se găsea la nivelul podelei. Pe o ușă de alături de lift scria: Garaj. Am deschis-o și-am coborît cîteva trepte strîmte pînă la subsol. Ușa liftului automat era dată de perete și sprijinită, iar individul în salopetă nouă umplea liftul cu lăzile grele și bombănea furios. M-am oprit lîngă el, am aprins o țigară și l-am urmărit. Nu i-a plăcut că-l urmăream.

După o vreme am spus:

— Ai grijă de greutate, amice. Liftul nu rezistă decît la jumătate de tonă. Unde sui astea ?

— La apartamentul domnului Brody, patru, zero, cinci. Eşti administratorul ?

— Mda. Par nişte lucruri de furat.

Îmi aruncă o privire furioasă. Avea ochii palizi şi cu cearcăne albicioase.

— Cărţi, se răsti el. Patruzeci şi cinci de kilograme lădiţa cea mai uşoară, iar eu nu pot să duc în spinare decît 35 de kilograme.

— Ai grijă de greutate.

Se urcă în lift împreună cu şase lădiţe şi trase uşile. Am suit din nou treptele pînă în hol, am ieşit în stradă, iar taxiul m-a condus în centru, la biroul meu. I-am dat şoferului cu mutra obraznică un bacşiş prea mare, iar el mi-a înmînat o carte de vizită, îndoită la colţuri, pe care pentru prima oară n-am aruncat-o în vasul de majolică, plin cu nisip, de lîngă lift.

Ocupam o cameră şi jumătate, în dosul clădirii, la etajul şapte. Jumătatea de cameră era un birou, despărţit în două ca să am şi odaie de primire. Numai pe uşa de la odaia de primire se afla numele meu. Doar atît. O lăsam întotdeauna descuiată în cazul cînd venea vreun client şi catadicsea să ia loc şi să aştepte.

Venise un client.

11

Purta o fustă din *tweed* cafeniu, o cămaşă bărbătească cu cravată şi pantofi de stradă lucraţi manual. Ciorapii erau la fel de fini ca în ziua precedentă, deşi nu-şi mai expunea atît de mult picioarele. Părul negru strălucea sub o pălărie cafenie, gen Robin Hood, care ar fi putut costa cincizeci de do-

lari și părea făcută cu o singură mînă dintr-o bucată de sugativă.

— Ei bine, în sfîrșit te-ai sculat, spuse ea, strîmbîndu-și nasul la sofaua roșie decolorată, la cele două fotolii despereche ate, la perdelele de plasă care trebuiau spălate și la măsuța de scris mică, ca a unui școlar și plină cu reviste vechi, menite să dea camerei un aspect profesional. Începeam să-mi spun că poate lucrezi în pat, ca Marcel Proust.

— Cine-i ăsta?

Am vîrît o țigară în gură și mi-am ațintit privirea asupra ei. Arăta puțin palidă și încordată, dar părea o fată în stare să acționeze sub încordare.

— Un scriitor francez, expert în degenerați. N-ai de unde să-l cunoști.

— I-auzi, am spus. Haideți în budoarul meu.

Se ridică și spuse:

— Nu ne-am înțeles prea bine ieri. Poate c-am fost nepoliticoasă.

— Amîndoi am fost nepoliticoși.

Am descuiat ușa de comunicare și i-am ținut-o deschisă ca să între. Am pătruns în restul apartamentului, care cuprindea un covor roșu-ruginiu, nu prea nou, cinci clasoare verzi, trei dintre ele pline de aerul californian, un calendar-reclamă, reprezentînd formația Quint, alunecînd pe patine pe un podium albastru ca cerul, îmbrăcate în rochii roz, cu păr cafeniu-închis și cu ochi pătrunzători și negri, mari ca niște prune altoite. Se mai aflau trei scaune din imitație de nuc, biroul obișnuit cu sugativa obișnuită, serviciul de scris, o scrumieră, un telefon și obișnuitul scaun turnant, scîrțîind în spatele biroului.

— Fațada nu-i prea grozavă, zise ea, luînd loc pe scaunul clientului la marginea biroului.

M-am îndreptat spre cutia poștală și-am scos dinăuntru șase plicuri, două scrisori și patru reclame. Mi-am pus pălăria pe telefon și m-am așezat pe scaun.

— Nici firma Pinkerton n-are o fațadă grozavă. Nu poți cîștiga prea mulți bani în meseria asta dacă ești cinstit. Dacă ai o fațadă, cîștigi bani... sau așa se presupune.

— Ah... dumneata ești cinstit? întrebă ea și își deschise poșeta. Scoase o țigară dintr-un portțigaret franțuzesc emai-

lat, o aprinse cu o brichetă, dădu drumul la portţigaret şi la brichetă îndărăt în poşetă şi o lăsă deschisă.

— Mă străduiesc.

— Cum te-ai apucat de nenorocita asta de meserie?

— Cum apuci să te măriţi cu un traficant de alcool?

— Dumnezeule, să nu începem din nou cearta. Am încercat toată dimineaţa să te prind la telefon. Aici şi acasă.

— În legătură cu Owen?

Faţa i se contractă violent. Vocea suna blînd.

— Sărmanul Owen. Aşadar ai aflat.

— Un agent al procurorului m-a dus la Lido. Şi-a închipuit c-aş putea să ştiu ceva în acest caz. Cunoştea însă mult mai multe decît am ştiut eu vreodată. Ştia că Owen a voit să se însoare cu sora dumneavoastră... mai de mult.

Trase tăcută din ţigară şi mă măsură lung cu ochii ei negri.

— Poate că n-ar fi fost o idee rea, zise ea calm. Se îndrăgostise de Carmen. Nu-i un lucru prea des întîlnit în lumea noastră.

— Avea cazier judiciar.

Înălţă nepăsătoare din umeri şi continuă pe un ton neglijent.

— Nu cunoştea pe cine trebuie. Iată tot ce înseamnă un cazier judiciar în ţara asta putredă de-atîtea crime.

— N-aş merge atît de departe cu afirmaţiile.

Îşi scoase mănuşa dreaptă şi îşi muşcă degetul arătător la prima falangă, urmărindu-mă constant cu privirea.

— N-am venit să te văd în privinţa lui Owen. Eşti dispus acum să-mi spui de ce te-a chemat tatăl meu?

— Numai cu consimţămîntul lui.

— E ceva în legătură cu Carmen?

— Nu vă pot spune nici măcar atît.

Am terminat să-mi umplu pipa şi-am aprins-o cu un chibrit. O clipă urmări fumul. Apoi îşi vîrî mîna în poşeta deschisă şi o scoase cu un plic gros şi alb. Îl aruncă pe birou.

— Nu strică în orice caz să vezi ce-i înăuntru.

L-am luat. Adresa bătută la maşină era pe numele doamnei Vivian Regan, Alta Brea Crescent, nr. 3765, West Hollywood. Plicul fusese expediat printr-un mesager de serviciu şi ştampila biroului indica 8,35 dimineaţa, ca oră de trimitere.

Am deschis plicul și am scos o fotografie lucioasă de 10 pe 8 centimetri. În plic nu se mai afla altceva.

Fotografia o reprezenta pe Carmen așezată pe piedestal în fotoliul cu spătar înalt, din lemn de tek, a lui Geiger, cu cerceii ei și în costumul din ziua cînd s-a născut. Ochii ei aveau o expresie mai demențială decît cea pe care mi-o aminteam. Pe dosul fotografiei nu era scris nimic. Am vîrît fotografia la loc în plic.

— Cît vor? am întrebat-o.

— Cinci mii de dolari pentru clișeu și restul de poze. Tîrgul trebuie încheiat astă-seară, sau trimit fotografiile la un ziar de scandal.

— Cum a venit cererea?

— Mi-a telefonat o femeie, cam la o jumătate de oră după ce-am primit plicul.

— Ziarele de scandal nu se pot folosi de fotografie. Orice juriu condamnă pe loc pentru așa ceva astăzi. Ce mai e la mijloc?

— Trebuie să mai fie ceva?

— Da.

Se uită lung la mine, puțin nedumerită.

— Mai e ceva. Femeia a spus că fotografia e legată de o încurcătură cu poliția și dacă n-am să plătesc repede, sorămea are să dea de bucluc.

— E mai clar acum. Ce fel de încurcătură?

— Habar n-am.

— Unde-i Carmen?

— E acasă. I-a fost rău aseară. E încă în pat, bănuiesc.

— A plecat undeva aseară?

— Nu. Eu am plecat, dar servitorii spun că ea a stat acasă. M-am dus la Las Olindas, să joc ruletă la Clubul Chiparoșilor, tripoul lui Eddie Mars. Mi-am pierdut toți banii.

— Așadar vă place să jucați la ruletă. Eram sigur.

Își încrucișă picioarele și își aprinse o nouă țigară.

— Da. Îmi place ruleta. Tuturor celor din familia Sternwood le plac jocurile la care se pierde, ca ruleta, or căsă-

toria cu bărbaţi care te lasă baltă, or cursele de cai primejdioase cu obstacole, la cincizeci şi opt de ani, or răsturnarea de pe cal şi schilodirea pe viaţă. Familia Sternwood are bani. Dar banii nu i-au adus decît decepţii.

— Ce făcea Owen aseară în maşina dumneavoastră ?

— Cine ştie ? Mi-a luat-o fără să ceară voie. Îl lăsam să ia o maşină în seara cînd e liber, numai că aseară nu era liber. Se strîmbă. Crezi... ?

— Că el ştia despre această fotografie a nudului ? De unde să ştiu ? Nu-l exclud. Puteţi să strîngeţi imediat cinci mii de dolari în bancnote ?

— Numai dacă îi spun tatei... sau să-i împrumut. Aş putea să-i împrumut eventual de la Eddie Mars. Ar trebui să fie generos cu mine, Dumnezeu mi-e martor.

— Încercaţi mai bine posibilitatea asta. Veţi avea nevoie de bani în mare grabă.

Se lăsă pe spate şi îşi atîrnă un braţ pe spătarul scaunului.

— Ce-ar fi să anunţăm poliţia ?

— O idee excelentă. Dar n-o s-o faceţi.

— Eşti sigur ?

— Da. Trebuie să vă apăraţi tatăl şi sora. Nu puteţi şti ce-o să scoată poliţia la iveală. S-ar putea să fie ceva ce nu se poate muşamaliza. Deşi în cazurile de şantaj, poliţia de obicei depune eforturi.

— Mă poţi ajuta în vreun fel ?

— Cred că da. Dar nu vă pot spune nici de ce şi nici cum.

— Îmi placi. Crezi în miracole. Ai vreo băutură aici la birou ?

Am deschis sertarul de jos şi-am scos sticla din care beau la birou şi două pahărele. Le-am umplut şi-am băut. Îşi închise la loc poşeta şi împinse scaunul.

— Am să fac rost de cinci mii de dolari. Am fost o bună clientă a lui Eddie Mars. Şi mai există un motiv pentru care ar trebui să fie amabil cu mine, pe care s-ar putea să nu-l cunoşti. Îmi aruncă unul din acele zîmbete pe care buzele îl uită pînă să ajungă la ochi. — Doamna cu care a fugit Rusty

e chiar blonda nevastă a lui Eddie. N-am spus nimic. Mă fixă şi adăugă : — Nu te interesează ?

— Ar putea să mă ajute să-l găsesc... dacă l-aş căuta. Nu credeţi că-i amestecat în treaba asta, nu ?

Împinse spre mine paharul gol.

— Mai dă-mi să beau. Eşti cel mai dificil bărbat de la care se poate scoate ceva. Nici măcar nu mişti urechile.

I-am umplut păhărelul.

— Aţi obţinut de la mine tot ce-aţi dorit... Convingerea că nu-l caut pe soţul dumneavoastră.

Brusc dădu pe gît băutura. O făcu să se înece, sau îi oferi prilejul să respire adînc. Răsuflă încet.

— Rusty n-a fost un escroc. Iar dacă ar fi fost, n-ar fi făcut-o pentru bani mărunţi. Avea asupra lui cincisprezece mii de dolari în bancnote. Spunea că-s banii lui de nebunii. Îi avea cînd m-am căsătorit cu el şi-i avea cînd m-a părăsit. Nu... Rusty nu-i amestecat în nici un şantaj ieftin.

Întinse mîna după plic şi se ridică.

— Am să ţin legătura cu dumneavoastră, i-am spus. Dacă doriţi să-mi lăsaţi un mesaj, are să mi-l transmită telefonista de la tabloul de comandă al blocului unde locuiesc.

Ne-am îndreptat spre uşă. În timp ce se bătea cu plicul de dosul palmei, zise :

— Nu eşti încă dispus să-mi spui ce ţi-a cerut tata ?

— Trebuie să-l văd mai întîi.

Scoase fotografia şi rămase în pragul uşii, privind-o.

— Are un corp micuţ şi frumos, nu ?

— Hm.

Se aplecă uşor spre mine :

— Ar trebui să-l vezi şi pe-al meu, zise ea grav.

— Putem aranja să fie văzut ?

Izbucni într-un rîs violent, trecu dincolo de prag, apoi îşi întoarse capul şi spuse cu o voce rece :

— Marlowe, n-am întîlnit un animal cu sînge mai rece ca al tău. Să-ţi spun Phil ?

— Desigur.

— Spune-mi Vivian.

— Mulţumesc, doamnă Regan.

— Du-te dracului, Marlowe.

Ieşi fără să se mai uite înapoi.

Am închis uşa şi-am rămas cu mîna pe clanţă, cu privirea aţintită asupra mîinii. Mă simţeam îmbujorat. M-am întors la birou, am vîrît whiskyul la loc, am spălat cele două pahărele şi le-am pus şi pe ele la loc.

Am ridicat pălăria de pe telefon şi-am telefonat la biroul procurorului, cerîndu-l pe Bernie Ohls.

Se întorsese la birou.

— Ei bine, nu l-am deranjat pe bătrîn, zise el. Majordomul mi-a spus c-are să-i comunice el sau una dintre fete. Acest Owen Taylor locuia deasupra garajului şi i-am cercetat lucrurile. Are părinţii la Dubuque, în statul Iowa. Am telegrafiat şefului poliţiei de acolo să-i întrebe ce dispoziţii dau. Familia Sternwood o să plătească pentru înmormîntare.

— E o sinucidere ? l-am întrebat.

— Nimeni nu ştie. N-a lăsat nici o notă. N-avea dreptul să ia maşina. Cu excepţia doamnei Regan, toţi au fost aseară acasă. Ea una a plecat la Las Olindas cu un tînăr fără ocupaţie, dar plin de bani, un anume Larry Cobb. I-am verificat afirmaţiile. Cunosc pe un băiat care lucrează la o masă de joc.

— Ar trebui să puneţi capăt jocurilor ăstora nebuneşti.

— Cu organizaţia criminală din ţinutul ăsta ? Fii serios, Marlowe. Urma de lovitură de pe tîmpla şoferului mă pune pe gînduri. Eşti sigur că nu-mi poţi da o mînă de ajutor ?

Mi-a plăcut felul cum m-a întrebat. Mi-a îngăduit să spun nu, fără să mint. Ne-am luat rămas bun şi-am plecat din birou, am cumpărat cele trei ziare de după-amiază şi-am mers într-un taxi pînă la Palatul Justiţiei ca să-mi scot maşina de la parcare. În nici unul dintre ziare nu se pomenea ceva despre Geiger. Am mai aruncat o privire prin carnetelul lui albastru, dar numele codificate rămîneau la fel de impenetrabile ca şi în noaptea trecută.

După ploaie, pomii de pe partea superioară a lui Laverne Terrace aveau frunze verzi, proaspete. În lumina rece a soarelui de după-amiază vedeam panta abruptă a dealurilor și treptele pe care fugise criminalul după cele trei împușcături din întuneric. Pe strada de dedesubt stăteau față în față două case mici. Din ele s-ar fi putut sau nu să se audă împușcăturile.

La intrarea casei Geiger nu se observa nici o mișcare, ca de altminteri și de-a lungul străzii. Gardul viu arăta verde și pașnic, iar șindrilele de pe acoperiș erau încă umede. Am trecut încet cu mașina, frămîntat de o idee. În seara dinainte nu mă uitasem în garaj. Din clipa cînd cadavrul lui Geiger dispăruse, nu mai ținusem cu adevărat să-l găsesc. Mi-ar fi forțat mîna. Dar dacă asasinul îl tîra în garaj, îl vîra în propria lui mașină și-l lăsa să se prăbușească într-una din cele vreo sută de canioane pustii din jurul Los Angelesului, ar fi fost o cale potrivită de a scăpa de el zile și chiar săptămîni de-a rîndul. Asta presupunea două lucruri: cheia de la mașina lui și două persoane în combinație. Ar îngusta terenul cercetărilor destul de mult, mai ales că avusesem în buzunar toate cheile lui personale, atunci cînd cadavrul dispăruse.

N-am avut prilejul să mă uit prin garaj. Ușile erau închise și încuiate cu un lacăt, iar ceva se mișcă de-a lungul gardului viu în timp ce-am oprit mașina acolo. O femeie într-un pardesiu în pătrățele albe și verzi și cu o pălărie minusculă pe părul blond și fin păși din labirintul gardului și rămase cu ochii holbați și uluiți la mașina mea, ca și cum n-ar fi auzit-o urcînd dealul. Apoi se întoarse brusc și dispăru de la vedere. Era, firește, Carmen Sternwood.

Am urcat strada, am parcat mașina și m-am întors. La lumina zilei părea un gest primejdios și bătător la ochi. Am trecut prin gardul viu. Carmen stătea tăcută și dreaptă, sprijinită de ușa de la intrare încuiată. Își ridică încet o mînă la

gură și muşcă uşor cu dinţii degetul mare caraghios. Sub ochi avea pete purpurii, iar figura îi era descompusă şi palidă.

Îmi zîmbi vag. Spuse :

— *Hello*, cu o voce subţire şi spartă. Ce... ? Ce... ? Se întrerupse şi continuă să-şi muşte degetul.

— Mă ţii minte ? am întrebat-o. Sînt Doghouse Reilly, cel care a crescut prea înalt. Ţii minte ?

Dădu din cap afirmativ şi pe buze îi jucă strîmb şi rapid un zîmbet.

— Hai să intrăm, i-am spus. Am cheia. Nostim, nu ?

— Ce... ? Ce... ?

Am împins-o de o parte, am vîrît cheia în uşă, am deschis-o şi am împins-o pe Carmen înăuntru. Am închis uşa din nou şi-am rămas trăgînd aer pe nări. La lumina zilei locuinţa era oribilă. Aiurelile chinezeşti de pe pereţi, covorul, lămpile pretenţioase, mobilele din lemn de tek, revărsarea lipicioasă de culori, totemul, flaconul de eter şi laudanum — toate astea la lumina zilei aveau ceva dezgustător şi suspect, ca o petrecere de perverşi.

Fata şi cu mine am continuat să ne privim. Încercă să-şi păstreze pe faţă un zîmbet mic şi şmecheresc, dar chipul îi era prea obosit ca să mai depună eforturi. Era un zîmbet care devenea mereu mai inexpresiv şi care urma să se şteargă ca apa de pe nisip, iar pielea ei palidă avea o consistenţă aspră şi granuloasă sub privirea inexpresivă, uluită şi stupidă. Limba albicioasă îi linse colţurile gurii. O fetiţă drăguţă, răsfăţată şi nu prea deşteaptă, care o apucase pe căi foarte, foarte greşite şi nimănui nu-i păsa. Ducă-se dracului cei bogaţi. Mă scîrbeau. Mi-am răsucit o ţigară, am dat nişte cărţi la o parte şi m-am aşezat pe marginea biroului negru. Mi-am aprins ţigara, am trimis un colac de fum în aer şi-am urmărit pentru o vreme în tăcere scena jucată de ea cu degetul mare dus la gură. Carmen stătea în faţa mea, ca o fetiţă neascultătoare în biroul directorului şcolii.

— Ce faci aici ? am întrebat-o în cele din urmă.

Prinse între degete stofa jachetei şi nu răspunse.

— Ce mai ţii minte din cele petrecute aseară ?

Îmi răspunse, iar în dosul ochilor îi apăru o strălucire şireată :

— Ce să-mi amintesc ? Mi-a fost rău aseară. Am fost acasă. Vocea ei avea un sunet înfundat şi prudent, pe care de-abia îl auzeam.

— Nici vorbă de-aşa ceva. Ochii i se mişcară repede. — Înainte de a te duce acasă, am spus. Înainte de a te fi dus *eu* acasă. Aici. Pe acel fotoliu — i l-am arătat — pe acel şal portocaliu. Îţi aminteşti perfect.

Gîtul începu să i se înroşească. Însemna ceva. Era în stare să roşească. Sub irisul cenuşiu şi tulbure apăru o lucire albă. Îşi supse violent degetul mare.

— Dumneata... ai fost acela ? şopti ea.

— Eu. Cît de mult îţi aminteşti ?

— Eşti de la poliţie ? întrebă ea vag.

— Nu. Sînt un prieten al tatălui dumitale.

— Nu eşti de la poliţie ?

— Nu.

Scoase un suspin subţire.

— Ce .. ce doreşti ?

Cine l-a ucis ?

Umerii i se smuciră, dar faţa îi rămase imobilă.

— Cine... mai ştie ?

— Despre Geiger ? Habar n-am. În nici un caz poliţia, altfel ar fi instalată aici. Poate Joe Brody.

Era o întrebare pusă la întîmplare, dar se nimeri.

— Joe Brody ! El !

Am tăcut amîndoi. Am tras din ţigară, iar ea şi-a supt degetul mare.

— Nu face pe deşteapta, pentru numele lui Dumnezeu ! am îmboldit-o. E momentul să fii de un simplism demodat. Brody l-a ucis ?

— Pe cine ?

— Ah, Dumnezeule !

Păru jignită. Bărbia i se aplecă uşor.

— Da, zise ea solemn. Joe l-a ucis.

— De ce ?

— Nu știu.

Își scuturâ capul, pentru a se convinge că nu știa.

— L-ai-văzut des în ultimul timp ?

Mîinile îi coborîră și se încleștară în pumnii mici și albi.

— Doar o dată sau de două ori. Îl urăsc.

— Atunci știi unde locuiește.

— Da.

— Și nu mai ții de loc la el ?

— Îl urăsc !

— Atunci ai vrea să fie el vinovatul.

Luă iar o figură inexpresivă. Puneam întrebările prea repede. Era greu să n-o fac.

— Ești gata să declari poliției că ucigașul e Joe Brody ? am tatonat eu.

Panica i se întinse brusc pe față.

— Dacă aș putea să elimin povestea cu fotografia nudului, desigur, am adăugat ca s-o liniștesc.

Chicoti. Mă cuprinse un sentiment neplăcut. Dac-ar fi urlat, sau ar fi plîns, sau chiar dac-ar fi căzut jos leșinată, aș mai fi înțeles. Se mulțumea însă să chicotească. Deodată i se părea foarte nostim. Fusese fotografiată ca Isis, cineva furase poza, cineva îl omorîse pe Geiger în fața ei, ea fiind beată turtă, și deodată i se părea că totul e grozav de nostim. Așa încît chicotea. Foarte abil. Chicotelile deveniră tot mai stridente și porniră să alerge prin colțurile camerei ca șobolanii în dosul lambriurilor. O apucară isteric alele. M-am dat jos de pe birou, m-am apropiat de ea și-am pălmuit-o pe un obraz.

— Exact ca aseară, i-am spus. Sîntem formidabili împreună, Reilly și Sternwood, doi cabotini în căutarea unui comediant.

Încetă brusc să mai chicotească, dar palma nu o deranjă mai mult ca în seara trecută. Probabil că toți prietenii ei o pălmuiau mai devreme sau mai tîrziu. Puteam să-i înțeleg de ce-o făceau. M-am așezat la loc pe marginea biroului negru.

— Nu te cheamă Reilly, zise ea serioasă. Ci Philip Marlowe. Ești detectiv particular. Mi-a spus Viv. Mi-a arătat

cartea dumitale de vizită. Își mîngîie obrazul pe care îl pălmuisem. Îmi zîmbi, de parcă s-ar fi bucurat de tovărășia mea.

— Ei bine, văd că-ți amintești. Așa că te-ai întors să cauți acea fotografie și n-ai putut să intri în casă. Adevărat?

Bărbia îi tresări. Se chinui să zîmbească. Se hotărîse. Urma să mă cucerească. Într-o clipă aveam să strig „Ura!" și să-i cer să plece cu mine la Yuma.

— Fotografia a dispărut, i-am spus. Am căutat-o aseară înainte de-a te duce acasă. Probabil c-a luat-o Brody. Nu glumești în privința lui Brody?

Clătină din cap serioasă.

— E un fleac, i-am răspuns. Nu te mai gîndi la asta. Nu spune nimănui c-ai fost aici aseară sau astăzi. Nici măcar lui Vivian. Uită pur și simplu c-ai fost aici. Lasă totul pe seama lui Reilly.

— Numele dumitale nu-i... începu ea, apoi se întrerupse și scutură violent din cap în semn de asentiment la ceea ce spusesem sau la ceea ce gîndea. Ochii i se îngustară, deveniră aproape negri și transparenți ca emailul de pe tăvile de restaurant. Îi venise o idee. — Trebuie să plec acasă, acum, zise ea, ca și cum ar fi fost invitată la o ceașcă de ceai.

— Firește.

Nu m-am clintit. Îmi aruncă o nouă privire șmecherească și se îndreptă spre ușa de la intrare. Pusese mîna pe clanță cînd am auzit amîndoi zgomotul unei mașini. Se uită la mine întrebător. Am dat nepăsător din umeri. Mașina se opri chiar în fața casei. Figura fetei i se descompuse de groază. Se auziră pași, apoi soneria. Carmen mă pironi cu privirea peste umăr, cu mîna încleștată de clanță, aproape gîfîind de teamă. Soneria continuă să sune. Apoi se opri. O cheie mormăi în broască, iar Carmen sări de lîngă ușă și rămase împietrită. Ușa se dădu brusc de perete. Un bărbat pătrunse energic înăuntru și se opri brusc, privindu-ne calm, cu o perfectă stăpînire de sine.

Era un om cenuşiu, îmbrăcat complet în cenuşiu, cu excepţia pantofilor negri lustruiţi şi a celor două diamante stacojii, înfipte în cravata de mătase cenuşie, care scînăiau cu carourile de pe masa de ruletă. Avea o cămaşă cenuşie, iar costumul la două rînduri, dintr-un flanel moale, era superb croit. La vederea lui Carmen, îşi scoase pălăria cenuşie iar părul de sub ea era cenuşiu şi fin de parc-ar fi fost cernut printr-un voal. Sprîncenele groase îi dădeau un aspect vag sportiv. Bărbia era lungă, nasul coroiat, ochii cenuşii, gînditori, privind puţin pieziş, deoarece cuta de deasupra pleoapei le acoperea colţul.

Rămase pe loc politicos, cu o mînă pe uşa din spate, iar în cealaltă cu o pălărie cenuşie, pe care o lovea încet de şold. Părea dur, dar fără a fi brutal. Avea mai degrabă duritatea unui sportiv trecut prin multe. Nu era însă un sportiv. Era Eddie Mars.

Împinse uşa în spate şi vîrî mîna în buzunarul hainei, lăsînd degetul mare afară, ca să sclipească în lumina cam firavă din odaie. Îi zîmbi lui Carmen. Avea un zîmbet plăcut şi degajat. Carmen îşi umezi buzele şi îl aţinti şi ea cu privirea. Frica i se şterse de pe faţă. Îi zîmbi la rîndul ei.

— Iertaţi-mi intrarea neprotocolară, zise el. Soneria nu părea să trezească pe nimeni. E aici domnul Geiger ?

— Nu, şi nu prea ştiu unde se află, i-am răspuns. Am găsit uşa întredeschisă. Am intrat.

Dădu înţelegător din cap şi îşi atinse bărbia lungă cu borul pălăriei.

— Firește, sînteţi prieteni de-ai lui ?

— Doar cunoştinţe de afaceri. Am venit după o carte.

— Aha, după o carte ? Vorbi repede şi bine dispus şi, am avut impresia, niţel şiret, ca şi cum ar fi ştiut totul în privinţa cărţilor lui Geiger. Apoi se uită din nou la Carmen şi înălţă din umeri.

M-am îndreptat spre uşă.

— Noi o să plecăm acum, am spus.

Am apucat-o pe Carmen de braţ. Se holba încă la Eddie Mars. Îi plăcea Eddie.

— Să transmit vreun mesaj... dacă se întoarce Geiger? întrebă amabil Eddie Mars.

— Nu vrem să vă deranjăm.

— Îmi pare atît de rău, zise el, fără un înţeles anume. Ochii cenuşii clipiră, apoi se înăspriră în clipa cînd am trecut pe alături ca să deschid uşa. Adăugă pe un ton nepăsător:

— Fata poate să plece. Aş vrea să discut ceva cu dumneata, amice.

Am dat drumul braţului fetei. L-am privit mirat.

— Crezi că glumesc, nu? întrebă el politicos. Nu-ţi pierde vremea. Am afară în maşină doi băieţi care îmi execută întotdeauna ordinele.

Alături, Carmen scoase un sunet şi o zbughi pe uşă. Paşii ei se pierdură repede în timp ce cobora dealul. Nu-i văzusem maşina, aşa încît trebuie s-o fi lăsat jos. Am început să spun:

— Ce dracu...

— Scuteşte-mă, suspină Eddie Mars. E ceva în neregulă aici. Vreau să aflu ce s-a întîmplat. Dacă vrei să te trezeşti cu nişte gloanţe în burtă, încearcă să-mi stai în cale.

— Foarte bine, am spus, eşti un dur.

— Numai cînd e nevoie, amice.

Nu se mai uita la mine. Se plimba prin cameră, încruntat, fără să-mi mai dea vreo atenţie. Am privit prin geamul spart al ferestrei din faţă. Peste gardul viu se vedea capota unei maşini. Motorul zumzăia în surdină.

Eddie Mars găsi flaconul purpuriu şi cele două pahare de pe birou. Mirosi unul din pahare, apoi flaconul. Un zîmbet de dezgust îi încreţi buzele.

— Proxenetul dracului, zise el calm.

Se uită la mai multe cărţi, mîrîi, ocoli biroul şi se opri în faţa micului totem cu aparat de fotografiat. Îl studie şi îşi coborî privirea asupra covorului dinaintea totemului. Deplasă covoraşul cu piciorul, se aplecă repede, cu trupul încordat. Se lăsă pe duşumea cu un genunchi cenuşiu. Biroul îl masca parţial. Scoase o exclamaţie vie şi se ridică din nou. Vîrî braţul fulgerător sub haină şi un revolver Luger negru îi apăru

în mînă. Îl ţinu cu degetele lui lungi şi cafenii, fără să-l îndrepte spre mine, fără să-l îndrepte spre cineva.

— Sînge, spuse el. E sînge pe duşumea acolo sub covor. O groază de sînge.

— A, da? am zis eu, părînd interesat.

Se lăsă în fotoliul din dosul biroului, trase spre el telefonul de culoarea dudei şi îşi trecu pistolul în mîna stîngă. Se încruntă violent la telefon, adunîndu-şi sprîncenele cenuşii şi groase şi formînd o cută adîncă pe pielea înăsprită de vînt de deasupra nasului său coroiat.

— Cred c-o să chemăm pe reprezentanţii legii, zise el.

M-am apropiat şi-am înlăturat cu piciorul covoraşul aşezat pe locul unde zăcuse Geiger.

— E sînge scurs demult, i-am spus. Sînge uscat.

— O să chemăm totuşi pe reprezentanţii legii.

— De ce nu?

Ochii i se îngustară. Pojghiţa de politeţe se coji, lăsînd să se vadă un individ brutal şi bine îmbrăcat, ţinînd în mînă un Luger. Nu-i plăcuse c-am fost de aceeaşi părere cu el.

— Cine dracu eşti dumneata, amice?

— Mă cheamă Marlowe. Sînt detectiv particular.

— N-am auzit niciodată de dumneata. Cine-i fata?

— O clientă. Geiger încerca să scoată bani de la ea, şantajînd-o. Am venit să discutăm cu el. Nu era acasă. Uşa fiind deschisă, am intrat să-l aşteptăm. Sau parcă ţi-am mai spus asta?

— Se potriveşte de minune, zise el. Uşa fiind deschisă. Cînd n-aveai cheie.

— E adevărat. Dar cum s-a făcut că ai avut *dumneata* o cheie?

— Te interesează cumva, amice?

— Ar putea să mă intereseze.

Zîmbi cu buzele strînse şi îşi împinse pălăria pe ceafa cu păr cenuşiu.

— Iar eu aş putea să transform interesul dumitale în interesul meu.

— N-are să-ţi placă. Profiturile sînt prea mici.

— În regulă, şmechere. Casa asta îmi aparţine. Geiger e chiriaşul meu. Ce părere ai?

— Ce cunoştinţe simpatice ai.

— Nu le aleg. Sînt de toate genurile. Se uită în jos la Luger, dădu din umeri şi îl vîrî din nou la subsuoară: — Ai vreo idee interesantă, amice ?

— Am o puzderie de idei. Cineva l-a împuşcat pe Geiger. Sau cineva a fost împuşcat de Geiger care a şters-o. Sau au fost alţi doi. Sau Geiger organizase un cult şi făcea sacrificii de sînge în faţa acestui totem. Sau a avut la masa de seară pui de găină şi-i plăcea să omoare puii de găină în salon. Omul în cenuşiu se strîmbă la mine. — Renunţ, i-am spus. Cheamă-ţi mai bine prietenii de la poliţie.

— Nu pricep, zise el. Nu pricep ce cauţi aici.

— Hai, cheamă poliţia. Ai să vezi ce formidabil au să reacţioneze.

Rămase nemişcat şi reflectă. Buzele i se strînseră din nou pe dinţi.

— Nu pricep nici asta, zise el încordat.

— Poate că azi e ziua cînd nu pricepi. Eu unul te cunosc, domnule Mars. Clubul Chiparoşilor din Las Olindas. Jocuri de noroc elegante pentru oameni eleganţi. Legea din localitate e în buzunarul dumitale şi mai sperţuieşti şi la Los Angeles. Cu alte cuvinte, îţi asiguri protecţie. Şi afacerile dubioase ale lui Geiger aveau nevoie de protecţie. Poate că, ţinînd seama de faptul că e chiriaşul dumitale, îi mai asigurai şi lui din cînd în cînd nitică protecţie.

Gura îi deveni o strîmbătură aspră şi albă.

— Ce afaceri dubioase făcea Geiger ?

— Comerţ cu cărţi obscene.

Mă fixă un ininut.

— Cineva l-a curăţat, zise el încet. Şi ştii ceva în privinţa asta. N-a apărut azi la magazin. Cei de acolo nu ştiu unde se află. N-a răspuns nici la telefon. Am venit să văd ce s-a întîmplat. Găsesc sînge pe duşumea, sub covor. Şi pe dumneata şi-o faţă.

— Cam firavă argumentaţia. Poate vinzi povestea asta unui fraier. Ai trecut totuşi peste un amănunt. Cineva i-a mutat azi cărţile din magazin... acele cărţi simpatice, pe care le închiria.

Plesni tare din degete şi zise :

— Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta, amice. Se pare că eşti bine informat. Cum de-ai aflat?

— Cred că Geiger a fost curăţat. Cred că ăsta e sîngele lui. Iar mutatul cărţilor explică de ce a fost ascuns cadavrul pentru o vreme. Cineva preia combinaţia şi are nevoie de nitel timp ca s-o reorganizeze.

— N-au să reuşească, spuse Eddie Mars ameninţător.

— Serios? O să-i împiedici dumneata şi gangsterii dumitale din maşina de afară? Ăsta-i acum un oraş mare, Eddie. Nişte oameni foarte brutali s-au instalat recent aici. Iată răsplata faptului că oraşul s-a dezvoltat.

— Vorbeşti al dracului de mult, zise Eddie Mars.

Îşi dezveli dinţii şi fluieră de două ori strident. Afară se auzi uşa unei maşini pocnindu-se şi paşi ce se apropiau în goană prin gardul viu. Mars scoase iar la iveală Lugerul şi-l îndreptă spre pieptul meu.

— Deschide uşa.

Clanţa se smuci şi o voce strigă. Nu m-am mişcat. Botul revolverului semăna cu gura tunelului de pe Second Street, dar nu m-am clintit. Ar trebui să mă obişnuiesc cu ideea că nu sînt impermeabil la gloanţe.

— Deschide-o tu, Eddie. Cine dracu eşti să-mi dai mie ordine? Fii gentil şi poate te ajut.

Se ridică ţeapăn în picioare, ocoli capătul biroului şi ajunse la uşă. O deschise fără să-şi ridice ochii de pe mine. În cameră dădură buzna doi indivizi, căutîndu-şi grăbiţi armele de la subsuoară. Unul era vizibil boxer, un băiat drăguţ, cu faţa palidă, cu nas strîmb şi o ureche ca un muşchi de vacă gros. Celălalt era subţirel, blond, inexpresiv, cu ochi foarte apropiaţi şi incolori.

— Vedeţi dacă tipul ăsta are vreo armă asupra lui, zise Eddie Mars.

Blondul trase din haină un pistol cu ţeavă scurtă şi rămase pe loc, ameninţîndu-mă cu el. Boxerul se apropie greoi şi-mi pipăi buzunarele cu atenţie. M-am întors pentru el, ca un manechin plictisit, care prezintă o rochie de seară.

— N-are armă, bombăni el.

— Vezi cine e.

Boxerul își strecură o mînă în buzunarul meu de la piept și îmi scoase portvizitul. Îl desfăcu și-i cercetă conținutul.

— Îl cheamă Philip Marlowe. Locuiește la Hobart Arms, pe Bulevardul Franklin. Permis particular, insignă de agent și tot ce trebuie. Detectiv particular.

Îmi vîrî la loc portviziul, mă pălmui ușor și se îndepărtă.

— Cărați-vă, zise Eddie Mars.

Cei doi gangsteri ieșiră și închiseră ușa. I-am auzit intrînd în mașină. Porniră motorul și îl ținură din nou ambreiat.

— În regulă. Vorbește, spuse Eddie Mars.

Vîrfurile sprîncenelor se transformară în unghiuri ascuțite.

— N-am chef să spun nimic. Asasinarea lui Geiger pentru a i se smulge afacerea cu cărțile e o prostie și nu garantez că lucrurile s-au petrecut astfel, presupunînd firește c-a fost ucis. Sînt însă sigur că cel care a luat cărțile știe ce s-a întîmplat și sînt convins că doamna blondă de la magazin e groaznic de speriată dintr-un motiv sau altul. Și-am o bănuială la cine sînt cărțile.

— La cine ?

— Acest amănunt nu sînt dispus să-l divulg. Știi, am o clientă.

Se strîmbă din nas.

— Acea... se opri brusc.

— Mă așteptam să cunoști fata.

— La cine sînt cărțile, amice ?

— Nu sînt încă gata să-ți spun, Eddie. De ce-aș face-o ?

Lăsă Lugerul pe birou și îl bătu cu palma deschisă.

— Uite ce te-ar putea face să vorbești. Și-aș putea să te răsplătesc generos.

— Bine-ai face. Scoate arma din combinația asta. Reacționez întotdeauna la sunetul banilor. Cam cîți bani clincăne pentru mine ?

— Pentru ce ?

— Ce vrei să fac ?

Plesni biroul cu violență.

— Ascultă, amice. Eu pun o întrebare și tu pui alta. N-ajungem nicăieri. Vreau să știu unde e Geiger pentru motive

cu totul personale. Nu-mi plăcea combinația lui și nu i-am oferit protecție. Se întîmplă să fiu proprietarul acestei case. Nu mă preocupă prea mult asta momentan. Sînt gata să cred că tot ce știi e confidențial, căci altfel ar roi aici de polițiști cu bocanci care scîrțîie. N-ai nimic de divulgat. Părerea mea e că și tu ai nevoie de nițică protecție. Așa că spune tot ce știi.

Ghicise bine, dar n-aveam intenția să-l las să-și dea seama. Mi-am aprins o țigară, am stins chibritul suflînd în el și l-am zvîrlit în ochiul de sticlă al totemului.

— Ai dreptate, i-am spus. Dacă i s-a întîmplat ceva lui Geiger, sînt dator să comunic tot ce știu reprezentanților legii. Așa că informația aparține tuturor și nu-mi mai rămîne nimic de vînzare. Cu îngăduința dumitale, am să mă car.

Sub bronzul verii, fața i se înălbi. Pentru o clipă, arătă rău, violent și dur. Făcu un gest ca să ridice arma. Am adăugat degajat :

— Apropo, ce mai face doamna Mars ?

O clipă am crezut c-am întins prea mult coarda. Mîna i se repezi tremurînd la armă. Mușchii aspri ai feței i se contractară.

— Cară-te, zise el încet de tot. Nu mă interesează unde-ai să te duci sau ce-ai să faci cînd ajungi acolo. Ascultă însă sfatul meu, amice. Scoate-mă din planurile tale, sau ai să ajungi să dorești să te cheme Murphy și să locuiești la Limerick.

— Știi că Limerick nici măcar nu-i departe de Clonmel, i-am spus. Am auzit că ai un prieten care-i venit de acolo.

Se aplecă peste birou și rămase nemișcat, cu ochi inexpresivi. M-am îndreptat spre ușă, am deschis-o și m-am întors să-l privesc. Mă urmărise cu privirea, deși trupul lui subțire și cenușiu nu se clintise. În ochi îi lucea ura. Am ieșit, am trecut prin gardul viu, am urcat dealul la mașina mea și m-am suit în ea. Am întors-o și-am trecut peste coasta dealului. Nimeni n-a tras în mine. După cîteva blocuri am oprit, am stins motorul și-am rămas pe loc cîteva clipe. Nu m-a urmărit nimeni. M-am înapoiat la Hollywood.

Era cinci fără zece cînd am parcat mașina aproape de holul de la intrarea blocului cu apartamente de pe Randall Place. Cîteva ferestre erau luminate, iar aparatele de radio răcneau în beznă. M-am suit cu liftul automat pînă la etajul patru și-am apucat-o pe un coridor larg, cu covor verde și lambrizat în sidefiu. Prin ușa deschisă, cu paravan de plasă, sufla o briză rece spre scara de incendiu.

Lîngă ușa marcată cu numărul 405 se afla un mic buton de fildeș. L-am apăsat și mi s-a părut c-am așteptat o eternitate. Apoi ușa se întredeschise fără zgomot. Se deschise prudent și furiș. Bărbatul din cadrul ei avea picioare lungi, pieptul lung, umeri înalți și ochi căprui-închis, pe fața cafenie inexpresivă, care învățase de mult să-și controleze reacțiile. Un păr ca spanul îi invadase ceafa, lăsîndu-i în schimb descoperită o mare suprafață din fruntea bombată și cafenie care, la o privire neatentă, ar fi putut trece drept sălașul minții. Ochii întunecați mă cercetară impersonal. Degetele lungi, subțiri și cafenii țineau marginea ușii. Nu rosti nici un cuvînt.

— Geiger ? l-am întrebat.

N-am remarcat nici o schimbare pe fața lui. Luă o țigară din dosul ușii, o vîrî între buze și trase din ea puțin fum. Fumul veni spre mine într-un colac leneș, disprețuitor, însoțit de o voce rece și calmă, la fel de fadă ca și cea a unui crupier.

— Ce-ai spus ?

— Geiger. Arthur Gwynn Geiger. Tipul cu cărțile.

Omul îmi cîntări fără grabă cuvintele. Coborî privirea spre vîrful țigării. Cealaltă mînă, cea care ținuse ușa, pieri de la vedere. Judecînd după umărul lui, mîna-i ascunsă ar fi putut face unele mișcări.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, zise el. Locuiește pe aici ?

Am zîmbit. Nu i-a plăcut zîmbetul meu. Privirea deveni răutăcioasă. L-am întrebat :

— Ești Joe Brody ?

Fața cafenie se contractă.

— Și ce dacă sînt ? Ai treabă cu mine, amice, sau te distrezi numai ?

— Așadar ești Joe Brody. Și nu cunoști pe nimeni cu numele Geiger. Foarte ciudat.

— Mda ! Poate că ai un simț ciudat al umorului. Cară-te cu el de aici și pune-l în valoare în altă parte.

M-am sprijinit de ușă și i-am zîmbit visător.

— Ai cărțile, Joe. Iar eu am lista clienților. Ar trebui să discutăm.

Nu-și ridică ochii de pe fața mea. În camera din dosul lui se auzi un zgomot slab, ca și cum un inel de metal pentru perdele s-ar fi mișcat ușor pe o tijă metalică. Se uită într-o parte în cameră. Deschise și mai mult ușa.

— De ce nu, dacă îți închipui c-ai ceva la mînă ? zise el rece.

Îmi făcu loc să intru. Am trecut pe lîngă el și am intrat în cameră.

Era o odaie plăcută, mobilată frumos și nu prea îngrămădită. În peretele opus, înaintea unei terase de piatră, se deschidea un glasvand care dădea spre dealurile cufundate în amurg. Lîngă glasvand, pe peretele dinspre apus se găsea o ușă închisă, iar aproape de cea de la intrare o alta, în același zid. Ultima avea însă o draperie de pluș trasă pe o tijă subțire de alamă, fixată în tocul de sus.

Mai rămînea peretele dinspre răsărit, fără nici o ușă. La mijloc, lipită de zid, se afla o canapea, așa că m-am așezat pe ea. Brody închise ușa și se îndreptă cu pași pieziși spre un birou înalt, din stejar, bătut în ținte patrate. O cutie din lemn de cedru, cu balamale aurite se afla pe raftul de jos al biroului. Așeză cutia pe un fotoliu, la jumătatea distanței între cele două uși și luă loc. Mi-am pus pălăria pe canapea și-am așteptat.

— Ei bine, te ascult, zise Brody. Deschise cutia cu țigări de foi și dădu drumul la chiștocul țigării într-o farfurioară de alături. Vîrî în gură o țigară de foi lungă și subțire. — Vrei o țigară de foi ? Îmi zvîrli una prin aer.

Am prins-o. Brody scoase un revolver din cutia de țigări de foi și-l îndreptă spre nasul meu. M-am uitat la armă. Era un revolver de poliție negru, calibru 38. În clipa aceea n-am avut nici un argument împotriva lui.

— Deștept, nu ? zise Brody. Ia scoală-te puțin. Fă cîțiva pași încoace. Ai să poți respira nițel aer curat cu ocazia asta.

Vocea lui suna premeditat calm, ca a gangsterilor din filme. Filmele i-au făcut pe toți să vorbească astfel.

— Ei nu ? am spus, fără să mă mișc. O groază de arme în oraș și prea puțină minte. Ești al doilea individ pe care-l întîlnesc în ultimele ore și care își închipuie că dacă ține un revolver în mînă înseamnă c-a apucat lumea de coadă. Lasă jos arma și nu fi caraghios, Joe.

Sprîncenele i se alipiră și mă împunse cu bărbia. Avea ochi răi.

— Numele celuilalt individ e Eddie Mars, i-am spus. Ai auzit vreodată de el ?

— Nu. Brody ținea încă arma îndreptată spre mine.

— Dacă află vreodată unde-ai fost ascară cînd ploua, te șterge de pe suprafața pămîntului, cum ștergi un cec cu guma.

— Ce reprezint eu pentru Eddie Mars ? întrebă Joe rece, dar coborî revolverul pînă la genunchi.

— Nici măcar o amintire, i-am răspuns.

Ne-am uitat lung unul la celălalt. Dar nu m-am uitat și la papucul negru și ascuțit care se vedea sub draperia de pluș de la ușa din stînga mea.

— Nu mă înțelege greșit, spuse Brody liniștit. Nu sînt un dur, sînt doar prudent. Nu știu absolut de loc cine ești. Din cîte știu, ai putea fi un criminal plătit.

— Nu ești destul de prudent, i-am răspuns. Manevra cu cărțile lui Geiger a fost ceva îngrozitor.

Trase adînc și încet aer în piept și îl expiră în tăcere. Apoi se aplecă pe spate, își puse picior peste picior și lăsă pistolul pe genunchi.

— Nu te amăgi că n-am să fac uz de armă dacă va trebui, zise el. Ce informații ai ?

— Spune-i prietenei cu papuci de casă ascuțiți să intre în odaie. O să obosească tot ținîndu-și răsuflarea.

Brody o strigă fără să-şi ridice ochii de la stomacul meu.

— Hai înăuntru, Agnes.

Draperia se smuci şi femeia cu păr blond-cenuşiu, din magazinul lui Geiger, cu ochii ei verzi şi şoldurile unduitoare ni se alătură în cameră. Mă privea cu un fel de ură asasină. Nările i se strînseseră iar privirea căpătase cîteva nuanţe mai închise. Arăta foarte nefericită.

— Am fost sigură c-ai să ne provoci neplăceri, se răsti ea la mine. I-am spus eu lui Joe să bage de seamă.

— Mai bine îi spuneai să bage de seamă să nu primească un picior în dos, i-am replicat.

— Presupun că ăsta e un spirit, zise blonda.

— A fost, dar acum probabil nu mai e, i-am răspuns.

— Scuteşte-mă de bancuri, mă sfătui Brody. Joe e destul de prudent. Fă mai multă lumină ca să văd să-l împuşc pe tipul ăsta, dacă va fi cazul, îi spuse el.

Blonda aprinse imediat o lampă înaltă cu picior. Apoi se lăsă jos pe scaunul de lîngă lampă şi rămase ţeapănă, de parcă ar fi strîns-o centura prea tare. Am dus la buze ţigara de foi şi i-am muşcat vîrful. Pistolul Colt al lui Brody mă urmări cu interes deosebit în timp ce scoteam chibriturile şi aprindeam ţigara de foi. Am tras fumul în piept să văd ce gust are şi-am spus:

— Lista clienţilor de care ţi-am pomenit e codificată. N-am găsit încă cheia codului, dar sînt vreo cinci sute de nume. Ştiu că ai vreo douăsprezece lăzi pline cu cărţi. Trebuie să fie cel puţin cinci sute de cărţi. Mai sînt o groază altele împrumutate, dar să spunem doar aşa, ca să fim prudenţi, că numărul total e de cinci sute. Dacă e o listă bună şi rentabilă şi dacă împrumuţi numai cincizeci la sută din cărţi, tot aduc un venit de o sută douăzeci şi cinci de mii de dolari. Amica dumitale e bine informată în această privinţă. Eu ghicesc doar. Oricît de mult ai coborî taxa de împrumut, ea nu va ajunge sub un dolar. Marfa asta costă bani. Cu un dolar de carte împrumutată, iei o sută douăzeci şi cinci de mii de dolari şi-ţi rămîne şi capitalul. Cu alte cuvinte, ai încă tot capitalul lui Geiger. E destul ca să omori pe cineva.

— Eşti ţicnit, sticlete blestemat... spuse blonda.

Brody îi rînji şi se răsti la ea.

— Ţine-ţi gura, pentru Dumnezeu ! Gura !

Se linişti, luînd un aer ultragiat de durere lentă şi furie greu stăpînită. Îşi scărpină genunchii cu unghiile argintii.

— Nu-i o afacere pentru fraieri, i-am spus lui Brody aproape cu afecţiune. E nevoie de un specialist abil ca tine, Joe. Trebuie să cîştigi încrederea clienţilor şi s-o păstrezi. Cei care dau bani pe cărţi obscene, luate cu împrumut, sînt la fel de nervoşi ca nişte ducese bătrîne care nu găsesc closetul. Eu unul cred că ideea cu şantajul a fost o mare greşală. Propun să renunţăm la ea şi să ne apucăm de vînzări legale şi de împrumut de cărţi.

Brody mă urmări cu ochii lui căprui-închis. Pistolul continua să-mi ameninţe organele vitale.

— Eşti un tip nostim, zise el calm. Cine conduce această splendidă afacere ?

— *Tu* o conduci. Sau aproape o conduci.

Blonda se înecă de furie şi-şi pipăi urechea. Brody nu zise nimic. Se mulţumi să mă privească.

— Ce ? strigă blonda. Stai aici şi încerci să ne spui că domnul Geiger se ocupa cu astfel de lucruri chiar în inima oraşului ? Nu eşti în toate minţile.

I-am aruncat o privire ironică, dar politicoasă.

— Firesţe că asta vreau să spun. Toată lumea e la curent cu combinaţia. Hollywoodul e făcut pentru aşa ceva. Dacă trebuie să existe o asemenea întreprindere, atunci toţi poliţiştii şmecheri vor ca ea să se afle chiar pe strada principală. Pentru acelaşi motiv încurajează şi cartierele cu bordeluri. Ştiu unde să se ducă atunci cînd vor.

— Dumnezeule, zise blonda. Îl laşi pe cretinul ăsta să stea aici şi să mă insulte, Joe ? Tu cu un pistol în mînă, iar el doar cu o ţigară de foi ?

— Îmi place ce spune, zise Brody. Tipul are idei grozave. Închide pliscul şi ţine-l închis, sau te plesnesc cu pistolul peste el. Vîntură pistolul într-un fel din ce în ce mai neglijent.

Blonda se înăbuşi de furie şi se întoarse cu faţa la perete. Brody se uită la mine şi-mi spuse cu şiretenie :

— Şi *cum* am ajuns să conduc această afacere splendidă ?

— L-ai împuşcat pe Geiger ca s-o preiei. Aseară în timp ce ploua. Era o vreme grozavă de împuşcat. Nenorocirea e că nu erai singur cînd l-ai curăţat. Fie că n-ai băgat de seamă, ceea ce nu mi se pare probabil, fie că te-ai speriat şi-ai întins-o. Ai avut însă destul curaj ca să scoţi filmul din aparat şi să te întorci mai tîrziu ca să ascunzi cadavrul, pentru a avea timp să muţi cărţile mai înainte ca poliţia să ştie că are de anchetat o crimă.

— Mda, zise Brody dispreţuitor.

Pistolul îi juca pe genunchi. Faţa lui cafenie devenise rigidă ca o bucată de lemn sculptat.

— Rişti mult, dom'le. Ai un noroc formidabil că nu l-am curăţat *eu* pe Geiger.

— Cu toate acestea n-ai decît să iei acum în antrepriză afacerea, i-am spus bine dispus. Eşti cel mai indicat pentru ea.

— Crezi c-ai montat totul împotriva mea? Vocea i se înăspri.

— Sînt sigur.

— Cum adică?

— E cineva care o să-ţi spună cum. Te-am prevenit că există un martor. Nu face pe prostul cu mine, Joe.

Atunci explodă.

— Tîrfa dracului! urlă el. Ea m-a trădat! Ea e în stare!

M-am lăsat pe spate şi i-am rînjit.

— Perfect. Gîndeam că tu ai fotografiile ei de nud.

N-a spus nimic. Nici blonda n-a mai spus nimic. I-am lăsat să rumege. Faţa lui Brody se lumină încet, cu un fel de uşurare cenuşie. Îşi puse pistolul pe marginea mesei, lîngă fotoliu, cu mîna dreaptă gata să-l apuce. Scutură pe covor cenuşa de la ţigara de foi şi mă privi fix, iar ochii lui erau ca o dungă trasă printre pleoapele îngustate.

— Cred că-ţi închipui că sînt fraier, zise Brody.

— Pentru un escroc, eşti de talie mijlocie. Dă încoa fotografiile.

— Care fotografii?

Am clătinat din cap.

— Lasă farsa, Joe. Dacă faci pe nevinovatul nu ajungi nicăieri. Ori ai fost acolo aseară, ori ai obţinut fotografiile

nudului de la cineva care a fost. Știi că *ea* a fost acolo, fiindcă ai pus-o pe prietena ta s-o amenințe pe doamna Regan că anunță poliția. Singurul fel în care ai fi putut să afli destule pentru a începe șantajul era să fi fost martor ocular la cele întîmplate sau să posezi fotografiile, cunoscînd unde și cînd au fost luate. Spune ce știi și fii deștept.

— Mi-ar trebui niște bani, zise Brody.

Își întoarse discret capul ca să se uite la blonda cu ochi verzi. Ochii ei nu mai erau verzi și culoarea blondă a părului devenise îndoielnică. Se desumflase ca un iepure proaspăt ucis.

— Nu-i rost de bani, i-am răspuns.

— Cum ai aflat despre mine ? zise el și se strîmbă amar.

Mi-am tras afară portvizitul și i-am arătat insigna de detectiv.

— Îl urmăream pe Geiger... pentru un client. Aseară am fost afară, în ploaie. Am auzit împușcăturile. Am dat buzna înăuntru. N-am văzut asasinul. Am văzut în schimb toate celelalte.

— Și n-ai suflat o vorbă, rînji Brody.

Am vîrît portvizitul la loc.

— Da, am recunoscut. Deocamdată. Îmi dai fotografiile sau nu ?

— N-am priceput ce-i cu cărțile, spuse Brody.

— Le-am urmărit cînd au fost aduse aici de la magazinul lui Geiger. Am un martor.

— Băiatul ăla tîmpit ?

— Care băiat tîmpit ?

Se strîmbă din nou.

— Băiatul care servea la magazin. A întins-o după ce-a plecat camionul. Agnes nici măcar nu știe unde locuiește.

— Asta-i util, i-am spus rînjind. Amănuntul ăsta m-a neliniștit nițel. A mai fost vreunul dintre voi pînă aseară acasă la Geiger ?

— Nici măcar aseară, răspunse violent Brody. Așadar fata pretinde că eu l-am împușcat, nu ?

— Dacă aș avea fotografiile aș putea s-o conving că se înșală. S-a bătut cam mult seară.

Brody suspină :

— Mă urăşte de moarte. Am dat-o afară. Firește, am fost plătit, dar trebuia s-o fac în orice caz. E prea ţicnită pentru un om simplu ca mine. Îşi curăţă gîtlejul. — Ce-ar fi totuşi să-mi dai niște bani ? Sînt lefter. Agnes şi cu mine trebuie să ne mutăm.

— N-o să primiţi bani de la clientul meu.

— Ascultă...

— Dă fotografiile, Brody.

— Du-te dracului. Ai cîştigat.

Se ridică şi îşi strecură pistolul în buzunarul de la şold. Vîrî mîna stîngă în haină. Tocmai o ţinea acolo, cu faţa descompusă de dezgust, cînd sună soneria şi continuă să sune.

15

Nu i-a plăcut. Îşi prinse între dinţi buza inferioară şi sprîncenele i se ascuţiră la colţuri. Întreaga figură i se contractă, devenind vicleană şi răutăcioasă.

Soneria continua să sune. Nici mie nu mi-a plăcut. Dacă se întîmpla ca vizitatorii să fie Eddie Mars şi băieţii lui, puteam fi lichidat doar pentru faptul că mă găseam acolo. Dacă era poliţia, nu le puteam oferi decît un zîmbet şi o promisiune. Iar dacă erau unii dintre prietenii lui Brody — presupunînd c-avea prieteni — s-ar fi putut dovedi mai răi decît el.

Nici blondei nu i-a plăcut. Se sculă brusc şi tăie aerul cu mîna. Încordarea nervoasă îi îmbătrîni şi-i urîţi faţa.

Brody, cu ochii aţintiţi asupra mea, trase un sertar al biroului şi scoase dinăuntru un revolver automat, cu pat de os. I-l întinse blondei. Ea se furişă şi îl luă tremurînd.

— Stai jos lîngă el, zise Brody. Ţine-l în şah cu arma, departe de uşă. Dacă începe să facă pe nebunul, hotărăşte singură. Nu sîntem încă pe ducă, scumpo.

— Ah, Joe, se văietă blonda.

Se apropie de mine şi se aşeză alături pe canapea, cu arma îndreptată spre artera piciorului meu. Nu mi-a plăcut expresia speriată din ochii ei.

Sonerla încetă să zbîrnîie şi se auziră bătăi rapide şi nerăbdătoare în uşă. Brody vîrî mîna în buzunarul cu arma, se îndreptă spre uşă şi o deschise cu mîna stîngă. Carmen Sternwood îl împinse în cameră, ţinînd un mic revolver lipit de buzele lui subţiri şi cafenii.

Brody se trase înapoi dinaintea ei, cu gura strîmbă şi cu faţa cuprinsă de panică. Carmen închise uşa în urmă, fără să se uite la mine sau la Agnes. Îl urmărea pe Brody cu grijă, cu limba scoasă puţin între dinţi. Brody îşi trase afară mîinile din buzunare şi o imploră din gesturi. Sprîncenele i se adunară într-un amestec de curbe şi unghiuri. Agnes mută arma de la mine şi o îndreptă rapid spre Carmen. Am zvîcnit braţul şi mi-am încleştat mîna de mîna ei, apăsînd cu degetul mare pe siguranţă. Era pusă. Am lăsat-o aşa. A urmat o încăierare scurtă şi tăcută, căreia nici Carmen şi nici Brody nu-i dădură vreo atenţie. Ţineam arma. Agnes răsufla adînc şi tremura din tot corpul. Faţa lui Carmen avea o expresie contractată, pielea era întinsă pe oase şi respira şuierător. Spuse fără nici o intonaţie:

— Dă-mi fotografiile, Joe.

Brody înghiţi în sec şi încercă să zîmbească.

— Desigur, fetiţo, desigur.

Vorbi cu o voce stinsă şi plată, la fel de asemănătoare cu cea dinainte, cum seamănă un scuter cu un camion de zece tone.

— Tu l-ai împuşcat pe Arthur Geiger, zise Carmen. Te-am văzut. Vreau fotografiile.

Brody se făcu verde la faţă.

— Hei, stai o clipă, Carmen! i-am strigat.

Blonda Agnes reveni vertiginos la viaţă. Îşi aplecă capul şi îşi înfipse dinţii în mîna mea dreaptă. Am strigat din nou şi-am îmbrîncit-o.

— Ascultă, fetiţo, ascultă un minut... zise Brody.

Blonda mă scuipă, se aruncă peste piciorul meu şi încercă să-l muşte. I-am tras una în cap cu pistolul, nu prea tare,

şi-am încercat să mă ridic. Se rostogoli peste picioarele mele şi le luă în braţe. Am căzut la loc pe canapea. Blonda era voinică, părea animată de demenţa dragostei sau a fricii, sau a unui amesteo din amîndouă, sau poate era pur şi simplu voinică.

Brody încercă să înşface micul revolver ţinut atît de aproape de faţa lui. Nu reuşi. Pistolul scoase un zgomot ascuţit, ca o plesnitură, dar nu foarte tare. Glonţul sparse un geam al glasvandului. Brody gemu groaznic, se prăbuşi pe podea şi o trase pe Carmen de picioare. Fata căzu grămadă, iar micul revolver alunecă într-un colţ. Brody sări în genunchi şi voi să vîre mîna în buzunar.

Am pocnit-o pe Agnes în cap cu mai puţină delicateţă ca înainte, i-am făcut vînt cu piciorul de lîngă mine şi m-am ridicat. Brody mă aţinti cu privirea. I-am arătat pistolul automat. Renunţă să mai vîre mîna în buzunar.

— Dumnezeule! se văicări el. N-o lăsa să mă omoare!

Am început să rîd. Am rîs ca un prost, fără să mă pot stăpîni. Agnes şedea în capul oaselor pe duşumea, cu palmele întinse pe covor, gura larg deschisă şi o meşă de păr blond-metalic căzută pe ochiul drept. Carmen se tîra în mîini şi pe genunchi, scoţînd un şuierat. Revolverul ei mic de metal lucea într-un colţ, lîngă perete. Se tîra spre el neobosită.

I-am făcut un semn lui Brody cu arma care-mi revenise şi i-am spus:

— Stai acolo. N-o să ţi se întîmple nimic.

Am trecut peste fata care se tîra şi-am ridicat arma de jos. Mă privi şi începu să chicotească. Am pus pistolul ei în buzunar şi-am bătut-o prietenește pe spate:

— Scoală-te, îngeraşule. Parc-ai fi un pekinez.

M-am apropiat de Brody, i-am vîrît arma în burtă şi l-am uşurat de pistolul Colt din buzunarul lateral. Aveam acum toate armele scoase la iveală. Le-am băgat în buzunar şi-am întins mîna spre Brody.

— Dă-le.

Acceptă cu o mişcare a capului şi se linse pe buze, cu ochii încă speriaţi. Scoase din buzunar un plic gros şi mi-l înmînă. În plic se afla un clişeu developat şi cinci fotografii lucioase.

— Ești sigur că sînt toate ?

Dădu din nou din cap. Am vîrît plicul în buzunarul de la piept și m-am îndepărtat. Agnes se așezase la loc pe canapea și își netezea părul. Privirea ei verde o devora cu ură pe Carmen. Și Carmen se ridicase și se apropia de mine cu mîna întinsă, continuînd să chicotească și să șuiere. Făcuse nițică spumă la colțul gurii. Dinții ei mici și albi sclipeau lipiți de buze.

— Vrei să mi le dai acum ? mă întrebă ea cu un zîmbet timid.

— Am eu grijă de ele. Du-te acasă.

— Acasă ?

M-am dus la ușa de la intrare și-am aruncat o privire afară. Briza răcoroasă a nopții sufla liniștit pe coridor. Nici țipenie de vecini curioși în pragul ușii. Un mic pistol trăsese și spărsese un geam, dar astfel de zgomote nu mai înseamnă mare lucru azi. Am ținut ușa deschisă și i-am arătat lui Carmen drumul. Veni spre mine zîmbind nesigur.

— Du-te acasă și așteaptă-mă, i-am spus ca s-o calmez.

Ridică degetul mare. Apoi dădu din cap și se strecură pe lîngă mine pe coridor. Îmi atinse obrazul cu degetele în timp ce trecea pe alături.

— Ai să ai grijă de Carmen, nu ? zise ea.

— Fii sigură.

— Ești un bărbat bine.

— Și încă ceea ce vezi nu-i nimic, i-am zis. Pe șoldul drept am tatuată o dansatoare balineză.

Ochii i se rotunjiră.

— Obraznicule, zise ea și mă amenință cu degetul. Apoi îmi șopti : Vrei să-mi dai arma îndărăt ?

— Nu acum. Mai încolo. Am să ți-o aduc eu.

Mă apucă brusc de gît și mă sărută pe gură.

— Îmi placi, zise ea. Carmen te place mult de tot.

O rupse la fugă pe coridor, nemaipomenit de veselă, mă salută cu mîna de pe scări și le coborî în goană, dispărînd din văz.

M-am înapoiat în apartamentul lui Brody.

M-am apropiat de glasvandul strîns şi m-am uitat la gemuleţul de sus spart. Glonţul din arma lui Carmen îl sfărîmase cu o lovitură. Nu făcuse o gaură. În perete se afla însă o găurică, pe care un ochi expert ar fi descoperit-o destul de repede. Am tras perdeaua peste geamul spart şi-am scos din buzunar pistolul lui Carmen. Era un pistol Banker's Special, calibrul 22, cu gloanţe scobite la vîrf. Avea un pat de sidef, iar pe ţeavă era gravat pe o placă mică şi rotundă din argint: „Lui Carmen de la Owen". Carmen îi fraiera pe toţi.

Am pus pistolul la loc în buzunar, m-am aşezat alături de Brody şi m-am uitat în ochii lui cafenii şi trişti. A trecut un minut. Blonda îşi aranja faţa cu ajutorul unei oglinzi de buzunar. Brody flutură mîna în care ţinea o ţigară şi se răsti la mine:

— Eşti mulţumit?

— Deocamdată. De ce-ai şantajat-o pe doamna Regan în locul bătrînului?

— L-am şantajat pe bătrîn o dată. Acum vreo şase, şapte luni. Cred că e în stare, cînd se înfurie, să cheme poliţia.

— Ce te face să crezi că doamna Regan n-o să-i pomenească de şantaj?

Brody îmi cîntări cu băgare de seamă cuvintele, fumînd şi continuînd să mă privească. În cele din urmă spuse:

— Cît de bine o cunoşti?

— Am întîlnit-o de două ori. Trebuie să o cunoşti mult mai bine decît mine ca să rişti s-o şantajezi cu fotografia.

— Duce o viaţă foarte dezordonată. Mi-am închipuit că poate are cîteva puncte nevralgice şi nu vrea să afle bătrînul. Cred că poate să strîngă uşor cinci miare.

— Cam slab ca argumentaţie. Dar să trecem. Eşti lefter, nu?

— De o lună trăiesc de pe o zi pe alta, încercînd s-o scot la capăt.

— Cu ce te ocupi?

— Cu asigurări. Lucrez în biroul lui Puss Walgreen, Fulwider Building, colț Strada Western și Strada Santa Monica.

— Dacă ești sincer, fii pînă la urmă. Cărțile sînt aici în apartament?

Închise gura brusc și făcu un semn cu mîna lui cafenie. În atitudinea lui începea să se strecoare la loc încrederea.

— Nici vorbă. Le-am depozitat.

— Ai pus pe cineva să ți le aducă aici și-ai chemat apoi un camion do la un depozit să vină și să le ia imediat?

— Evident. N-am vrut să fie transportate direct de la magazinul lui Geiger, nu?

— Ești șmecher, i-am spus plin de admirație. Există momentan ceva compromițător în apartament? Păru din nou neliniștit. Clătină violent din cap. — Perfect, i-am spus.

M-am uitat alături la Agnes. Isprăvise să-și aranjeze fața și fixa inexpresiv zidul, aproape neatentă la ce discutăm. Pe figura ei se citea amețeala pe care o provoacă încordarea și șocul.

Brody clipi prudent:

— Și-acum?

— Cum ai făcut rost de fotografii?

Se strîmbă.

— Ascultă, ai căpătat ce-ai căutat, și încă foarte ieftin. Ai făcut o afacere pe cinste. Cară-te acum și vinde-le patronului tău. Eu unul nu mai am nici în clin nici în mînecă cu fotografiile. Habar n-am de fotografii, nu-i așa, Agnes?

Blonda deschise ochii și-l măsură cu o privire calculată și jignitoare la adresa lui.

— Un tip nu prea șmecher, zise ea, cu un dispreț obosit. Cu asta m-am ales întotdeauna. Niciodată cu un tip destul de șmecher pînă la urmă. Niciodată.

— Te-a durut rău capul unde te-am lovit? am întrebat-o zîmbind.

— Du-te dracului și ducă-se dracului toți bărbații pe care i-am întîlnit vreodată.

M-am uitat îndărăt la Brody. Își freca țigara între degete, cu un fel de neryozitate. Mîna părea să-i tremure ușor. Fața lui cafenie și inexpresivă rămase însă calmă.

— Trebuie să cădem de acord asupra unei istorii, i-am spus. De pildă, Carmen n-a fost aici. E foarte important. N-a fost aici. Ai avut doar o halucinație.

— Hm, mîrîi Brody. Dacă așa vrei tu, amice, și dacă... își întinse mîna cu palma în sus, își strînse degetele și apăsă degetul mare încet peste arătător și degetul median.

Am dat din cap.

— O să vedem noi. S-ar putea să fie o mică sumă. Nu te bizui totuși pe mii de dolari. Și-acum, de unde-ai făcut rost de fotografii ?

— Mi le-a trecut un individ.

— I-auzi. Un individ pe care l-ai întîlnit întîmplător pe stradă. Firește că nu l-ai mai recunoaște. Și nici nu l-ai mai văzut înainte.

Brody căscă.

— I-au căzut din buzunar, zise el.

— Mda. Ai un alibi pentru noaptea trecută, deșteptule ?

— Evident. Am fost aici. Împreună cu Agnes. Nu-i așa, Agnes ?

— Începe din nou să-mi pară rău de tine, i-am spus.

Deschise ochii larg, gura îi atîrnă în jos, iar țigara îi juca pe buza inferioară.

— Te crezi deștept și ești complet cretin, i-am spus. Chiar dacă n-ai să fii gazat la San Quentin, te-așteaptă un stagiu lung, trist și singuratic acolo. Țigara tremură și scrumul îi căzu pe vestă. — Să reflectezi la deșteptăciunea ta, i-am spus.

— Cară-te, mîrîi el brusc. Întinde-o. Mi-am pierdut destulă vreme cu tine. Ia-ți tălpășița.

— În regulă.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre biroul înalt de stejar, am scos din buzunar cele două pistoale ale lui și le-am pus unul lîngă altul pe sugativă, așa ca țevile să fie exact paralel. Mi-am luat pălăria de lîngă canapea și-am pornit spre ușă.

— Hei ! strigă Brody.

M-am întors și-am așteptat. Țigara îi tremura ca o păpușă pe un arc de sîrmă.

— Totul e-n regulă, nu ? întrebă el.

— Nici vorbă. Sîntem într-o țară liberă. Nimeni nu te

obligă să stai afară din pușcărie, dacă n-ai chef. Cu alte cuvinte, dacă ești cetățean american. Ești sau nu ?

Se mulțumi să se uite lung la mine, morfolind țigara. Blonda Agnes întoarse încet capul și-mi aruncă aceeași privire. Expresiile lor trădau aproape aceeași proporție exactă de șiretenie, îndoială și furie neputincioasă. Agnes își ridică deodată unghiile argintii, își smulse un fir de păr din cap și-l rupse între degete cu o zvîcnitură nervoasă.

Brody spuse încordat :

— N-ai să te duci la poliție, amice. N-ai s-o faci dacă lucrezi pentru familia Sternwood. Știu prea multe pe seama lor. Ai căpătat fotografiile și știi că eu o să tac. Cară-te și vinde-le.

— Hotărăște-te, i-am zis. Mi-ai spus să mă car, eram gata să plec, cînd mai strigat și m-am oprit, iar acum sînt iar gata de plecare. Asta vrei ?

— N-ai nici o dovadă împotriva mea, spuse Brody.

— Doar două crime. Niște fleacuri în lumea ta.

N-a tresărit decît ușor, deși păru că tresărise violent. Corneea albă deveni vizibilă în jurul irisului de culoarea tutunului. În lumina lămpii, pielea calcnic a feței lui luă o nuanță verzuie.

Blonda Agnes scoase un vaiet înfundat și animalic și își îngropă capul într-o pernă de la capătul canapelei. Am rămas pe loc și i-am admirat linia lungă a șoldurilor.

Brody își umezi buzele încet și zise :

— Stai jos, amice. Poate că mai am ceva pentru tine. Ce-i povestea aia cu cele două crime ?

M-am sprijinit de ușă.

— Unde-ai fost ascară pe la șapte și jumătate, Joe ?

Gura i se strîmbă posac și se uită lung la podea.

— Urmăream un tip, un tip cu o afacere formidabilă, care bănuiam că are nevoie de un asociat. Geiger. Îl urmăream din cînd în cînd ca să văd dacă are legături cu indivizi tari. Am bănuit că are prieteni, căci altminteri n-ar fi făcut afacerile la lumina zilei. Dar prietenii nu-l vizitau acasă. Doar niște femei.

— Nu l-ai urmărit destul de atent, i-am spus. Continuă.

— Aseară eram pe strada de mai jos de casa lui Geiger. Ploua cu găleata, așa că stăteam cu impermeabilul strîns pe mine în mașină și nu vedeam nimic. În fața casei lui Geiger se afla o mașină, iar o alta ceva mai la deal. D-asta am rămas mai la vale. Alături de mine era parcat un Buick mare și după o vreme mă duc să mă uit și arunc o privire pe geam. E trecut pe numele lui Vivian Regan. Nu se întîmplă nimic, așa că mă car. Asta-i tot. Își scutură țigara. Privirea i se cățără de sus în jos pe fața mea.

— Posibil, i-am răspuns. Știi unde se află acum Buickul?

— De unde vrei să știu?

— În garajul șerifului. A fost pescuit de la o adîncime de patru metri la cheiul Lido, azi-dimineață. În mașină era un om mort. A fost lovit în cap, iar mașina îndreptată spre chei, cu frîna de mînă pe jumătate pusă.

Brody respiră greu. Unul dintre picioare îi zvîcnea fără astîmpăr.

— Dumnezeule, dar nu mă poți acuza pe mine de crima asta, zise el cu o voce groasă.

— De ce nu? După spusele tale Buickul s-a găsit în fața casei lui Geiger. Ei bine, nu doamna Regan a ieșit cu mașina. Șoferul ei, un tip numit Owen Taylor, a condus-o. S-a dus acasă la Geiger pentru a avea o scurtă discuție cu el, fiindcă Owen Taylor ținea la Carmen și nu-i plăcea genul de distracții pe care i le oferea Geiger. A intrat prin dos, forțînd ușa cu un șperaclu și, înarmat cu un revolver, l-a suprins pe Geiger în timp ce-o fotografia pe Carmen complet goală. Arma s-a descărcat, așa cum obișnuiesc armele, Geiger s-a prăbușit mort, iar Owen a rupt-o la fugă, dar nu înainte de-a lua cu el clișeul făcut de Geiger. Așa c-ai fugit după el și i-ai confiscat fotografia. Cum ai fi putut s-o obții altfel?

Brody se linse pe buze.

— Mda, zise el. Dar asta nu înseamnă că l-am omorît eu. Firește, am auzit împușcăturile și l-am văzut pe asasin coborînd în grabă scările din spate, urcînd în Buick și dispă-

rînd cu mașina. L-am urmărit. A apucat-o spre poalele canionului, apoi la apus pe Bulevardul Sunset. După cé-a trecut de Beverly Hills a derapat de pe șosea și a trebuit să oprească, iar eu l-am ajuns din urmă și-am făcut pe polițistul. Era înarmat, dar avea nervii atît de zdruncinați încît l-am lovit, lăsîndu-l în nesimțire. Așa că l-am căutat prin haine, am aflat cine era și-am luat clișeul din simplă curiozitate. Mă întrebam despre ce-o fi vorba la mijloc și stătearn ud în ploaie cînd, deodată, și-a revenit, m-a pocnit și m-a zvîrlit afară din mașină. În vreme ce mă ridicam, a dispărut. Atunci l-am văzut ultima oară.

— De unde-ai știut că el l-a împușcat pe Geiger ? l-am întrebat arțăgos.

Brody înalță neputincios din umeri.

— Am bănuit, deși poate mă înșel. Cînd am developat clișeul și-am văzut ce reprezintă, am fost absolut sigur. Iar cînd Geiger n-a mai apărut azi-dimineață la magazin și nici n-a mai răspuns la telefon, m-am convins. Așa că mi-am închipuit că-i o ocazie formidabilă să-i iau cărțile și să-i ciupesc pe membrii familiei Sternwood de ceva bani de drum, apoi s-o întind pentru o vreme.

Am dat din cap.

— Mi se pare înțelept. Poate că totuși n-ai omorît pe nimeni. Unde-ai ascuns cadavrul lui Geiger ?

Ridică mirat din sprîncene. Apoi rînji.

— Nix, nix. Scutește-mă. Crezi că m-aș fi întors ca să-l deplasez, riscînd ca tocmai atunci mașinile poliției să dea colțul străzii ? Nix.

— Cineva a ascuns cadavrul, am zis.

Brody făcu un gest indiferent. Rînjetul îi rămase pe față. Nu mă credea. În vreme ce tot nu mă credea, soneria de la intrare începu să sune din nou. Brody se ridică brusc, cu o privire dură. Se uită lung la revolverele lui de pe birou.

— Așadar, Carmen s-a întors, bombăni.

— Dacă-i ea, nu mai are armă, l-am liniștit. N-ai alți prieteni ?

— Doar unul, mîrîi el. M-am săturat de jocul ăsta.

Se îndreptă spre birou și își luă Colțul. Îl ținu de-a lungul trupului și o porni spre ușă. Puse mîna stîngă pe clanță, o întoarse și întredeschise ușa aplecîndu-se în crăpătura ei, cu arma strîns lipită de șold.

O voce spuse :

— Tu ești, Brody ?

N-am auzit răspunsul lui Brody. Două împușcături rapide răsunară înfundat. Revolverul trebuie să fi fost lipit de trupul lui Brody. Se împletici înainte, lovindu-se de ușă, iar greutatea trupului o închise cu o pocnitură. Alunecă de-a lungul ușii. Picioarele împinseră covorul din spatele lui. Mîna stîngă dădu drumul clanței, iar brațul lovi podeaua cu un zgomot surd. Capul i se sprijinea de ușă. Nu se mișca. Revolverul îi atîrna în mîna dreaptă.

Am traversat camera dintr-o săritură și l-am rostogolit pe Brody destul ca să pot deschide ușa și să mă strecor afară. Prin ușa din față trăgea cu ochiul o femeie. Avea o figură înspăimîntată și arătă cu mîna ca o gheară de-a lungul coridorului.

Am rupt-o la fugă pe coridor și-am auzit pași înfundați coborînd treptele de marmură, așa c-am pornit pe urma zgomotului. Ajuns la nivelul holului de la intrare, am văzut că ușa se închide tăcut singură, iar pe trotuar răsunară pași grăbiți. Am deschis ușa mai înainte de-a se închide, am smucit-o și-am ieșit fulgerător.

O siluetă înaltă, cu capul descoperit și într-o scurtă lipită pe corp, fugea în diagonală pe stradă printre mașinile parcate. Silueta se întoarse și răbufniră cîteva împușcături. Două ciocane grele loviră zidul de stuc de lîngă mine. Silueta își continuă fuga, se strecură printre două mașini și dispăru.

Un om răsări lîngă mine și mă întrebă :

— Ce se întîmplă ?

— Se trage cu arma.

— Dumnezeule ! spuse el și se repezi în casă.

Am plecat grăbit pe trotuar spre mașina mea, m-am suit în ea și-am pornit motorul. Am demarat de la rigolă și-am

coborît dealul, nu repede. De pe ccalaltă parte a străzii n-a pornit nici o maşină. Mi s-a părut c-aud paşi, dar n-am fost sigur. Am coborît dealul, am depăşit un bloc şi jumătate, am cotit la intersecţie şi-am făcut marşarier. Sunetul unui fluierat înfundat răsună slab de pe trotuar. Apoi paşi. Am parcat maşina, m-am strecurat printre două automobile şi m-am lăsat pe vine. Am scos din buzunar micul revolver al lui Carmen.

Sunetul paşilor se accentuă, iar fluieratul continuă vesel. În momentul următor apăru scurta strînsă pe trup. Am ieşit dintre cele două automobile şi-am spus:

— Ai un chibrit, amice ?

Băiatul se smuci spre mine iar mîna dreaptă i se înfipse în scurtă. Ochii îi luceau umed în lumina felinarelor rotunde. Ochi umezi şi întunecaţi, desenaţi ca nişte migdale, o faţă frumoasă şi palidă, cu păr negru ondulat, lăsat pe frunte în două părţi. Un băiat într-adevăr foarte drăguţ, băiatul din magazinul lui Geiger.

Rămase nemişcat, privindu-mă tăcut, cu mîna dreaptă pe marginea scurtei, dar nu încă înăuntrul ei. Ţineam lîngă trup micul revolver.

— Se vede că l-ai iubit foarte mult pe perversul ăla, i-am spus.

— Du-te... spuse băiatul încet, neclintit între maşinile parcate şi zidul înalt de un metru cincizeci, din dosul trotuarului.

O sirenă mugi în depărtare, urcînd dealul lung. Capul băiatului tresări în direcţia sirenei. M-am apropiat şi i-am înfipt revolverul în scurtă.

— Ai de ales între mine şi poliţişti, i-am spus.

Capul îi alunecă puţin într-o parte, ca şi cum l-aş fi pălmuit.

— Cine eşti ? întrebă el.

— Un prieten de-al lui Geiger.

— Cară-te, blestematule !

— Asta-i un pistol mic, băiete. Dacă te împuşc în burtă o să-ţi trebuiască luni de zile pînă să te faci destul de bine pentru a merge. Dar ai să te faci bine. Aşa ca să poţi merge pînă la simpatica şi noua celulă de gazare de la San Quentin.

— Du-te...

Mîna i se vîrî în scurtă. Am apăsat mai tare cu arma în stomacul lui. A suspinat adînc şi moale, şi-a retras mîna din scurtă şi-a lăsat-o să cadă inert pe lîngă trup. Umerii largi părură că se prăbuşesc.

— Ce vrei? şopti el.

Am băgat mîna sub scurtă şi i-am luat arma.

— Hai în maşina mea, băiete.

Păşi în faţă, iar eu l-am urmat îndeaproape. Se sui în automobil.

— La volan, băiete. Tu conduci.

Se strecură la volan, iar eu m-am urcat alături. I-am spus:

— Lasă maşina poliţiei să treacă dealul. O să-şi închipuie c-am plecat cînd am auzit sirena. Pe urmă ia-o în jos şi-o să mergem acasă.

Am pus revolverul lui Carmen în buzunar şi l-am împuns în coaste cu arma lui automată. M-am întors şi m-am uitat prin fereastra din spate. Urletul sirenei se distingea acum foarte tare. În mijlocul străzii crescură două faruri roşii. Se măriră şi se contopiră, iar maşina trecu trombă pe alături, cu un zgomot de rafală sălbatică.

— Să mergem, i-am spus.

Băiatul porni maşina şi o luă în josul dealului.

— Să mergem acasă, i-am spus. La Laverne Terrace.

Buzele lui netede tresăriră. Coti spre apus, pe Bulevardul Franklin.

— Eşti un băiat naiv. Cum te cheamă?

— Carol Lundgren, spuse el stins.

— Ai împuşcat pe cine nu trebuia, Carol. Nu Joe Brody ţi-a ucis protectorul.

Repetă înjurătura şi continuă să conducă.

O semilună lucea pal într-un cerc de ceață printre ramurile înalte ale eucaliptilor de pe Laverne Terrace. Un radio urla din răsputeri dintr-o casă, jos pe deal. Băiatul opri mașina înaintea gardului viu din fața casei lui Geiger, stinse motorul și rămase cu privirea ațintită drept și cu amîndouă mîinile pe volan. Prin gardul viu nu răzbătea nici o lumină.

— E cineva acasă, băiete?

— Ar trebui să știi

— De unde vrei să știu?

— Du-te...

— Așa ajung unii să-și pună dinți falși.

Mi-i arătă pe-ai lui, într-un rînjet întins pe buze. Apoi deschise ușa cu piciorul și ieși. Am ieșit grăbit după el. Stătea cu pumnii pe șolduri, uitîndu-se tăcut la casa de deasupra gardului viu.

— În regulă, i-am spus. Ai cheia. Hai să intrăm.

— Cine-a spus că am cheia?

— Nu încerca să mă duci, amice. Protectorul tău ți-a dat o cheie. Ai și o cămăruță curată, simpatică și bărbătească acolo. Te dădea afară și încuia odaia cînd primea vizite feminine. Era ca Cezar, soț pentru femei și soție pentru bărbați. Crezi că nu-i pot dibui pe tipii de teapa voastră?

Deși țineam încă pistolul mai mult sau mai puțin îndreptat spre el, se repezi la mine. Îmi expedie o directă în bărbie. M-am dat înapoi destul de iute ca să nu cad, deși am încasat lovitura aproape din plin. Directa ar fi trebuit să fie în forță, dar un efeminat n-are niciodată destulă putere în oase, indiferent de cum arată.

Am zvîrlit arma la picioarele băiatului și i-am spus:

— Poate c-ai nevoie de ea.

Se aplecă fulgerător s-o ridice. N-avea nimic lent în mișcări. I-am tras un pumn în gît. Căzu într-o parte, împleticindu-se, căutînd arma, dar fără s-o apuce. Am ridicat-o și-am aruncat-o în mașină. Băiatul se sculă în patru labe, privind furios și cu ochii larg deschiși. Tuși și scutură din cap.

— N-ai chef să te baţi, i-am spus. Îţi iroseşti prea mult vigoarea.

Avea chef de bătaie. Se aruncă asupra mea ca un planor catapultat, încercînd să mă placheze ca la rugby. M-am dat într-o parte, l-am apucat de gît şi i l-am strîns. Se buşi tare de pavaj, apoi se sculă în picioare şi îşi puse mîinile în acţiune, acolo unde doare mai rău. L-am strîns mai mult şi l-am ridicat nitel în sus. Mi-am apucat încheietura mîinii drepte cu mîna stîngă, mi-am proptit osul şoldului drept în el şi o clipă a avut loc o balanţă a greutăţilor. Părea că atîrnăm acolo, în lumina ceţoasă a lunii, gîfîind din greu, două creaturi groteşti, ale căror picioare zgîriau şoseaua.

L-am prins cu braţul drept de gîtlej şi-am strîns cu toată forţa. Picioarele începură să i se agite disperat şi încetă să mai gîfîie. Era imobilizat într-o strînsoare de oţel. Piciorul stîng i se întinse într-o parte şi genunchiul i se înmuie. L-am mai ţinut o jumătate de minut. Se lăsă moale în braţele mele, o greutate imensă, pe care de-abia o puteam susţine. Atunci i-am dat drumul. S-a întins la picioarele mele în nesimţire. M-am dus la maşină şi-am luat din buzunarul portierei o pereche de cătuşe, i-am sucit braţele la spate şi i le-am fixat. L-am ridicat de subsuori şi-am reuşit să-l tîrăsc pînă dincolo de gardul viu, să nu fie văzut din stradă. M-am întors la maşină, am condus-o cam treizeci de metri pe coasta dealului şi am încuiat-o.

Era încă în nesimţire cînd m-am înapoiat. Am descuiat uşa casei, l-am tîrît înăuntru şi-am închis uşa. Începu să geamă. Am aprins o lampă. Ochii îi clipiră şi coborîră lent asupra mea.

M-am aplecat, ferindu-mă din calea genunchilor lui şi i-am spus:

— Stai liniştit sau ai să mai primeşti o porţie. Stai cuminte şi ţine-ţi respiraţia. Ţine-o pînă nu mai poţi, apoi spune-ţi că trebuie să respiri, că te-ai înnegrit la faţă, că-ţi sar ochii din cap, c-ai să respiri chiar acum, atît doar că stai bine legat pe scaun, în celula de gazare curată şi simpatică, la San Quentin, şi că atunci cînd ai să respiri ai să te lupţi din răsputeri să n-o faci, pentru că n-ai să primeşti aer în

piept, ci gaze de acid cianhidric. Asta-i ceea ce se cheamă astăzi o execuţie umană în statul nostru.

— Du-te... zise el cu un suspin slab şi înspăimîntat.

— Ai să dai o declaraţie, amice, să nu-ţi închipui c-ai să scapi. Ai să spui exact ceea ce vrem să spui şi nimic din ce nu vrem să spui.

— Du-te...

— Dacă mai repeţi asta, îţi pun o pernă sub cap.

Îşi strîmbă buzele. L-am lăsat culcat pe duşumea, cu încheieturile încătuşate la spate şi cu obrazul îngropat în covor, iar în singurul ochi vizibil o strălucire animalică. Am mai aprins o lampă şi-am intrat în coridorul din dosul salonului. Dormitorul lui Geiger nu părea să fi fost deranjat. Am deschis uşa, descuiată de data asta, a dormitorului din partea opusă a holului. În cameră pîlpîia vag o lumină şi mirosea a lemn de santal. Două conuri de cenuşă de tămîie se adunaseră alături, pe birou, pe o tăviţă de aramă. Lumina provenea de la două lumînări înalte şi negre fixate în sfeşnice lungi de treizeci de centimetri. Sfeşnicele erau aşezate pe scaune drepte, necapitonate, de o parte şi de alta a patului.

Pe pat zăcea Geiger. Cele două fîşii de mătase chinezească brodată, care dispăruseră la prima mea vizită, formau un fel de cruce a sfîntului Andrei pe mijlocul trupului său, ascunzînd pieptii mînjiţi de sînge ai hainei de casă chinezească. Sub cruce, picioarele îmbrăcate în pantaloni de pijama negri, stăteau ţepene şi drepte. Mai avea încă papucii de casă, cu tălpi de pîslă albă şi groasă. Braţele îi erau încrucişate peste cruce, cu palmele pe umeri, cu degetele adunate şi întinse drept. Ţinea gura închisă iar mustaţa lui gen Charlie Chan părea la fel de falsă ca o perucă. Nasul lat era ţeapăn şi alb. Ochii erau aproape închişi, dar nu complet. Luciul slab al ochiului de sticlă captă lumina şi-mi clipi complice.

Nu l-am atins. Nu m-am apropiat prea mult de el. Era desigur rece ca gheaţa şi ţeapăn ca o scîndură.

În curentul provocat de uşa deschisă, lumînările negre palpitară. Pe marginea lor alunecau încet picături de ceară neagră. Aerul încăperii puţea şi părea ireal. Am ieşit, am închis din nou uşa şi m-am înapoiat în salon. Băiatul nu se

mișcase. Am rămas în picioare, trăgînd cu urechea să aud sirenele poliției. Totul se reducea la cît de repede va vorbi Agnes și la ce va spune. Dacă pomenea de Geiger, poliția putea să sosească în orice clipă. Dar era cu putință să nu vorbească ceasuri întregi. Era cu putință chiar să fi fugit de-acolo.

M-am uitat în jos la băiat.

— Vrei să te ridici, amice?

Închise ochii și simulă că doarme. M-am apropiat de birou, am tras spre mine telefonul de culoarea dudei și-am format numărul de la biroul lui Bernie Ohls. Am aflat că plecase acasă la ora șase. I-au telefonat acasă. Se afla acolo.

— Marlowe la aparat. Au găsit cumva băieții tăi un revolver asupra lui Owen Taylor azi-dimineață?

L-am auzit cum își rîcîie gîtlejul iar apoi cum încearcă să-și ascundă surpriza din glas.

— Asta ține de secretul conducerii anchetei, spuse el.

— Dac-au găsit, atunci revolverul avea trei gloanțe trase.

— De unde dracu știi? întrebă Ohls calm.

— Vino la Laverne Terrace, nr. 7244, colț cu Bulevardul Laurel Canyon. Am să-ți arăt în ce s-au înfipt gloanțele lipsă.

— Deci, așa stau lucrurile, hm?

— Chiar așa.

— Uită-te pe fereastră și-ai să mă vezi dînd colțul străzii, zise Ohls. Mi s-a părut mie că purtarea ta e cam ciudată în această afacere.

— Ciudat nu-i cîtuși de puțin cuvîntul potrivit, i-am răspuns.

18

Ohls se uita în jos la băiat. Băiatul stătea pe sofa, sprijinindu-se cu umărul de perete. Ohls îl privea tăcut, cu sprîncenele lui albe zburlite, țepene și rotunde, ca micile perii

pe care reprezentantul Casei Fuller Brush le face cadou clienților drept reclamă.

— Recunoști că l-ai împușcat pe Brody ? îl întrebă Ohls.

Cu o voce înfundată, băiatul repetă înjurătura lui preferată. Ohls suspină și se uită la mine.

— Nu-i nevoie să recunoască. Am revolverul lui, i-am spus.

— Pentru Dumnezeu, aș vrea să fi primit cîte un dolar de fiecare dată cînd am auzit asta. Ce găsești așa de nostim ?

— Nici nu tinde să fie nostim, i-am spus.

— Ei, asta-i altceva, zise Ohls. Se întoarse. — I-am telefonat lui Wilde. O să mergem la el și-o să-l luăm cu noi și pe ticălosul ăsta. O să-l iau cu mine în mașină, iar tu n-ai decît să ne urmărești, în cazul cînd încearcă să-mi tragă una în falcă.

— Îți place ce-ai văzut în dormitor ?

— Grozav, spuse Ohls. Într-un fel mă bucur că junele Taylor a căzut de pe chei. Mi-ar fi părut rău să-l trimit la camera de gazare, fiindcă l-a omorît pe împuțitul ăla.

M-am întors în micul dormitor, am stins lumînările negre suflînd în ele, și le-am lăsat să fumege. Cînd am revenit în salon, Ohls ridicase băiatul în picioare. Băiatul îl privea furios cu ochii lui negri și pătrunzători și cu o figură la fel de dură și de albă ca seul rece.

— Să mergem, zise Ohls, și-l apucă de brațe, cu oarecare silă.

Am stins lămpile și i-am urmat afară din casă. Ne-am suit în mașini și-am urmărit cele două lumini din spatele mașinii lui Ohls pe pantele lungi ale dealului.. Speram ca aceasta să fie ultima mea vizită la Laverne Terrace.

Taggart Wilde, procurorul districtual, locuia la colțul Străzii a Patra cu Parcul Lafayette, într-o casă albă de lemn, de dimensiunile unui hambar imens, cu o poartă mare din piatră roșie într-o parte și cu vreo două pogoane de peluză moale în față. Era una dintre acele case demodate și solide, din care se obișnuia să te muți în locuințe noi în timp ce orașul se întindea spre apus. Wilde provenea dintr-o veche familie din Los Angeles și se născuse probabil în acea casă,

cînd ea se afla pe Bulevardul West Adams, Figueroa sau Parcul St. James.

Pe alee se găseau două maşini, o mare limuzină particulară şi un automobil al poliţiei, de a cărui apărătoare din spate se sprijinea un şofer în uniformă, fumînd şi admirînd luna. Ohls se apropie de el, îi vorbi, iar şoferul se uită la băiatul din maşina lui Ohls.

Am urcat treptele casei şi-am sunat. Un servitor blond, cu părul lipit pe cap, ne deschise, ne conduse prin hol şi printr-un imens salon, cu duşumeaua mai joasă decît în restul odăilor, plin cu mobile grele şi întunecate, apoi printr-un alt hol, în fund de tot. Bătu la o uşă, păşi înăuntru, apoi ne ţinu uşa deschisă larg pînă am intrat într-un birou lambrizat, cu un glasvand deschis la capăt, dînd asupra unei grădini întunecate şi a unor arbori misterioşi. Un miros de pămînt umed şi de flori pătrundea pe geam. Pe pereţi se aflau tablouri masive şi întunecate, în ulei, iar în încăpere fotolii, cărţi, şi un miros de ţigări de foi bune, care se amesteca cu parfumul pămîntului umed şi al florilor.

Taggart Wilde era aşezat în dosul unui birou — un om de vîrstă mijlocie, durduliu, cu ochi albaştri clari, care reuşeau să aibă o expresie prietenească, fără a avea de fapt nici un fel de expresie. În faţa lui se găsea o ceaşcă cu cafea neagră iar între degetele curate şi îngrijite ale mîinii stîngi ţinea o ţigară de foi pestriţă. La marginea biroului, într-un fotoliu de piele albastră, şedea un alt bărbat, cu ochi reci şi o figură ascuţită, slab ca o scoabă şi dur ca directorul unei case de împrumut. Faţa lui netedă şi bine întreţinută părea bărbierită de o oră. Purta un costum cafeniu bine călcat, iar în cravată era înfiptă o perlă neagră. Avea degetele lungi şi nervoase ale unui om cu mintea agilă. Părea gata de luptă.

Ohls trase un scaun, se aşeză pe el şi spuse :

— Bună seara, Cronjager. Ţi-l prezint pe Philip Marlowe, un detectiv particular intrat într-o încurcătură.

Ohls rînji.

Cronjager mă privi fără să mă salute. Mă măsură din cap pînă în picioare, ca şi cînd s-ar fi uitat la o fotografie. Apoi înclină cu doi centimetri bărbia, în chip de salut. Wilde zise :

— La loc, Marlowe. Am să încerc să tratez cu cu căpitanul Cronjager, dar știi cum stau lucrurile. Trăim într-un oraș mare.

M-am așezat și mi-am aprins o țigară. Ohls se uită la Cronjager și-l întrebă:

— Ce-ai mai aflat în legătură cu crima de la Randall Place?

Omul cu fața ascuțită își trase un deget pînă ce încheietura trosni. Vorbi fără să ridice privirea:

— Un cadavru cu două gloanțe în el. Două arme cu care nu s-a tras. Jos în stradă am prins o blondă care încerca să pornească o mașină care nu era a ei. A ei era chiar alături, același model. Se agita atît de tare, încît băieții au înșfăcat-o și-au adus-o sus, iar ea a mărturisit. Se afla în cameră cînd a fost ucis tipul ăsta, Brody. Pretinde că nu l-a văzut pe criminal.

— Asta-i tot? întrebă Ohls.

Cronjager înălță mirat din sprîncene.

— Crima s-a petrecut abia acum o oră. Ce v-așteptați... să filmez asasinatul?

— Poate o descriere a asasinului, zise Ohls.

— Un tip înalt, îmbrăcat într-o scurtă de piele, dacă asta-i o descriere.

— E afară în mașina mea, spuse Ohls. Încătușat. Marlowe l-a înhățat, pentru tine. Uite pistolul lui.

Ohls scoase din buzunar revolverul automat al băiatului și-l așeză pe marginea biroului lui Wilde. Cronjager se uită la revolver, fără să întindă mîna după el.

Wilde chicoti. Se lăsă pe spate și pufăi din țigara de foi pestriță, fără s-o scoată din gură. Se aplecă înainte ca să soarbă din ceașcă de cafea. Din buzunarul de la piept al hainei de seară trase o batistă de mătase, își tamponă cu ea buzele și o vîrî la loc.

— Mai sînt și alte crime la mijloc, zise Ohls, ciupindu-și vîrful moale al bărbiei.

Cronjager se încordă vizibil. Ochii lui aroganți deveniră două vîrfuri de oțel luminoase.

— Ai auzit că azi-dimineață a fost pescuită din Oceanul Pacific la cheiul Lido o mașină cu un tip mort înăuntru ? întrebă Ohls.

— Nu, răspunse Cronjager, și continuă să se uite urît.

— Mortul din mașină era șofer la o familie bogată, spuse Ohls. Familia era șantajată din pricina uneia dintre fete. Domnul Wilde l-a recomandat familiei pe Marlowe prin intermediul meu. Marlowe a acționat riscîndu-și viața.

— Ador detectivii particulari care se ocupă de crime cu riscul vieții lor, zise Cronjager. Nu-i nevoie să fii atît de sfios în privința asta.

— Mda, zise Ohls. Nu trebuie să fiu atît de sfios în privința asta. Să știi însă că nu mai sînt de loc atît de sfios cînd am ocazia să dau peste un polițist din oraș. Îmi pierd mai tot timpul, spunîndu-le pe unde să calce, ca să nu-și scrîntească gleznele.

Cronjager se făcu alb pe la colțurile nasului său ascuțit. Respiră cu un șuierat moale în liniștea încăperii. Răspunse foarte calm :

— Nu-i cazul să-i spui nici unuia dintre oamenii *mei* pe unde să calce, dește ptuje.

— Vom vedea, zise Ohls. Șoferul de care ți-am pomenit că s-a înecat a împușcat aseară un cetățean în teritoriul tău. Un anume Geiger, care avea un comerț de cărți obscene într-un magazin de pe Bulevardul Hollywood. Geiger trăia cu derbedeul pe care-l am afară în mașină. Vreau să spun, că trăia de-adevăratelea cu el, dacă pricepi.

Cronjager se uita lung și liniștit la el.

— Întreaga poveste promite să se transforme într-o afacere murdară, zise el.

— Din experiența mea, toate istoriile de poliție sînt murdare, bombăni Ohls și se întoarse spre mine, cu sprîncenele zburlite. Ți-a venit rîndul la microfon, Marlowe. Spune-i ce știi.

I-am spus ce știam.

Am omis două lucruri, fără să-mi dau seama în acea clipă de ce-o fac. Am omis să-i pomenesc de vizita lui Carmen acasă la Brody și de vizita lui Eddie Mars la Geiger

în aceeași după-amiază. Restul i l-am relatat așa cum s-a întîmplat.

Cronjager nu-și ridică o clipă ochii de pe fața mea, în timp ce fața lui rămase imobilă cît am vorbit. Cînd am încheiat, păstră un minut lung de tăcere. Wilde tăcea și el, sorbind cafeaua și pufăind ușor din țigara de foi pestriță. Ohls își privea cu atenție unul din degetele mari ale mîinii.

Cronjager se aplecă încet pe spatele scaunului, își puse glezna peste genunchiul celuilalt picior și își frecă osul gleznei cu o mînă subțire și nervoasă. Fața lui uscată se încruntă puternic. Spuse cu o politețe ucigătoare :

— Așadar te-ai mulțumit să nu raportezi o crimă comisă aseară și ți-ai petrecut toată ziua fîțîindu-te de colo-colo, astfel ca băiatul ăsta al lui Geiger să poată săvîrși o nouă crimă astă-seară.

— Chiar așa, i-am răspuns. Am intrat într-o belea. Bănuiesc c-am greșit, dar n-am urmărit decît să-mi apăr clientul și n-am avut nici un motiv să cred că băiatul o să se ducă și o să-l împuște pe Brody.

— Astfel de raționamente sînt treaba poliției, Marlowe. Dacă moartea lui Geiger ar fi fost raportată aseară, cărțile n-ar fi putut fi luate din magazinul lui și depozitate acasă la Brody. Băiatul n-ar fi fost condus astfel la Brody și nu l-ar fi ucis. Să admitem că Brody nu mai avea mult de trăit. Tipii de teapa lui nu prea au mult de trăit. Dar o viață rămîne o viață.

— Exact, am răspuns. Să spui asta polițiștilor dumitale cînd împușcă mortal vreun găinar speriat care fuge pe o străduță cu un cauciuc furat.

Wilde își trînti amîndouă mîinile pe birou cu o plesnitură violentă.

— Ajunge ! se răsti el. Ce te face să fii atît de sigur, Marlowe, că acest băiat Taylor l-a împușcat pe Geiger ? Chiar dacă revolverul cu care a fost ucis Geiger a fost găsit asupra cadavrului lui Taylor, sau în mașină, asta nu înseamnă neapărat că el e criminalul. Arma ar fi putut fi pusă acolo intenționat, să spunem de către Brody, adevăratul asasin.

— Practic e cu putință, am spus, dar din punct de vedere psihologic e o imposibilitate. Ar presupune prea multe coincidențe și nu s-ar potrivi de loc cu caracterul lui Brody și al prietenei lui, și nici cu ceea ce încerca să facă. Am discutat pe larg cu Brody. Era un escroc, dar nu un tip de criminal. Avea două arme, dar nu ținea asupra lui nici una dintre ele. Tocmai încerca să pună mîna pe combinația lui Geiger, despre care, evident, știa totul de la față. Spunea că-l urmărea din cînd în cînd pe Geiger ca să vadă dacă n-are sprijinitori puternici. Îl cred. Dacă presupun că el l-a ucis pe Geiger ca să-i ia cărțile, că a fugit apoi cu fotografia nudului, luată lui Carmen Sternwood, lăsînd arma asupra lui Owen Taylor și că i-a făcut vînt lui Owen de pe cheiul Lido în ocean înseamnă să exagerez prea mult. Taylor avea motive, o mînie născută din gelozie, și prilejul de a-l ucide pe Geiger. A plecat cu una din mașinile familiei fără să aibă permisiunea. L-a ucis pe Geiger în fața fetei, ceea ce Brody n-ar fi făcut niciodată, chiar dacă ar fi fost un asasin. Nu văd pe nimeni care dintr-un motiv pur comercial să-l omoare astfel pe Geiger. Doar Taylor ar fi fost în stare. Istoria cu fotografia nudului l-ar fi determinat.

Wilde chicoti și se uită ironic la Gronjager. Gronjager își curăță gîtlejul, hîrîind. Wilde întrebă :

— Ce-i povestea asta cu ascunsul cadavrului ? Nu înțeleg ce sens are.

— Băiatul nu ne-a spus, dar trebuie să fie opera lui. Brody n-ar mai fi intrat în casă după ce-a fost împușcat Geiger. Băiatul s-a întors cu siguranță în timp ce eu o conduceam pe Carmen acasă. Firește, se temea de poliție, ținînd seama de ce era, și și-a închipuit probabil că-i o idee bună să ascundă cadavrul pînă își lua lucrurile din casă. A tîrît cadavrul prin ușa de la intrare, judecînd după urmele de pe covor, și foarte probabil l-a dus în garaj. Apoi și-a strîns toate lucrurile de acolo și le-a luat. Mai tîrziu, cîndva în timpul nopții, și mai înainte de să se fi întepenit cadavrul, l-au apucat remușcările și s-a gîndit că nu s-a purtat foarte frumos cu prietenul mort. Așa că s-a întors și l-a așezat pe pat. Firește, toate astea sînt doar presupuneri.

Wilde dădu din cap.

— Apoi azi-dimineață se duce la magazin, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic, și urmărește să vadă ce se petrece. Iar cînd Brody mută cărțile, el le descoperă destinația și presupune că cel care le ia l-a ucis pe Geiger în acest scop. S-ar fi putut chiar să știe mai multe asupra lui Brody și a prietenei lui decît bănuiam eu. Ce părere ai, Ohls?

— O să descoperim noi... dar asta nu înlătură necazurile lui Cronjager. Îl frămîntă că toate acestea s-au petrecut aseară și că el abia acum a aflat, zise Ohls.

— Cred c-o să găsesc eu o cale să rezolv și această problemă, spuse Cronjager acru.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare și imediat se uită în altă parte.

Wilde își scutură țigara de foi și zise:

— Să vedem dovezile, Marlowe.

Mi-am golit buzunarele și-am pus pe birou obiectele legate de crimă: cele trei note și cartea de vizită a lui Geiger, trimisă generalului Sternwood, fotografiile lui Carmen, ca și carnețelul albastru cu lista de nume și de adrese codificate. Dădusem între timp lui Ohls cheile lui Geiger.

Wilde privi exponatele, pufăind ușor din țigara de foi. Ohls își aprinse una din țigările lui de foi minuscule și suflă liniștit fumul spre tavan. Cronjager se aplecă pe birou și se uită la dovezile pe care i le oferisem lui Wilde.

Wilde lovi cu degetul cele trei note semnate de Carmen și spuse:

— Bănuiesc că nu erau decît o momeală. Dacă generalul le achita, n-ar fi făcut-o decît de frica a ceva și mai grav. Apoi Geiger ar fi strîns și mai tare șurubul. Știi cumva de ce se temea generalul?

Se uită la mine.

Am clătinat din cap.

— Ai relatat toate amănuntele importante?

— Am omis cîteva chestiuni de interes personal. Și-am intenția să le omit în continuare, domnule Wilde.

— Aha, zise Cronjager și pufni furios.

— De ce? întrebă Wilde calm.

— Deoarece clientul meu are dreptul să fie apărat în faţa oricui, mai puţin a marelui juriu. Am un permis să lucrez ca detectiv particular. Presupun că acest cuvînt „particular" înseamnă ceva. Poliţia din Hollywood s-a pomenit cu două crime, ambele soluţionate. Au prins pe ambii criminali. Au găsit motivul şi, în amîndouă cazurile, armele crimei. Problema şantajului nu trebuie pomenită, în ce priveşte numele celor interesaţi.

— De ce? întrebă Wilde din nou.

— E în regulă, răspunse Cronjager sec. Sîntem încîntaţi să fim marionetele unui detectiv de teapa lui.

— Am să-ţi arăt, i-am spus. Am ieşit din casă, m-am dus la maşină şi-am luat dinăuntru cartea din magazinul lui Geiger. Şoferul de la poliţie, în uniformă, stătea în picioare lîngă maşina lui Ohls. Băiatul se afla înăuntru, rezemat într-un colţ.

— A zis ceva? am întrebat.

— A făcut o propunere, răspunse poliţistul şi scuipă. Am trecut-o cu vederea.

M-am înapoiat în casă, am lăsat cartea pe biroul lui Wilde şi-am desfăcut ambalajul. La celălalt capăt al biroului, Cronjager dădea un telefon. Cînd am intrat, atîrnă receptorul în furcă şi se aşeză.

Wilde răsfoi cartea, cu o figură împietrită, o închise şi o împinse spre Cronjager. Cronjager o deschise, se uită la cîteva pagini şi o închise repede. Cîteva pete roşii, de mărimea unei monede de cincizeci de cenţi îi apărură pe pomeţi.

— Uită-te la datele imprimate pe pagina de gardă, i-am spus.

Cronjager deschise din nou cartea şi se uită.

— Ce anume?

— Dacă e nevoie, am spus, am să declar sub jurămînt că această carte provine din magazinul lui Geiger. Blonda Agnes va recunoaşte cu ce fel de afaceri se ocupa magazinul. E evident pentru oricine are ochi de văzut că magazinul servea de faţadă altor afaceri. Poliţia din Hollywood i-a îngăduit însă să funcţioneze, pentru motive ştiute de ea. Îndrăznesc să cred că marele juriu o să vrea să cunoască aceste motive.

Wilde rînji.

— Marele juriu pune într-adevăr uneori întrebări jenante, zise el, dintr-un efort oarecum inutil ca să descopere doar de ce sînt administrate unele oraşe aşa cum sînt ele administrate.

Cronjager se ridică brusc în picioare şi îşi puse pălăria.

— Aici sînt unul contra trei, izbucni el. Eu aparţin brigăzii criminale. Dacă acest Geiger se ocupa cu literatură pornografică, nu-i treaba mea. Sînt însă gata să recunosc că n-o să-i facă un serviciu brigăzii mele dacă istoria se întinde în ziare. Ce vreţi?

Wilde îl privi pe Ohls. Ohls spuse calm:

— Vrem să-ţi predăm un prizonier. Hai să plecăm.

Se ridică. Cronjager îi aruncă o privire furibundă şi ieşi tanţoş din încăpere. Ohls se ţinu după el. Uşa se închise din nou. Wilde răpăi cu degetele în birou şi se uită lung la mine cu ochii lui albaştri şi limpezi.

— Ar trebui să pricepi ce-e în stare să simtă orice poliţist în legătură cu o poveste muşamalizată ca asta. Vei fi silit să faci declaraţii amănunţite... cel puţin pentru dosare. Cred că e posibil să separăm cele două crime şi să omitem din amîndouă numele generalului Sternwood. Ştii de ce nu-ţi rup o ureche?

— Nu. Mă aşteptam să mi le rupeţi pe amîndouă.

— Cît primeşti pentru toată afacerea asta?

— Douăzeci şi cinci de dolari pe zi plus cheltuielile.

— Cincizeci de dolari deci şi plata pentru nitică benzină, pînă acum.

— Cam atît.

Îşi lăsă capul într-o parte şi-şi frecă cu dosul degetului mic de la mîna stîngă partea de jos a bărbiei.

— Şi pentru banii ăştia eşti gata să te pui rău cu jumătate din forţele poliţieneşti ale acestui stat?

— Nu-mi place, i-am răspuns. Dar ce dracu să fac? Sînt angajat într-un caz. Vînd ce e de vîndut ca să pot trăi. Cu puţinul curaj şi cu puţina inteligenţă cu care m-a hărăzit Dumnezeu, sînt gata să suport orice ca să apăr un client. E împotriva principiilor mele să spun atît de multe cîte am spus astă-seară, fără să-l consult în prealabil pe general. În

ce privește mușamalizarea, am fost și eu în poliție, după cîte știți. Poliția mușamalizează zeci de cazuri în orașele mari. Polițiștii fac pe nebunii cînd un particular încearcă să ascundă ceva, deși ei o practică mai în fiecare zi, ca să-și oblige prietenii sau pe cineva oarecum influent. Și n-am terminat. Mă ocup încă de caz. Aș face același lucru din nou, dac-ar fi nevoie.

— Afară de cazul cînd Cronjager nu-ți suspendă permisul, zise Wilde și rînji. Ai spus c-ai omis cîteva chestiuni personale. Despre ce e vorba?

— Mă ocup încă de caz, i-am răspuns, privindu-l drept în ochi.

Wilde îmi zîmbi. Avea zîmbetul deschis și provocator al unui irlandez.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, fiule. Tatăl meu a fost prieten bun cu generalul Sternwood. Am călcat toate regulamentele oficiale — și poate și multe altele — ca să-l scutesc pe bătrîn de necazuri. Dar nu poate să țină o veșnicie. Fetele alea ale lui au să intre cu siguranță în încurcături care nu pot fi mușamalizate, mai ales zănatica blondă. N-ar trebui lăsate să-și facă de cap. Bătrînul e vinovat. Bănuiesc că nu-și dă seama de lumea de azi. Și mai e un lucru pe care aș vrea să-l pomenesc în discuția noastră sinceră, și nu-i nevoie să țip la tine ca să te conving. Pun rămășag un dolar contra zece cenți canadieni că generalul se teme că ginerele lui, fostul traficant de alcool, e amestecat pe undeva în afacerea asta și speră într-adevăr c-ai să descoperi că nu e. Ce părere ai?

— Regan nu părea un șantajist, din cîte am auzit. Avea un punct nevralgic și-a plecat din pricina asta.

Wilde pufni:

— Nici tu și nici eu nu putem aprecia acel punct nevralgic. Dacă era un anume gen de om, n-ar fi avut astfel de puncte nevralgice. Ți-a spus generalul că-l caută pe Regan?

— Mi-a spus că dorește să știe unde se află și dacă e bine. Ținea la Regan și a fost jignit de plecarea lui, fără ca măcar să-și fi luat rămas bun de la el.

Wilde se lăsă pe spate și se încruntă:

— Înțeleg, zise el cu o voce schimbată. Mișcă exponatele de pe birou, trase de o parte carnetul albastru al lui Geiger și le împinse pe celelalte spre mine. — N-ai decît să le iei înapoi. Nu mai am nevoie de ele.

19

Era aproape unsprezece cînd am garat mașina și-am ocolit pe jos colțul ca să ajung în față la Hobart Arms. Ușa de sticlă securit se încuia la ora zece, așa că mi-am scos cheile. Înăuntru, în holul pătrat și pustiu, un bărbat lăsă jos lîngă hîrdăul cu palmieri ziarul tipărit pe hîrtie verde și zvîrli chiștocul țigării în hîrdău. Se ridică, mă salută scoțîndu-și pălăria și spuse:

— Patronul vrea să-ți vorbească. De ce-i faci pe prieteni să te aștepte așa de mult, amice?

Am rămas nemișcat și m-am uitat la nasul lui turtit și la urechea zdrențuită.

— De ce vrea să mă vadă?

— Ce-ți pasă? Fii cuminte și totul are să meargă pe roate. Mîna îi trecu prin fața butonierei de sus de la haina desfăcută.

— Put a poliție, i-am răspuns. Sînt prea obosit ca să vorbesc, prea obosit ca să mănînc, prea obosit ca să mai gîndesc, dar dacă îți închipui că nu sînt prea obosit ca să primesc ordine de la Eddie Mars... încearcă să-ți scoți revolverul înainte de-ți zbor urechea cea bună cu un glonț.

— Prostii. N-ai revolver.

Mă fixă direct. Sprîncenele lui întunecate și sîrmoase se adunară, iar gura i se strîmbă într-o curbă ce cobora.

— Asta a fost mai înainte, i-am spus. Nu umblu întotdeauna neînarmat.

Mă salută cu mîna stîngă.

— Perfect. Ai cîștigat. Nu mi s-a spus să împușc pe cineva. Ai să primești vești de la el.

— Chiar dacă le primesc prea tîrziu, tot o să fie prea devreme, i-am răspuns şi m-am întors încet în timp ce el trecea pe lîngă mine în drum spre uşă. O deschise şi ieşi fără să se uite înapoi. Am rîs de propria mea prostie, m-am apropiat de lift şi-am urcat la apartamentul meu. Am scos din buzunar micul pistol al lui Carmen şi-am rîs de el. Apoi l-am curăţat complet, l-am învelit într-o bucată de flanel şi l-am încuiat. Mi-am pregătit o băutură şi tocmai o beam cînd a sunat telefonul. M-am aşezat lîngă masa pe care se afla aparatul.

— Aşadar astă-seară faci pe nebunul, zise vocea lui Eddie Mars.

— Sînt grozav, imoral, brutal şi mă mănînc pielea. Cu ce te pot servi ?

— Poliţiştii de acolo... ştii tu unde. Ai pomenit de mine ?

— De ce să te pomenesc ?

— Sînt simpatic cu cei care-s simpatici cu mine, amice. Nu mai sînt simpatic cînd alţii nu sînt simpatici cu mine.

— Ascultă atent şi-ai să auzi cum îmi clănţăne dinţii.

Rîse sec.

— Ai pomenit sau nu de mine ?

— N-am pomenit. Să mă ia dracu dacă ştiu de ce. Cred doar fiindcă întreaga afacere era destul de complicată şi fără tine.

— Mulţumesc, amice. Cine l-a curăţat ?

— Poate o citeşti în ziarele de mîine.

— Vreau să ştiu acum.

— Obţii întotdeauna tot ce doreşti ?

— Nu. E ăsta răspunsul, amice ?

— L-a împuşcat cineva de care n-ai auzit niciodată. Mulţumeşte-te cu atît.

— Dacă-i adevărat ce-mi spui, într-o zi am să pot să-ţi fac un serviciu.

— Închide telefonul şi lasă-mă să mă culc...

Rîse din nou.

— Îl cauţi pe Rusty Regan, nu ?

— Mulţi îşi închipuie că-l caut, deşi n-o fac.

— Dacă l-ai căuta, ţi-aş putea da o idee. Treci pe la mine, la clubul de pe plajă. Cînd vrei. Am să fiu încîntat să te văd.

— Poate.

— Ne vedem atunci.

Telefonul se închise, şi am ramas cu receptorul în mînă, stăpînit de o răbdare sălbatică. Apoi am format numărul familiei Sternwood, am auzit cum sună de patru sau de cinci ori, apoi vocea suavă a majordomului spunînd :

— Reşedinţa generalului Sternwood.

— Aici e Marlowe. Mă ţii minte ? Te-am întîlnit acum o sută de ani — sau a fost ieri ?

— Da, domnule Marlowe. Îmi amintesc, desigur.

— E-acasă doamna Regan ?

— Da, aşa cred. Doriţi să...

L-am întrerupt, răzgîndindu-mă brusc.

— Nu. Transmite-i un mesaj. Spune-i c-am obţinut fotografiile, toate, şi că lucrurile s-au aranjat perfect.

— Da... Da... Vocea părea puţin zdruncinată. — Aveţi toate fotografiile... toate... şi lucrurile s-au aranjat perfect. Bine, domnule. Aş putea zice — vă mulţumesc foarte mult, domnule.

Telefonul sună iar peste cinci minute. Îmi terminasem băutura şi aveam senzaţia c-aş fi putut să-mi iau masa de seară, de care uitasem complet ; am plecat, lăsînd telefonul să sune. Suna încă atunci cînd m-am întors. Pînă la douăsprezece şi jumătate a sunat cu intermitenţe. La acea oră, am stins lumina, am deschis ferestrele, am înăbuşit soneria telefonului cu o bucată de hîrtie, şi m-am dus să mă culc. Eram sătul de familia Sternwood.

A doua zi dimineaţa, în timp ce-mi luam micul dejun — ochiuri cu slănină — am citit toate cele trei ziare de dimineaţă. Relatările asupra cazului erau tot atît de aproape de adevăr cît pot fi reportajele din ziare — tot atît de aproape ca planeta Marte de Saturn. Nici unul dintre cele trei ziare nu stabilea vreo legătură între Owen Taylor, şoferul „Care s-a sinucis în maşina lui la Cheiul Lido" şi „Asasinatul din bungalow-ul exotic din Laurel Canyon". Nici un ziar nu menţiona familia Sternwood, pe Bernie Ohls sau pe mine. Owen Taylor era „şoferul unei familii înstărite". Căpitanul Cronjager de la brigada din Hollywood avea întreg meritul pentru soluţionarea celor două asasinate din districtul său, care se presupunea c-au pornit de la o ceartă asupra cîştigurilor de la o bibliotecă

de împrumut condusă de un oarecare Geiger, în dosul unei librării de pe Bulevardul Hollywood. Brody îl împuşcase pe Geiger, iar Carol Lundgren îl împuşcase din răzbunare pe Brody. Poliţia îl ţinea sub pază pe Carol Lundgren. Mărturisise totul. Avea un cazier încărcat... probabil din liceu. Poliţia o reţinuse de asemenea pe o anume Agnes Lozelle, secretara lui Geiger, ca martor la crimă.

Era un reportaj nostim. Lăsa impresia că Geiger fusese asasinat cu o seară înainte, iar Brody cam peste o oră, iar căpitanul Crônjager soluţionase ambele crime în timp ce-şi aprindea o ţigară. Sinuciderea lui Taylor ocupa pagina întîi, în fascicola a doua a ziarului. Se reproduseşe o fotografie a limuzinei la bordul şlepului, cu numărul de pe plată şters, iar pe punte, lîngă scara maşinii ceva acoperit cu pînză. Owen Taylor fusese amărît şi cu o sănătate debilă. Familia lui locuia la Dubuque, iar cadavrul urma să fie trimis acolo cu vaporul. N-avea să se ţină o anchetă postmortem.

20

Căpitanul Gregory, de la Biroul de persoane dispărute, aşeză cartea mea de vizită pe biroul lui larg şi plat, aşa încît colţurile ei să fie exact paralel cu marginile biroului. O studie cu capul lăsat într-o parte, bombăni, se răsuci pe scaunul rotativ şi se uită pe fereastră la ultimul etaj, cu ferestre zăbrelite, al Palatului de justiţie, la cîteva zeci de metri mai departe. Era un om corpolent, cu ochi obosiţi şi cu mişcările lente şi calculate ale unui paznic de noapte. Avea o voce plată, inexpresivă şi neinteresată de cele spuse de interlocutor.

— Detectiv particular, nu? zise el fără să se uite de loc la mine, şi continuînd să privească pe fereastră. Din măciulia unei pipe din rădăcini, înnegrită, care îi atîrna în colţul gurii, se ridica un fir de fum. — Ce pot să fac pentru dumneata?

— Lucrez pentru generalul Guy Sternwood, locuind pe Alta Brea Crescent, nr. 3765, West Hollywood.

Căpitanul Gregory suflă puțin fum prin colțul gurii, fără să scoată pipa.

— În ce chestiune?

— Nu chiar în domeniul dumitale, dar sînt interesat de ceva. Am crezut c-ai putea să mă ajuți.

— În ce chestiune să te ajut?

— Generalul Sternwood e un om bogat. E vechi prieten cu tatăl procurorului districtual. Dacă dorește să angajeze permanent un om care să-i facă diverse comisioane, nu înseamnă că n-are încredere în poliție. E doar un lux pe care și-l poate îngădui.

— Ce te face să crezi c-am să întreprind ceva pentru el?

Nu i-am răspuns. Se întoarse încet și greoi pe scaunul turnant și-și așeză ferm picioarele mari pe linoleumul care acoperea dușumeaua. Biroul lui mirosea a mucegaiul anilor de serviciu. Mă privi sumbru.

— Nu vreau să-ți pierzi timpul, căpitane, i-am spus, și-am împins scaunul în spate.

Nu s-a clintit. Rămase cu ochii lui incolori și obosiți ațintiți asupra mea.

— Îl cunoști pe procurorul districtual? mă întrebă el.

— L-am cunoscut. Am lucrat pentru el odinioară. Îl cunosc foarte bine pe Bernie Ohls, anchetatorul lui principal.

Căpitanul Gregory întinse mîna după telefon și mormăi în el:

— Dă-mi-l pe Ohls, de la biroul procurorului districtual.

Se așeză la loc și puse telefonul în furcă. Trecură cîteva clipe. Fumul se înălța din pipă. Avea o privire grea și imobilă, ca și mîna lui. Telefonul sună și Gregory apucă cu mîna stîngă cartea mea de vizită.

— Ohls? Aici e Al Gregory, de la cartierul general al poliției. Un anume Marlowe se află în biroul meu. Cartea lui de vizită îl recomandă ca detectiv particular. Vrea unele informații de la mine... Da? Cum arată?... În regulă, îți mulțumesc.

Lăsă telefonul în furcă, își scoase pipa din gură și o umplu cu tutun apăsînd cu capătul de alamă al unui creion greu. O făcu cu grijă și cu un aer solemn, ca și cum ar fi fost un lucru

la fel de important ca tot ce avea de făcut în acea zi. Se aplecă pe spate și îmi aruncă o nouă privire.

— Ce dorești ?

— Să-mi dai o idee de ce-ați făcut, dac-ați aflat ceva între timp.

Reflectă :

— Regan ? întrebă el în cele din urmă.

— Evident.

— Îl cunoști ?

— Nu l-am văzut niciodată. Am auzit că-i un irlandez arătos, aproape de patruzeci de ani, care pe vremuri s-a ocupat cu traficul ilegal de alcool, și s-a căsătorit cu fata mai mare a generalului Sternwood, iar căsătoria n-a ținut. Mi s-a spus c-a dispărut cam acum o lună.

— Sternwood ar fi trebuit să se considere fericit, în loc să angajeze un detectiv particular ca să-și piardă vremea căutînd la întîmplare.

— Generalul a ținut foarte mult la el. Se întîmplă. Bătrînul e paralizat la picioare și singur. Regan avea obiceiul să stea cu el și să-i țină tovărășie.

— Și ce crezi că poți să faci tu, ce nu putem face noi ?

— Absolut nimic în ce-l privește pe Regan. Dar mai există o latură cam misterioasă a afacerii, un șantaj. Vreau să mă conving că Regan nu-i amestecat. Ar putea să-mi fie de folos dac-aș ști unde e sau unde nu e.

— Aș vrea să te ajut, amice, dar habar n-am unde-i. A tras cortina și-a dispărut. Asta-i tot.

— Foarte greu să te ascunzi fără să afle departamentul dumitale, nu-i așa, căpitane ?

— Mda... dar uneori se poate... pentru o vreme. Apăsă pe o sonerie de pe marginea biroului. O femeie de vîrstă mijlocie vîrî capul pe ușa laterală. — Dă-mi dosarul asupra lui Terence Regan, Abba.

Ușa se închise. Căpitanul Gregory și cu mine ne-am uitat unul la altul mai departe, în tăcerea grea. Ușa se deschise din nou și femeia așeză pe biroul lui un dosar cu copertă verde, de care atîrna o fișă. Căpitanul Gregory îi mulțumi cu o mișcare a capului, își puse o pereche de ochelari cu rame masive

de corn pe nasul striat de vinişoare şi răsfoi încet paginile dosarului. Mi-am răsucit o ţigară.

— A întins-o la 16 septembrie, zise el. Singurul lucru important legat de această dată e că şoferul avea atunci zi liberă şi nimeni nu l-a văzut pe Regan ieşind cu maşina. Deşi era tîrziu după-amiaza. Peste patru zile am găsit maşina într-un garaj aparţinînd unei aşezări cu bungalow-uri luxoase, aproape de Sunset Towers. Garajistul a raportat maşina biroului de automobile furate, spunînd că nu-i de-a lor. Locul se numeşte Casa de Oro. E ceva în legătură cu ea, am să-ţi spun într-o clipă. N-am descoperit nimic în legătură cu cine-a adus maşina acolo. Am luat amprentele de pe automobil, dar n-am găsit nici una care să figureze în fişele noastre. Maşina din garaj nu părea să fi fost folosită la o afacere suspectă, deşi au existat motive s-o credem. Se leagă de altceva despre care am să-ţi pomenesc imediat.

— Se leagă de faptul că nevasta lui Eddie Mars e pe lista de persoane dispărute, i-am răspuns.

Păru supărat.

— Mda. Am anchetat chiriaşii din casă şi-am aflat că ea locuia acolo. A plecat cam în acelaşi timp cu Regan, oricum în decursul a două zile. Un tip care aducea niţel cu Regan fusese văzut împreună cu ea, dar n-am obţinut o identificare sigură. E al dracului de ciudat în această meserie de poliţist cum se poate întîmpla ca o bătrînă să se uite pe fereastră şi să vadă un cetăţean fugind, iar apoi să-l identifice, şase luni mai tîrziu, dintr-un lung rînd de suspecţi, în timp ce dacă arătăm unui funcţionar de la un hotel o fotografie clară, nu-i sigur.

— Asta-i una dintre calităţile unui bun funcţionar de hotel, i-am răspuns.

— Mda. Eddie Mars şi soţia lui nu locuiau împreună, dar erau în relaţii de prietenie, pretinde Eddie. Iată unele dintre posibilităţi. Mai întîi, Regan purta la el cincisprezece mii de dolari, în permanenţă. Mi s-a spus că banii existau cu adevărat. Nu numai o bancnotă, şi dedesubt hîrtie goală. Înseamnă o groază de bani de buzunar, dar Regan ar fi putut fi omul care să-i poarte la el, ca să-i poată lua repede şi s-o întindă dacă cineva era pe urmele lui. Pe de altă parte, poate că nici nu-i

păsa. Nevasta lui susține că n-a scos niciodată un sfanț de la bătrînul Sternwood, în afara casei și mesei, și a unui Packard 120, cadoul soției lui. Fă legătura între asta și un fost traficant de alcool, ajuns într-o familie bogată.

— Nu pricep, i-am spus.

— Ascultă, e vorba de un tip care dispare cu cincisprezece mii de dolari în buzunar, și se știe de asta. Păi, e o sumă frumoasă. Și eu aș dispărea dacă aș avea cincisprezece mii de dolari, deși am doi copii la liceu. Așa că prima ipoteză e că cineva-l aranjează pentru bani, și-l aranjează atît de rău că sînt siliți să-l ducă în deșert și să-l ascundă printre cactuși. Dar eu unul nu prea încurajez această presupunere. Regan era înarmat și avea o experiență îndelungată cum să folosească o armă de foc, și nu numai în fața unei bande de traficanți de alcool, cu mutre slinoase. Am aflat că a comandat o întreagă brigadă în timpul tulburărilor din Irlanda în 1922, sau cînd au avut ele loc. Un astfel de om nu cade victima unui gangster. Apoi, mașina lui găsindu-se în acel garaj, înseamnă că cel care l-a curățat știa de legătura amoroasă cu nevasta lui Eddie Mars, lucru adevărat, bănuiesc, dar e puțin probabil totuși ca acest lucru să fi fost știut de orice găinar de prin sălile de biliard.

— Ai o fotografie ? l-am întrebat.

— Am una de-a lui, dar nu și de-a ei. Și asta-i ciudat. Sînt multe aspecte ciudate în afacerea asta. Uite-o.

Împinse un clișeu lucios peste birou și-am privit o față irlandeză, mai mult tristă decît veselă, mai mult reținută decît obraznică. Nu era chipul unui om dur și nici chipul unuia care putea fi măltratat de cineva. Sprîncene drepte și întunecate, cu oasele pometilor puternice. O frunte mai mult largă decît înaltă, o claie de păr negru și des, un nas scurt și subțire, o gură largă. O bărbie energic desenată, prea mică însă pentru gura lui. O față care părea nițel contractată, fața unui om ce putea acționa rapid și fără rețineri. I-am trecut înapoi fotografia. Dacă urma să văd fața, aveam s-o recunosc.

Căpitanul Gregory își goli pipa, o umplu iar și apăsă tutunul înăuntru cu degetul mare. O aprinse, suflă fumul și reîncepu să vorbească..

— Ei bine, s-ar putea să existe mai mulți oameni care să știe că era îndrăgostit de nevasta lui Eddie Mars. Eddie știa. Te miră, dar știa într-adevăr. Deși nu pare să-i fi păsat cîtuși de puțin. L-am verificat amănunțit la acea epocă. Firește, Eddie nu l-ar fi curățat din gelozie. Împrejurările l-ar fi desemnat prea direct pe el.

— Depinde de cît e de deștept, am răspuns. Ar putea să încerce o dublă lovitură.

Căpitanul Gregory clătină din cap.

— Dacă-i destul de deștept ca să reușească în afacerile lui dubioase, e mult prea deștept ca să facă așa ceva. Înțeleg ce vrei să spui. Riscă tocmai fiindcă noi nu ne așteptam ca el să riște. Din punctul de vedere al poliției teoria nu ține. Deoarece ne-am fi amestecat atît de mult în viața lui, încît și-ar fi compromis afacerea. Tu unul ai fi în stare să crezi că el ar risca pentru a fi șmecher. Și eu aș putea crede la fel. Dar polițiștii obișnuiți n-ar fi crezut. I-ar fi făcut viața un infern. Am exclus această ipoteză. Dacă mă înșel, n-ai decît s-o dovedești, și dacă ai dreptate îmi mănînc perna de sub mine. Pînă atunci însă, nu-l socot pe Eddie printre suspecți. Gelozia nu-i un motiv serios pentru oameni de genul lui. Gangsterii mari au minți practice. Se obișnuiesc să ducă o politică practică și lasă sentimentele personale să-și rezolve singure problemele. Am omis ipoteza asta.

— Ce anume n-ai omis?

— Pe doamna aceea și pe Regan. Pe nimeni altcineva. Pe atunci era blondă, acum n-are să mai fie. N-am găsit mașina ei, așa că probabil c-au plecat cu ea. Au avut un mare avans în fața noastră... paisprezece zile. Cu excepția automobilului lui Regan, n-am fi putut începe o anchetă. Firește, m-am obișnuit cu astfel de cazuri, mai ales în familiile bune. Și desigur, tot ce-am făcut trebuia făcut confidențial.

Se aplecă pe spate și lovi brațele fotoliului cu podul palmelor sale mari și grele.

— Nu ne rămîne decît să așteptăm, zise el. Am trimis instrucțiuni să fie căutați, dar e prea devreme să ne vină vreun rezultat. Regan avea asupra lui cei cincisprezece mii de dolari

de care știm. Fata avea și ea ceva bani, și poate mai mult în bijuterii. Dar într-o zi banii au să se termine. Regan o să încaseze un cec, o să semneze o chitanță, o să scrie o scrisoare. Se află într-un oraș străin, au luat nume noi, dar au aceleași vechi pofte. Vor trebui să se încadreze în sistemul fiscal.

— Cu ce s-a ocupat fata mai înainte de-a se mărita cu Eddie Mars?

— Dansatoare de varieteu.

— Nu poți găsi niște poze de-ale ei ca profesionistă?

— Nu. Eddie trebuie să aibă cîteva, dar nu vrea să le dea. Dorește să fie lăsată în pace. Nu-l pot convinge. Are prieteni influenți în oraș, altminteri n-ar fi ajuns ceea ce e. Bombăni. Te ajută aceste amănunte?

— N-ai să găsești pe nici unul dintre cei doi. Oceanul Pacific e prea aproape, i-am răspuns.

— Repet afirmația despre perna mea. O să-l găsim. Poate să țină mult. Poate să țină un an sau doi.

— Generalul Sternwood s-ar putea să nu mai trăiască atît de mult.

— Am făcut tot ce-am putut, amice. Dacă dorește să ofere o recompensă și să cheltuiască niște bani, am putea să obținem unele rezultate. Orașul nu-mi pune la dispoziție banii necesari pentru așa ceva. Ochii lui mari mă scormoniră, iar sprîncenele strîmbe se mișcară. — Vorbești serios cînd spui că Eddie i-a omorît pe amîndoi?

Am izbucnit în rîs:

— Nu. Glumeam doar. Gîndesc ceea ce gîndești și dumneata, căpitane. Că Regan a fugit cu o femeie care însemna pentru el mai mult decît o nevastă bogată cu care nu se înțelegea. În afară de asta, Vivian Regan nici măcar nu-i încă bogată.

— Presupun c-ai întîlnit-o.

— Da. Face pe nebuna, dar pe urmă se potolește.

Mîrîi, iar eu i-am mulțumit pentru timpul pierdut cu mine și pentru informațiile oferite, și-am plecat. O limuzină Plymouth cenușie m-a urmărit de la Primărie. I-am dat prilejul să mă ajungă pe o stradă liniștită. A refuzat prilejul, așa c-am scăpat de ea și mi-am văzut de treabă.

Nu m-am apropiat de familia Sternwood. M-am înapoiat la birou, m-am așezat pe scaunul turnant și-am încercat să-mi bălăbănesc picioarele în ritm egal. Prin ferestre sufla un vînt puternic și funinginea de la crematoriile hotelului de alături pătrunse în odaie și se răspîndi pe suprafața biroului, ca știrul măturat de vînt pe un maidan. Îmi spuneam că trebuie să mă duc să-mi iau masa de prînz, că viața e stupidă, că va fi la fel de stupidă dacă beau ceva singur-singurel și că dacă beau ceva la acea oră a zilei n-o să aibă nici un haz. Reflectam la toate astea cînd mi-a telefonat Norris. În felul lui și cu o politețe plină de atenție, mi-a spus că generalul Sternwood nu se simte prea bine, că i se citiseră din ziar anumite articole și că presupunea acum că ancheta mea se încheiase.

— Da, în ce-l privește pe Geiger, i-am spus. Cred că știi că nu eu l-am împușcat.

— Generalul nici nu și-a închipuit așa ceva, domnule Marlowe.

— A aflat generalul ceva în legătură cu fotografiile de care se îngrijora doamna Regan ?

— Nu, domnule, hotărît că nu.

— Știi ce mi-a dat generalul ?

— Da, domnule. Trei chitanțe și o carte de vizită, cred.

— Perfect. Am să i le înapoiez. În ce privește fotografiile, cred că mai bine le-aș distruge.

— Foarte bine, domnule. Doamna Regan a încercat să vă telefoneze de mai mule ori aseară.

— M-am dus să mă îmbăt, i-am răspuns.

— Da. Un lucru foarte necesar, sînt sigur, domnule. Generalul m-a însărcinat să vă trimit un cec de cinci sute de dolari. Are să fie de ajuns ?

— E o sumă mai mult decît generoasă.

— Atunci bănuiesc că putem considera incidentul închis.

— Oh, desigur. Închis ermetic, ca un cavou cu lacătul spart.

— Vă mulțumesc, domnule. Vă asigur că toți am apreciat atitudinea dumneavoastră. Cînd generalul are să se simtă puțin

mai bine... poate chiar mîine... cred c-o să vrea să vă mulțumească personal.

— Splendid, i-am răspuns. Am să vin și-am să-i mai beau niște coniac, poate cu șampanie.

— Am să mă îngrijesc să fie pusă la gheață, așa cum trebuie să fie șampania, spuse bătrînul, aproape cu un rînjet în voce.

Asta era tot. Ne-am luat rămas bun și-am închis telefonul. Mirosul cafenelei de alături intră pe fereastră o dată cu funinginea fără a reuși însă să-mi stîrnească pofta de mîncare. Așa c-am scos sticla pe care o țineam întotdeauna în birou, am tras o înghițitură și nu mi-a mai păsat de respectul față de mine însumi.

Am numărat pe degete. Rusty Regan abandonase o grămadă de bani și o nevastă frumoasă ca să vagabondeze cu o blondă oarecare, mai mult sau mai puțin măritată cu un gangster pe nume Eddie Mars. Dispăruse brusc fără să-și ia rămas bun, deși ar fi avut numeroase motive s-o facă. Generalul fusese prea mîndru sau, în cadrul primei noastre întrevederi, prea prudent ca să-mi comunice că Biroul de persoane dispărute ancheta cazul. Biroul înmormîntase afacerea și desigur n-o considera demnă de a-și bate capul cu ea. Actul lui Regan îl privea doar pe el. I-am dat dreptate căpitanului Gregory că Eddie Mars cu greu s-ar fi amestecat într-o dublă crimă, doar fiindcă un alt bărbat fugise cu o blondă cu care el nici măcar nu locuia împreună. Poate că-l iritase gestul ei, dar afacerile sînt afaceri, iar la Hollywood dai de blonde pe toate drumurile. Dacă ar fi fost mulți bani la mijloc, era altceva. Dar cincisprezece mii de dolari nu erau mare scofală pentru Eddie Mars. Nu era un șantajist păgubos, de genul lui Brody.

Geiger era mort, iar Carmen trebuie să-și găsească un alt personaj dubios în compania căruia să bea amestecuri exotice de alcool. Nu cred c-avea să-i fie greu să-l găsească. N-avea decît să stea cinci minute la un colț de stradă și să pară timidă. Speram că următorul escroc, care avea s-o înhațe, o să se poarte nițel mai blînd cu ea, ca să profite mai mult timp și n-o s-o exploateze rapid.

Doamna Regan îl cunoștea pe Eddie Mars destul de bine ca să împrumute bani de la el. Era un lucru firesc, dacă juca

la ruletă și pierdea din gros fără să crîcnească. Orice patron de tripou obișnuiește să împrumute bani unui client bun, aflat la ananghie. Pe deasupra, amîndoi manifestau un interes comun pentru Regan. Era soțul ei și fugise cu nevasta lui Mars.

Carol Lundgren, băiatul asasin cu vocabular limitat, ieșise din circulație pentru mult, mult timp, chiar dacă nu-l legau într-un scaun sub care se afla o găleată cu acid cianhidric. N-aveau s-o facă, fiindcă va recunoaște că este vinovat și va scuti ținutul de cheltuieli. Toți o fac, cînd n-au bani să plătească un avocat faimos. Agnes Lozelle era reținută ca martor. Dacă Lundgren se recunoaște vinovat, justiția nu mai avea nevoie de ea, iar dacă îl judeca ca vinovat, îi dădeau drumul lui Agnes. Autoritățile nu țineau să scoată la iveală aspectele neplăcute ale magazinului lui Geiger, și afară de acestea n-aveau ce-i reproșa lui Agnes.

Mai rămîneam eu. Ascunsesem faptul că s-a comis o crimă, reținusem dovezile timp de douăzeci și patru de ore, dar mă aflam încă în libertate și așteptam un cec de cinci sute de dolari. Cel mai inteligent lucru era să mai trag o dușcă și să uit toată povestea.

Acesta fiind deci cel mai inteligent lucru, i-am telefonat lui Eddie Mars și i-am spus c-am să vin în Olindas în acea seară ca să discut cu el. Atît de deștept am fost.

Am sosit acolo pe la ora nouă, în lumina înaltă și dură a lunii de octombrie, care se pierdea în straturile superioare ale ceții de pe plajă. Clubul Chiparoșilor era departe, la capătul orașului, un conac din lemn, părăginit, odinioară reședința de vară a unui bogătaș numit De Cazens, clădire transformată ulterior în hotel. O casă mare, întunecată, jalnică la exterior și situată într-un desiș dens de chiparoși de Monterey, de unde și numele. Avea arcade imense și scorojite, turnulețe pretutindeni, vitralii la marginea ferestrelor mari, în spate grajduri încăpătoare și goale și un aspect general de ruină nostalgică. Eddie Mars lăsase exteriorul aproape cum îl găsise, în loc să-l transforme în stilul unui decor de film ieftin. Am parcat mașina pe o stradă cu lămpi ce împroșcau lumina și-am intrat în proprietate, pășind de-a lungul unei alei cu pietriș umed care ducea pînă la intrarea principală. Un portar într-o

uniformă de gardă, la două rînduri, m-a condus într-un hol gigantic, întunecos şi tăcut, din care, unduindu-se maiestuos, urca o scară albă de stejar spre bezna de la primul etaj. Mi-am lăsat la garderobă pălăria şi pardesiul şi-am aşteptat, ascultînd muzica şi vocile confuze de după uşile duble şi grele. Vocile păreau că vin de foarte departe, nu din aceeaşi lume cu clădirea. Apoi, printr-o uşă de sub scară, apăru blondul subţirel şi cu faţa buhăită care fusese acasă la Geiger cu Eddie Mars şi cu boxerul. Îmi zîmbi rece şi mă conduse spre biroul patronului pe un coridor acoperit cu covor.

Era o încăpere patrată, cu o fereastră adîncă şi un cămin de piatră, în care ardea alene un foc de butuci de ienupăr. Camera era lambrizată în lemn de nuc, avînd deasupra o friză din damasc decolorat. Tavanul era înalt şi îndepărtat. Mirosea a mare rece.

Biroul întunecat şi mat al lui Eddie Mars nu se asorta cu restul încăperii, ca de altfel nici o mobilă de după 1900. Covorul avea o culoare bronzată, ca de Florida. Într-un colţ se afla un aparat de radio şi deasupra lui un mic bar, iar pe o tavă de aramă, un serviciu de ceai din porţelan de Sèvres, alături de un samovar. M-am întrebat la ce folosea. În colţ era o uşă cu o broască automată.

Eddie Mars îmi zîmbi politicos, dădu mîna cu mine şi arătă cu bărbia spre casa de bani :

— Dacă n-ar fi această casă de bani, n-aş fi decît un traficant în ochii gangsterilor, zise el vesel. Poliţiştii locali trec pe aici în fiecare dimineaţă ca să mă vadă cum deschid casa de bani. Am ajuns la un aranjament cu ei.

— Ai pomenit că ai ceva pentru mine. Ce anume ?

— De ce te grăbeşti ? Toarnă-ţi un pahar şi ia loc.

— Nu mă grăbesc de loc. N-avem de discutat decît afaceri.

— Am să-ţi dau o băutură care are să-ţi placă, zise el. Amestecă două cocteiluri şi-l aşează pe-al meu alături de un scaun de piele roşie, iar el rămase picior peste picior, proptit de birou, cu o mînă în buzunarul smokingului albastru-închis, cu degetul mare în afară şi cu unghia lucind. În haine de seară arăta şi mai dur decît în costumul de flanel cenuşiu, deşi continua să semene cu un sportiv. Am băut şi ne-am salutat cu capul.

— Ai mai fost vreodată aici ? mă întrebă el.

— În timpul prohibiției. Jocurile de noroc nu mă distrează.

— Dacă nu le joci pe bani, zîmbi el. Ar trebui să arunci o privire înăuntru astă-seară. Una dintre prietenele tale asaltează ruleta. Am auzit că-i merge grozav. Vivian Regan.

Am sorbit băutura și-am luat una din țigările lui cu monogramă.

— Într-un fel mi-a plăcut cum ai acționat ieri, zise el. M-ai iritat atunci, dar apoi mi-am dat seama c-ai avut dreptate. Noi doi ar trebui să lucrăm împreună. Cît îți datorez ?

— Pentru ce ?

— Ești încă prudent, nu ? Am și eu sursa mea de informații la poliție, altminteri n-aș mai fi aici. Sînt informat de evenimente așa cum se petrec în realitate, nu cum le citești în ziare.

Îmi arătă dinții lui mari și albi.

— Și cît oferi ?

— Vorbești de bani ?

— Am înțeles că-i vorba de informații.

— În ce privință ?

— Ai memorie scurtă. Despre Regan.

— Ah, asta. Își flutură degetele cu unghii sclipitoare în lumina discretă, proiectată de una din acele lămpi de bronz care aruncău raze în tavan. — Am auzit c-ai primit între timp informațiile. Mi se pare că-ți datorez o sumă. Am obiceiul să plătesc pentru o purtare frumoasă.

— N-am venit pînă aici cu mașina ca să te tapez de bani. Sînt plătit pentru ce fac. Nu mult, din punctul dumitale de vedere, dar mă descurc. O regulă sfîntă e să lucrez pentru un singur client o dată. Nu l-ai curățat dumneata pe Regan, nu-i așa ?

— Nu. Așa ai crezut ?

— Nu mi se pare exclus.

— Glumești, zise el rîzînd.

— Firește că glumesc, am rîs eu. Nu l-am văzut niciodată pe Regan, dar i-am văzut fotografia. N-ai dumneata oameni

care să se măsoare cu el. Şi fiindcă discutăm asta, nu mai trimite după mine cu ordine nişte golani înarmaţi. S-ar putea să mă înfurii şi să dobor unul.

Se uită prin pahar la foc, aşează apoi paharul la capătul biroului şi se şterse pe buze cu o batistă fină de linon.

— Vorbeşti ca un bun jucător, zise el. Nu mă îndoiesc că eşti un campion. Nu pari să fii interesat de Regan, nu?

— Nu din punct de vedere profesional. Nu mi s-a cerut să mă ocup de el. Dar ştiu pe cineva care ar dori să ştie unde se află.

— Doamnei Regan nu-i pasă absolut de loc, zise el.

— Mă refer la tatăl ei.

Se şterse din nou pe buze şi se uită la batistă de parc-ar fi aşteptat aproape să găsească sînge pe ea. Îşi strînse sprîncenele cenuşii şi groase şi se frecă pe nasul bronzat de vînt.

— Geiger încerca să-l şantajeze pe general, i-am spus. Generalul n-a voit s-o recunoască, dar bănuiesc că era destul de îngrijorat că Regan ar putea fi amestecat în afacere.

Eddie Mars rîse.

— Aşa e. Geiger şantaja pe toată lumea. Era exclusiv ideea lui. Primea chitanţe de la oameni, chitanţe ce păreau legale... şi erau legale, aş spune, atît doar că nu îndrăznea să-i dea în judecată. Avea obiceiul să trimită chitanţele, însoţite de cuvinte politicoase, rămînînd astfel cu mîna goală. Dacă scotea ceva bani, înhăţa o victimă care se speriase şi începea s-o exploateze. Dacă nu-i mergea, abandona întreaga afacere.

— Abil individ, am spus. A abandonat-o într-adevăr. A abandonat-o şi-a murit. Cum de ştii toate astea?

Înalţă nerăbdător din umeri:

— Pentru Dumnezeu, aş vrea să nu ştiu jumătate din informaţiile care mi se aduc. Cunoaşterea afacerilor altora e cea mai proastă investiţie pe care o poţi face în lumea mea. Dacă-l urmăreai numai pe Geiger înseamnă că s-a încheiat cazul.

— S-a încheiat şi s-a plătit.

— Îmi pare rău. Aş dori ca bătrînul Sternwood să angajeze mai degrabă pe unul ca tine, cu un salariu regulat, ca să-i ţină acasă măcar cîteva seri pe săptămînă fetele alea ale lui.

— De ce ?

Gura îi luă o expresie posacă.

— Nu provoacă decît necazuri. Cea brunetă, de pildă. Mă deranjează tot timpul aici. Dacă pierde, se încăpăţînează să continue să joace, apoi dă chitanţe şi mă trezesc cu un maldăr de foi pe care nimeni nu vrea să le achite. Nu are banii ei, cu excepţia alocaţiei, şi nimeni nu cunoaşte testamentul bătrînului. Dacă însă cîştigă, ia toţi banii cu ea acasă.

— Dar îi capeţi înapoi a doua seară.

— O parte. Dar pe o perioadă mai lungă, sînt în pierdere.

Mă privi serios, ca şi cum ce-mi spunea ar fi avut importanţă pentru mine. M-am întrebat de ce considera necesar să mi le comunice. Am căscat şi mi-am terminat băutura.

— Mă duc să arunc o privire prin local, i-am spus.

— Te rog. Îmi arătă o ieşire de lîngă casa de bani. — Pe acolo ajungi la o uşă din dosul sălii de joc.

— Am să intru mai degrabă pe unde intră fraierii.

— Foarte bine. Cum doreşti. Sîntem prieteni, nu-i aşa, amice ?

— Desigur.

M-am ridicat şi-am dat mîna.

— Poate că într-o zi am să pot să-ţi fac un adevărat serviciu, zise el. De data asta ai primit toate informaţiile de la căpitanul Gregory.

— Aşadar îl ai şi pe el la mînă.

— Nu chiar. Sîntem doar prieteni.

L-am privit lung o clipă, apoi m-am îndreptat spre uşa prin care intrasem. Cînd am deschis-o, m-am uitat înapoi la el.

— N-ai pus pe nimeni într-o maşină Plymouth să mă urmărească, nu-i aşa ?

Ochii i se măriră brusc. Părea iritat.

— Nici vorbă. De ce-aş face-o ?

— Nu-mi pot nici eu închipui, i-am răspuns şi-am ieşit. Mi s-a părut că surpriza lui fusese destul de autentică pentru a-l putea crede. Mi s-a părut chiar nitel neliniştit. N-am găsit nici un motiv pentru neliniştea lui.

Pe la zece și jumătate seara, mica orchestră mexicană, cu centuri late, galbene, obosi să mai cînte în surdină o rumbă într-un aranjament nostim, pe ritmul căreia nu dansa nimeni. Cel de la mosacasuri își frecă vîrfurile degetelor, ca și cum l-ar fi durut, și aproape cu aceeași mișcare își vîrî o țigară în gură. Ceilalți patru instrumentiști, aplecîndu-se parcă simultan, întinseră mîna sub scaune și scoaseră niște pahare din care sorbiră, plescăind și aruncînd priviri înflăcărate. Gesturile lor lăsau să se înțeleagă că beau tequila. Era probabil apă minerală. Farsa s-a dovedit la fel de inutilă ca și muzica lor. Nimeni nu se uita la ei.

Încăperea fusese odinioară o cameră de bal, iar Eddie Mars o schimbase doar atît cît îl siliseră afacerile. Fără luciul nichelului, fără lumini ascunse în dosul unor cornișe ascuțite, fără sticlă suflată, fără scaune capitonate cu piele de culoare violentă și cu brațe și picioare din țevi de metal lustruit, nimic din accesoriile fals moderniste ale barului de noapte, tip Hollywood. Lumina provenea de la candelabre grele de cristal, tapetele erau încă din damasc roz puțin decolorat de timp și înnegrit de praf, asortat odinioară cu parchetul, din care o suprafață redusă, sticlind ca oglinda, apărea în fața micii orchestre mexicane. Restul podelei era acoperit de un covor greu, trandafiriu-deschis, care trebuie să fi costat o avere. Parchetul era alcătuit din douăsprezece feluri de lemn tare, de la tekul de Burma, trecînd prin mai mult de șase nuanțe de stejar și lemn roșcat, semănînd cu mahonul, și ajungînd, în tente mai deschise, pînă la lemnul palid și tare al liliacului sălbatic de pe dealurile Californiei — totul dispus în desene complicate, cu precizia unui compas.

Era încă o încăpere frumoasă, iar locul dansurilor demodate și grave îl luaseră mesele de ruletă. Erau trei la număr, aproape de zidul din fund. Un grilaj jos de bronz le înconjura, formînd un gard în jurul crupierilor. Se juca la toate trei, deși mulțimea se strînsese la cea din mijloc. Stăteam în partea opusă a încăperii, sprijinit de bar și învîrteam pe tej-

gheaua de mahon un mic pahar de bacardi, cînd am văzut capul brunet al lui Vivian Regan lîngă masa de joc.

Barmanul se apleacă lîngă mine, urmărind droaia de oameni bine îmbrăcaţi de la masa din mijloc.

— Astă-seară îi curăţă de toţi banii, zise el. Vorbesc de dama înaltă şi brunetă.

— Cine-i ?

— Nu ştiu cum o cheamă. Deşi vine mereu pe aici.

— Pe dracu, nu ştii cum o cheamă.

— Eu servesc doar la bar, domnule, răspunse el fără animozitate. E singură. Tipul care a fost cu ea s-a ameţit. L-au dus în maşina lui.

— Am s-o conduc eu acasă.

— N-aş crede. În orice caz, vă doresc succes. Să vă torn niţel sifon în bacardi, sau vă place aşa cum e ?

— Îmi place aşa cum e, tocmai fiindcă nu-mi place de loc.

— Eu unul mai degrabă aş bea sirop de tuse, zise el.

Mulţimea se desfăcu şi doi bărbaţi în haine de seară îşi croiră drum prin ea, şi atunci am văzut ceafa şi umerii goi ai doamnei Regan. Purta o rochie de catifea verde mată, adînc decoltată. Era prea elegantă pentru acel local. Mulţimea se închise la loc şi o ascunse vederii, cu excepţia capului ei brunet. Cei doi bărbaţi traversară încăperea, se sprijiniră de bar şi comandară whisky cu sifon. Unul dintre ei era roşu la faţă şi nervos. Îşi şterse faţa cu o batistă tivită cu negru. Lampasul dublu de mătase al pantalonilor era atît de lat că putea să treacă pe el o roată de camion.

— Dumnezeule, n-am văzut în viaţa mea o astfel de serie, zise el cu o voce nervoasă. A cîştigat de opt ori la rînd, mizînd pe roşu. Asta înseamnă să joci la ruletă, asta-i.

— Mi-a dat emoţii, răspunse celălalt. Mizează o mie de dolari deodată. Nu poate să piardă. Cei doi vîrîră pliscurile în băutură, se auzi un gîlgîit, şi se întoarseră la masa de joc.

— Ce deştepţi sînt pîrliţii ăştia, zise barmanul. O mie de dolari mizaţi o dată, i-auzi. Am văzut o dată la Havana un înrăit al ruletei...

Rumoarea crescu la masa din mijloc şi o voce cizelată şi cu accent străin se ridică, spunînd :

— Vreți să așteptați, doar o clipă, doamnă. Masa nu poate acoperi miza dumneavoastră. Are să vină imediat domnul Mars.

Am lăsat băutura și-am pășit rapid pe covor. Mica orchestră începu să cînte cam tare un tangou. Nimeni nu dansa și nici nu avea intenția să danseze. Am înaintat printre persoanele risipite prin încăpere, îmbrăcați în smoking, în frac, și chiar în haine sport sau costume de birou, pîn-am ajuns la ultima masă din stînga. Jocul se oprise. Doi crupieri stăteau în dosul mesei, cu capetele alăturate și cu privirile într-o parte. Unul din ei mișca în sus și în jos o lopățică peste masa de ruletă goală. Amîndoi o fixau pe Vivian Regan.

Genele lungi îi tresăreau iar chipul părea neobișnuit de alb. Se afla la masa din mijloc, exact înaintea ruletei. Avea în față un morman de fise și de bani. Părea o groază de bani. Vorbea tărăgănat cu crupierul, cu o voce rece, impertinentă și iritată.

— Ce fel de speluncă mai e și asta, aș vrea să știu. Hai, dă drumul la ruletă, pungașule. Vreau să mai mizez o dată pe toți banii de pe masă. Am observat că atunci cînd aduni banii o faci destul de repede, dar cînd trebuie să-i dai înapoi, începi să te vaieți.

Crupierul îi zîmbi în felul lui rece și politicos, așa cum zîmbise la mii de mitocani și la milioane de fraieri. Era un om înalt și brunet, indiferent și cu maniere ireproșabile. Răspunse grav :

— Masa nu poate acoperi miza dumneavoastră, doamnă. Aveți acolo peste șaisprezece mii de dolari.

— Sînt banii dumitale, spuse fata batjocoritor. Nu vrei să-i iei înapoi ?

Un bărbat de alături de ea încercă să-i spună ceva. Doamna Regan se întoarse fulgerător, îl repezi, iar bărbatul, roșu la față, se retrase printre ceilalți din grup. La capătul spațiului înconjurat de grilajul aurit, în peretele lambrizat, se deschise o ușă. Eddie Mars intră, zîmbind nepăsător, cu mîinile în buzunarele smokingului și cu unghiile lucitoare ale degetelor mari la vedere. Se pare că-i plăcea acea poză. Înaintă lent în spatele crupierilor și se opri la colțul mesei din mijloc. Vorbi cu o voce calmă și lenește, pe un ton mai puțin politicos decît al crupierului.

— Ce s-a întîmplat, doamnă Regan ?

Vivian întoarse capul spre el cu o mișcare bruscă. Am văzut că conturul obrazului încordîndu-i-se, ca și cum ar fi fost întins pe dinăuntru în chip aproape insuportabil. Nu-i răspunse.

Eddie Mars zise grav :

— Dacă nu mai jucați, o să trebuiască să-mi dați voie să vă trimit acasă însoțită de cineva.

Fata se roși. Numai pomeții îi apăreau albi. Apoi rîse fals. Spuse cu amărăciune :

— O ultimă mizã, Eddie. Pun totul pe roșu. Îmi place roșul. E culoarea sîngelui.

Eddie Mars zîmbi vag, făcu un gest de asentiment și vîrî mîna în buzunarul de la piept. Scoase un portvizit mare, din piele de focă, cu colțuri de aur, și-l azvîrli pe masă spre crupier.

— Acoperă miza doamnei cu hîrtii de o mie, dacă nimeni nu obiectează că de data asta ruleta se învîrte doar pentru ea.

Nimeni nu obiectă. Vivian Regan se aplecă în jos și împinse cu un gest sălbatic, cu ambele mîini, tot ceea ce cîștigase, spre caroul mare și roșu al ruletei.

Crupierul se lăsă peste masă fără grabă. Numără și dispuse în fișicuri banii și fisele ei, le așeză pe toate, afară de cîteva fise și bancnote, într-o grămăjoară frumoasă și împinse restul spre marginea mesei cu ajutorul lopățicăi. Deschise portvizitul lui Eddie Mars și trase dinăuntru două pachete plate, fiecare cu bancnote de o mie de dolari. Rupse hîrtia care lega unul dintre pachete, numără șase hîrtii, le scoase, le adăugă pachetului neatins, puse la loc în portvizit pe cele patru rămase, și-l așeză deoparte cu un gest atît de neglijent de parc-ar fi fost o cutie de chibrituri. Eddie Mars nu se atinse de portvizit. Nimeni nu se clinti cu excepția crupierului. Învîrti cu mîna stîngă ruleta și numai dintr-o mișcare neglijentă a încheieturii trimise bila de fildeș într-o goană iute pe marginea superioară. Apoi își retrase mîinile și își încrucișă brațele la piept.

Vivian întredeschise încet buzele, pînă cînd lumina se reflectă pe dinții ei, care sticleau ca niște cuțite. Bila alunecă lenes pe panta ruletei și sări peste striațiile cromate de de-

asupra numerelor. După o vreme îndelungată, apoi foarte brusc, bila se opri cu un zgomot metalic, uscat. Ruleta încetini mișcarea, ducînd bila cu ea. Crupierul nu-și desfăcu brațele decît atunci cînd ruleta încetă complet să se mai rotească.

— Roșul cîștigă, spuse el pe un ton oficial, lipsit de interes.

Mica bilă de fildeș se odihnea pe Roșu 25, al treilea număr de la Dublu Zero. Vivian Regan își dădu capul pe spate și rîse triumfător.

Crupierul ridică lopățica și împinse încet peste masă teancul de bancnote de o mie de dolari, le alipi sumei depuse, apoi împinse cu o mișcare încetată totul pînă la marginea mesei.

Eddie Mars zîmbi, își puse la loc portvizitul, se întoarse pe călcîie și ieși din încăpere prin ușa din peretele lambrizat.

În aceeași clipă o duzină de oameni răsuflară ușurați și se îndreptară spre bar. Am plecat o dată cu ei, și-am ajuns la capătul încăperii mai înainte ca Vivian să-și adune cîștigul și să abandoneze masa. Am ieșit în holul mare și calm, mi-am luat pălăria și pardesiul de la garderobieră, i-am lăsat douăzeci și cinci de cenți în farfurioara de bacșișuri, și-am pășit pe verandă. Portarul se profilă gigantic lîngă mine și spuse :

— Să vă aduc mașina, domnule ?

— Vreau să mă plimb, i-am răspuns.

Ornamentațiile de lemn de pe marginea acoperișului verandei se umeziseră de ceață. De pe chiparoșii de Monterey, care se pierdeau în depărtare spre stîncile de deasupra oceanului, picura ceața. De-abia se vedea la trei metri în dreapta și în stînga. Am coborît treptele verandei și-am apucat-o la întîmplare printre pomi, urmînd o cărare indistinctă, pînă ce-am auzit fluxul lingînd ceața, jos de tot, la poalele stîncilor. Nicăieri nu se zărea vreo rază de lumină. Uneori vedeam cîțiva pomi limpede, pe alții neclar, apoi nimic, afară de ceață. Am făcut un ocol spre stînga și m-am înapoiat pe aleea cu pietriș care mărginea grajdurile unde erau parcate mașinile. Cînd am deslușit conturul conacului, m-am oprit. Ceva mai în fața mea, am auzit un om tușind.

Pașii mei nu făceau nici un zgomot pe iarba moale și udă. Omul tuși din nou, apoi își înăbuși tusea cu o batistă sau o mînecă. Între timp, m-am apropiat de el. L-am întrezărit, o

umbră vagă, lîngă alee. Ceva mă făcu să trec în dosul unui pom şi să mă ghemuiesc acolo. Omul întoarse capul. Faţa lui ar fi trebuit să fie o pată albă în acea clipă. Dar n-a fost. A rămas întunecată. Purta o mască:

Am aşteptat ascuns în dosul pomului.

23

Paşi uşori, paşii unei femei, se apropiau pe aleea invizibilă, iar bărbatul din faţa mea înaintă, părînd că se sprijină de ceaţă. Nu puteam vedea femeia, apoi am deslușit-o vag. Ţinuta arogantă a capului mi se păru cunoscută. Omul ieşi brusc. Cele două siluete, cufundate în ceaţă, păreau tot una cu ceaţa. Se lăsă o tăcere de moarte. Bărbatul spuse :

— E un revolver, doamnă. Fiţi cuminte. Orice zgomot se aude departe în ceaţă. Daţi-mi poşeta.

Fata nu scoase nici un sunet. Am făcut un pas înainte. Deodată, am văzut scamele de ceaţă de pe borul pălăriei bărbatului. Fata stătea nemişcată. Apoi respiraţia ei se înăspri, ca o pilă mică frecată pe un lemn moale.

— Dacă ţipi, zise omul, te tai în două. N-a ţipat. Nici nu s-a clintit. Bărbatul făcu o mişcare şi chicoti sec. — Vino mai bine aici, zise el.

Am auzit un clinchet şi o moşmoncală. Omul se întoarse şi se îndrepta spre pomul îndărătul căruia mă aflam. După trei sau patru paşi chicoti din nou. Chicotitul îmi amintea de ceva. Am scos pipa din buzunar şi-am întins-o ca pe un revolver. L-am strigat încet :

— Hei, Lanny.

Omul înlemni şi începu să-şi ridice mîna.

— Nu. Ţi-am spus întotdeauna să nu faci prostia asta, am o armă îndreptată împotriva ta, Lanny.

Nimic nu s-a mişcat. Fata de pe alee nu s-a mişcat. Eu nu m-am mişcat. Lanny nu s-a mişcat.

— Lasă poşeta jos la picioare, băiete, i-am spus. Încet şi calm.

Se aplecă. Am sărit şi-am ajuns lîngă el tocmai cînd se apleca. Îşi îndreptă trupul lîngă mine răsuflînd greu. Mîinile îi erau goale.

— Îţi închipui că n-o să-mi meargă, i-am spus. M-am sprijinit de el şi i-am luat arma din buzunarul impermeabilului. — Mereu mă-ncarc cu cîte o armă. Atîrnă aşa de greu, c-au să mă cocoşeze. Întinde-o.

Răsuflările ni se întîlniră şi se amestecară, ne priveam ca doi cotoi pe un zid. M-am tras înapoi.

— I-aţi tălpăşiţa, Lanny. Fără supărare. Dacă nu pomeneşti o vorbă de ce s-a întîmplat n-am să pomenesc nici eu. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, zise el cu o voce groasă.

Ceaţa îl înghiţi. Se auzi zgomotul slab al paşilor lui, apoi nimic. Am ridicat poşeta, am căutat prin ea şi m-am îndreptat spre alee. Vivian rămăsese pe loc, nemişcată, cu haina de blană cenuşie strînsă la gît de o mînă fără mănuşă, pe care sclipea slab un inel. N-avea pălărie. Părul brunet, pieptănat cu cărare la mijloc se topea în bezna nopţii. Ca şi ochii ei.

— Frumos lucrat, Marlowe. Ai devenit agentul meu de pază? Vocea avea o notă aspră.

— Aşa se pare. Uitaţi poşeta. O luă. Aveţi maşina aici?

— Am venit cu un bărbat, zise ea şi rîse. Ce faci aici?

— Eddie Mars a vrut să mă vadă.

— N-am ştiut că-l cunoşti. De ce te-a chemat?

— Nu văd de ce vi-aş spune. Şi-a închipuit că urmăresc pe unul care a fugit cu nevasta lui.

— Şi-l urmăreşti într-adevăr?

— Nu.

— Atunci de ce-ai venit?

— Ca să văd de ce şi-a închipuit că-l urmăream pe cel care-a fugit cu nevasta lui.

— Nu.

— Dai informaţiile cu tîrîita, ca spichèrii la radio. Presupun că nu mă priveşte, chiar dacă omul era bărbatul meu. Am crezut că nu te interesează.

— Mi se aminteşte tot timpul de el.

Îşi strînse dinţii enervată. Întîmplarea cu omul mascat şi înarmat nu păruse s-o fi impresionat cîtuşi de puţin.

— Foarte bine, condu-mă la garaj. Trebuie să mă îngrijesc de cavalerul meu.

Am păşit pe potecă, am dat colţul clădirii, iar în faţă apărură lumini. Apoi un alt colţ, şi-am ajuns în curtea îngrădită a unui grajd violent luminată de două reflectoare. Era încă pavată cu cărămizi şi cobora în pantă spre un grătar din mijloc. Maşinile sclipeau, iar un om într-o salopetă cafenie se ridică de pe un scăunel şi înaintă spre noi.

— Amicul meu e încă beat criţă ? îl întrebă Vivian nepăsătoare.

— Mă tem că da, domnişoară. L-am acoperit cu un pled şi-am ridicat ferestrele la maşină. Cred că e în siguranţă. Poate se odihneşte.

Ne-am apropiat de o mare limuzină Cadillac, iar omul în salopetă deschise portiera din spate. Pe bancheta largă stătea răsturnat şi acoperit pînă la bărbie cu un halat gros un bărbat care sforăia cu gura deschisă. Părea un bărbat voinic şi blond, capabil să ţină la multă băutură.

— Ţi-l prezint pe domnul Larry Cobb, zise Vivian. Domnul Cobb — domnul Marlowe. Am bombănit. — Domnul Cobb m-a întovărăşit, zise ea. Ce companie plăcută, domnul Cobb. Atît de atent. Ar trebui să-l vezi treaz. Ar trebui să-l văd şi *eu* treaz. Ar trebui să-l vadă cineva treaz. Nu de alta, dar faptul merită să fie consemnat pe hîrtie. Ca să intre în domeniul istoriei, acel scurt şi fulgerător moment, repede îngropat în timp, dar rămas de neuitat pe vecie... cînd Larry Cobb a fost treaz.

— Mda, am spus.

— M-am gîndit chiar să mă căsătoresc cu el, continuă ea, cu o voce stridentă şi încordată, ca şi cum şocul jafului de mai înainte începea abia acum să acţioneze asupra ei. Uneori, cînd nu-mi trecea prin minte nici un gînd plăcut. Toţi avem astfel de momente. Ştii, are o groază de bani. Un iaht, o vilă la Long Island, o alta la Newport, o alta în Bermude, case risipite ici şi colo, probabil în toată lumea... la o depărtare

una de alta cît îţi trebuie ca să bei o sticlă de whisky. Iar domnul Cobb nu trebuie să meargă prea departe ca să bea o sticlă de whisky.

— Mda, am spus. Are un şofer care să-l conducă acasă ?

— Nu mai spune „mda". E vulgar. Mă privi cu sprîncenele arcuite. Omul în salopetă îşi mesteca din greu buza inferioară. — O, are, fără îndoială, o armată întreagă de şoferi. Probabil că stau pe două rînduri în fiecare dimineaţă înaintea garajului, cu nasturii de la uniformă strălucind, cu uniforma lucie, cu mănuşi albe imaculate — cu eleganţa cadeţilor de la West Pont.

— Unde dracu-i atunci şoferul ?

— Domnul Cobb însuşi a condus maşina astă-seară, zise omul în salopetă, cerîndu-şi aproape scuze. Aş putea să telefonez acasă la el să trimită pe cineva să-l aducă.

Vivian se întoarse şi-i zîmbi, ca şi cînd omul i-ar fi oferit o diademă cu diamante.

— Ar fi splendid, zise ea. Ai vrea s-o faci ? N-aş vrea de loc ca domnul Cobb să moară astfel... cu gura deschisă. Cineva ar putea să-şi închipuie c-a murit de sete.

— N-o să creadă nimeni dacă are să-l miroasă, domnişoară, spuse omul în salopetă.

Vivian deschise poşeta, apucă un pumn de bancnote şi le vîrî în mîna paznicului.

— Dumnezeule, zise el cu ochii holbaţi. Desigur, domnişoară.

— Mă numesc Regan, zise ea amabil. Doamna Regan. Ai să mă mai vezi probabil. Nu eşti aici de mult timp, nu-i aşa ?

— Nu, doamnă. Teancul de bancnote îi tremura violent în mînă.

— O să-ţi placă aici, zise ea. Mă apucă de braţ. — Hai să mergem cu maşina ta, Marlowe.

— E afară în stradă.

— E perfect în ce mă priveşte, Marlowe. Îmi place să mă plimb prin ceaţă. Întîlneşti oameni atît de interesanţi.

— Prostii, i-am spus.

Se sprijini de braţul meu şi începu să tremure. Mă ţinu strîns pîn-am ajuns la maşină. Între timp încetase să mai tre-

mure. Am coborît cu automobilul printr-o alee cotită, prin dosul casei. Aleea dădea în bulevardul De Cazens, strada principală din Las Olindas. Am trecut pe sub vechile felinare arcuite, revărsînd lumină și, după o vreme, am ajuns la un oraș, la clădiri, la magazine aparent moarte, la un post de benzină cu un bec deasupra unei sonerii și, în sfîrșit, la un *drugstore* încă deschis.

— N-ar strica să beți ceva, i-am spus.

Își mișcă bărbia, un punct palid, în colțul banchetei. Am tras la trotuar și-am parcat.

— Puțină cafea neagră și o picătură de whisky au să vă facă bine.

— Sînt în stare să mă îmbăt criță și să-mi placă.

I-am deschis ușa mașinii ca să iasă și trecu atît de aproape încît părul ei mă mîngîie pe obraz. Am intrat în *drugstore*. Am cumpărat o sticlă de whisky de la bar, ne-am dus-o la scaunele înalte și-am pus-o pe tejgheaua de marmură crăpată.

— Două cafele, am comandat. Negre, tari și făcute anul ăsta.

— Nu-i voie să beți băuturi alcoolice aici, zise vînzătorul. Avea un halat albastru ieșit la spălat, părul rar și ochi destul de cinstiți, iar cu bărbia n-ar fi lovit niciodată un zid înainte de-al vedea.

Vivian Regan vîrî mîna în poșetă, scoase un pachet de țigări și scutură cîteva afară exact ca un bărbat. Mi le întinse.

— E împotriva legii să bei aici băuturi alcoolice, zise vînzătorul.

Am aprins țigările și nu i-am dat nici o atenție. Umplu două cești cu cafea de la un percolator de nichel ruginit și ni le așeză în față. Se uită la sticla de whisky, bombăni și spuse amărît :

— Foarte bine, am să păzesc strada pînă-l beți.

Se duse și rămase la vitrină, cu spatele la noi și cu urechile atîrnîndu-i molatic.

— Am mari emoții cînd calc legea, i-am spus, și-am deșurubat dopul sticlei de whisky, apoi am turnat în cestile cu cafea. Sancțiunile legale sînt foarte severe în orașul ăsta. În tot timpul prohibiției localul lui Eddie Mars era club de noapte

cu doi paznici în uniformă în hol seară de seară... ca nu cumva invitații să vină cu sticlele lor cu băutură, în loc s-o cumpere de la bar.

Vînzătorul se întoarse brusc, ocoli tejgheaua și trecu în dosul micului geam de sticlă al cămăruței unde se făceau rețetele.

Am sorbit cafeaua cu whisky. Am privit fața lui Vivian în oglinda din spatele percolatorului de cafea. Era contractată, palidă, frumoasă și sălbatică. Buzele îi erau roșii și aspre.

— Aveți ochi răutăcioși, i-am spus. Cu ce vă are la mînă Eddie Mars ?

Mă privi prin oglindă.

— I-am luat o groază de bani astă-seară la ruletă... începînd cu cei cinci mii de dolari pe care i-am împrumutat ieri de la el pe care nu i-am mai folosit.

— Ar putea să-l înfurie. Credeți că el a trimis gorila aia

— Ce-i aia o „gorilă" ?

— Un tip înarmat cu un revolver.

— Dumneata ești o gorilă ?

— Firește, i-am răspuns și-am rîs. Dar strict vorbind, o gorilă e întotdeauna de cealaltă parte a legii.

— Mă întreb dacă există o altă parte a legii.

— Ne îndepărtăm de la subiect. Cu ce vă are la mînă Eddie Mars?

— Crezi că mă are cu ceva la mînă ?

— Da.

Își încreți buzele.

— Fii mai spiritual, te rog, Marlowe. Mult mai spiritual.

— Ce mai face generalul ? N-am pretenția să fiu spiritual.

— Nu-i prea bine. Azi nu s-a dat jos din pat. Ai putea cel puțin să încetezi să mă mai interoghezi.

— Țin minte că o vreme am gîndit același lucru despre dumneavoastră. Cît de mult știe generalul ?

— Știe probabil totul.

— I-a spus Norris ?

— Nu. Wilde, procurorul districtual, a venit să-l vadă. Ai ars pozele ?

— Desigur. Nu vă îngrijorează uneori sora mai mică ?

— Cred că e singura ființă care mă îngrijorează. Într-un fel mă îngrijorează și tata, atît cît să-i ascund unele lucruri.

— El nu-și face multe ilăzii, dar presupun că mai e încă mîndru.

— Sîntem sînge din sîngele lui. Asta-i nenorocirea. Mă privi lung în oglindă, cu ochi adînci și absenți. N-aș vrea să moară disprețuind pe cei de aceleași sînge cu el. A fost întotdeauna un sînge sălbatic, dar n-a fost întotdeauna un sînge putred.

— Acum e putred ?

— Cred că asta e impresia dumitale.

— Dumneavoastră n-aveți sînge putred în vine. Jucate numai teatru.

Își lăsă privirea în jos. Am sorbit puțină cafea și-am aprins țigări pentru amîndoi.

— Așadar împuști oameni, zise ea calm. Ești un ucigaș.

— Eu ? De ce ?

— Ziarele și poliția au aranjat lucrurile perfect. Dar nu cred tot ce citesc.

— Ah, vă închipuiți că eu l-am curățat pe Geiger ? Sau pe Brody ? Sau pe amîndoi ?

Nu spuse nimic.

— Nu era nevoie s-o fac. Aș fi putut să-i ucid, cred, și să scap basma curată. Nici unul dintre ei n-ar fi ezitat să tragă în mine.

— Asta înseamnă că ești un asasin înnăscut, ca toți polițiștii.

— Prostii.

— Unul dintre acei oameni sumbri și tăcuți, capabili să ucidă și la fel de insensibili ca măcelarii în fața cărnii de la abator. Mi-am dat seama din prima clipă cînd te-am văzut.

— Aveți destui prieteni dubioși ca să vă dați seama că nu-i adevărat.

— Sînt niște cîrpe în comparație cu dumneata.

— Vă mulțumesc, doamnă. Nici dumneavoastră nu sînteți un înger.

— Hai să plecăm din orășelul ăsta împuțit.

Am achitat consumația, am vîrît în buzunar sticla de whisky și-am plecat. Vînzătorul era încă supărat pe mine.

Am ieşit din Las Olindas printr-o serie de orăşele uniede, de-a lungul plajei cu cabane construite pe nisip, aproape de mugetul talazurilor oceanului şi cu alte case mai mari pe colinele din spate. Ici şi colo lucea cîte o fereastră galbenă, dar cele mai multe case erau cufundate în întuneric. Dinspre apă venea plutind prin ceaţă un miros de ierburi marine. Pe asfaltul umed al bulevardului cauciucurile scrîşneau. Lumea era un pustiu umed.

Eram aproape de Del Rey cînd mi-a vorbit pentru prima oară de cînd ieşisem din *drugstore*. Vocea îi suna înfundat, ca şi cum ar fi pulsat ceva în adîncul ei.

— Condu pînă la clubul de pe plaja din Del Rey. Vreau să mă uit la apă. E prima stradă la stînga.

La intersecţie clipea o lumină galbenă. Am întors maşina, şi-am alunecat pe o pantă, cu un perete înalt de o parte, şine de tramvaie interurbane la dreapta, iar departe în spatele şinelor un şirag jos de lumini şi foarte departe sclipirile unui chei şi ceaţa de pe cerul de deasupra oraşului. Pe aici ceaţa aproape se destrămase. Drumul traversa şinele acolo unde acestea coteau ca să treacă pe sub peretele stîncos, dădea apoi pe o fîşie asfaltată a şoselei de pe mal, care mărginea o plajă tăcută şi fără cabane. De-a lungul trotuarului erau parcate maşini cu faţa la ocean şi întunecate. Luminile clubului de pe plajă se vedeau la cîteva sute de metri mai încolo.

Am tras maşina la trotuar, am stins farurile, şi-am rămas cu mîinile pe volan. Sub ceaţa care se destrăma, valurile fluxului se încolăceau şi se înspumau, aproape fără zgomot, ca un gînd ce mijeşte la marginea conştiinţei.

— Vino lîngă mine, spuse ea cu o voce cam groasă.

M-am deplasat de sub volan spre mijlocul banchetei. Îşi îndepărtă niţel trupul de mine, ca şi cum ar fi voit să privească pe fereastră. Apoi se lăsă pe spate, tăcută, în braţele mele. Era cît pe aici să se lovească de volan cu capul. Ochii i se închiseseră, faţa îi era întunecată. Apoi am văzut că îi deschide şi că sclipesc, strălucirea lor pătrunzînd prin noapte.

— Strînge-mă, bestie ! spuse ea.

La început am luat-o cam moale în braţe. I-am simţit pe faţă părul aspru. Am strîns braţele şi-am ridicat-o. I-am apro-

piat încet fața de-a mea. Genele îi bătură repede, ca aripile fluturilor de noapte.

Am sărutat-o puternic și rapid. Apoi un sărut lung și tărăgănat. Buzele i se deschiseră sub ale mele. Corpul începu să-i tremure în brațele mele.

— Asasinule, zise ea încet, cu răsuflarea în gura mea.

Am întărit strînsoarea pînă cînd tremurul corpului ei începu aproape să mă zguduie. Am continuat s-o sărut. După o vreme îndelungată își îndepărtă capul destul ca să mă întrebe :

— Unde stai ?

— La Hobart Arms. Pe Bulevardul Franklin, aproape de Kenmore.

— N-am fost niciodată acolo.

— Vrei să vii ?

— Da.

— Cu ce te are la mînă Eddie Mars ?

Trupul i se contractă în brațele mele și răsuflarea i se înăspri. Capul i se trase înapoi pînă cînd ochii, larg deschiși și tiviți cu alb, mă priviră lung.

— Deci asta-i situația, spuse ea cu o voce moale și posacă.

— Da, asta-i situația. Sărutatul e formidabil, dar tatăl dumitale nu m-a angajat ca să mă culc cu dumneata.

— Canalie, spuse ea calm, fără să se miște.

I-am rîs în față.

— Să nu-ți închipui că sînt un sloi de gheață. Nu sînt orb și nici insensibil. Am destul sînge fierbinte în vine, ca toți bărbații. Ești ușor de cucerit... mult prea ușor. Cu ce te are la mînă Eddie Mars ?

— Dacă mai repeți asta, am să urlu.

— N-ai decît.

— Se smuci de lîngă mine, își îndreptă trupul și se retrase în colțul mașinii.

— Unii bărbați au fost împușcați pentru asemenea fleacuri, Marlowe.

— Unii bărbați au fost împușcați, practic, fără nici o vină. Prima dată cînd ne-am întîlnit ți-am spus că sînt detectiv. Vîră-ți asta în capul dumitale frumos. Eu unul lucrez în meseria mea, doamnă. Nu mă distrez.

Moșmoni prin poșetă, scoase o batistă și o mușcă, ținînd

capul întors de la mine. Am auzit cum se sfîşie batista. O rupse încet cu dinţii, bucată cu bucată.

— Ce te face să crezi că mă are cu ceva la mînă ? şopti ea cu vocea înfundată de batistă..

— Te-a lăsat să cîştigi o groază de bani, apoi a trimis o gorilă ca să-i aducă banii înapoi. Nu eşti prea mirată. Nici măcar nu mi-ai mulţumit că ţi-am salvat banii. Cred că totul n-a fost decît o farsă. Dac-aş vrea să mă măgulesc, aş spune că cel puţin o parte din farsă a fost pentru distracţia mea.

— Crezi că-i dă mîna să cîştige sau să piardă după cum vrea ?

— Evident. La mize egale, la patru din cinci cazuri.

— Trebuie să-ţi spun că te urăsc de moarte, domnule detectiv ?

— Nu-mi datorezi nimic. Am fost plătit.

Aruncă pe fereastra maşinii batista zdrenţuită.

— Te porţi adorabil cu femeile.

— Mi-a făcut plăcere să te sărut.

— Ţi-ai ţinut firea splendid. E foarte măgulitor. Eu trebuie să te felicit sau tata ?

— Mi-a făcut plăcere să te sărut.

Vocea îi deveni tărăgănată şi rece.

— Ia-mă de aici, dacă vrei să fii atît de amabil. Sînt absolut sigură că vreau să mă duc acasă.

— N-ai să te porţi ca o soră cu mine ?

— Dac-aş avea un brici, ţi-aş tăia beregata... doar ca să văd ce curge din ea.

— Sînge de omidă, i-am răspuns.

Am pornit maşina, am întors-o şi-am apucat-o de-a lungul şinelor de tramvai interurban pînă în şosea, apoi spre oraş, pînă la West Hollywood. Nu mi-a vorbit. Tot drumul de întoarcere aproape că nu s-a mişcat. Am trecut prin porţi, am luat-o pe aleea cufundată pînă la arcada casei imense. Smuci portiera maşinii şi ieşi mai înainte de-a fi oprit complet. Nici atunci nu vorbi. I-am privit spatele în timp ce se sprijinea de uşă, după ce sunase. Uşa se deschise şi Norris aruncă o privire afară. Trecu repede pe lîngă el şi dispăru. Uşa se închise cu un pocnet, iar eu am rămas pe loc, cu ochii la ea.

M-am întors pe alee şi-am plecat acasă.

Holul blocului de apartamente era pustiu de data asta. Pe sub palmierii din hîrdaie nu mă aştepta nici un gangster ca să-mi dea ordine. M-am suit cu liftul automat pînă la etajul meu şi-am apucat-o pe coridor, urmărit de melodia surdă a unui aparat de radio din dosul unei uşi. Simţeam nevoia să beau ceva şi mă grăbeam s-o fac. N-am aprins lumina din odaie. M-am dus direct la bucătărioară şi m-am oprit brusc după cîţiva paşi. Era ceva în neregulă. Plutea ceva în aer, un miros. Jaluzelele erau lăsate, iar razele felinarelor de pe stradă se strecurau pe la margini, luminînd vag încăperea. Am rămas pe loc şi-am ascultat. Mirosul din aer era un parfum, un parfum greu şi greţos.

Nu se auzea nici un zgomot, absolut nici unul. Apoi ochii mi s-au obişnuit cu întunericul şi-am văzut ceva pe jos, în faţa mea, un lucru care n-ar fi trebuit să fie acolo. M-am dat înapoi, am apăsat comutatorul cu degetul mare şi-am aprins lumina.

Patul era desfăcut. Cineva chicotea în el. Pe pernă era înfundat un cap blond. Două braţe goale se încrucişară, iar mîinile care le aparţineau stăteau încleştate pe creştetul capului blond. Carmen Sterwood zăcea pe spate, în patul meu, chicotind la mine. Buclele blonde se răsfirară pe pernă, ca şi cum ar fi fost aşezate de o mînă abilă şi artificială. Ochii ei de culoarea gresiei mă priveau furiş, lăsîndu-mi sentimentul, ca de obicei, că mă spionează din dosul unui revolver. Zîmbi. Dinţii ei mici şi ascuţiţi sclipiră.

— Nu-i aşa că sînt şmecheră ? zise ea.

— Ca un filipinez sîmbătă seara, i-am răspuns brutal.

M-am apropiat de o lampă cu picior, am tras de cordon ca s-o aprind, m-am întors, am stins lumina din plafon, şi-am traversat camera spre ceşchicrul aşezat pe o masă de joc sub lampa cu picior. Pe tabla de şah era o problemă, mat în şase mişcări. N-am putut-o rezolva, la fel ca multe dintre problemele mele. Am întins mîna şi-am mutat un cal, apoi mi-am

scos pălăria și haina și le-am aruncat unde-am apucat. În tot acest timp chicotelile dulci au continuat să se audă din pat, ducîndu-mă cu gîndul la șobolanii din dosul lambriurilor dintr-o casă veche.

— Pun rămășag că n-ai să ghicești cum am intrat.

Am scos o țigară și m-am uitat la fată cu o privire rece.

— Pun rămășag c-am să ghicesc. Ai intrat prin gaura cheii, ca Peter Pan.

— Cine-i ăsta ?

— Ah, un tip pe care l-am cunoscut la sala de biliard.

Chicoti :

— Ești șmecher, nu ?

Am început să spun :

— În ce privește degetul mare... dar mi-o luă înainte. N-a mai trebuit să-i amintesc. Și-a tras mîna dreaptă de pe cap și a început să-și sugă degetul mare și să mă privească cu ochi foarte rotunzi și obraznici.

— Sînt complet dezbrăcată, îmi spuse după ce-am fumat și m-am uitat fix la ea un minut.

— Dumnezeule, am răspuns, îmi umbla fraza prin minte. Tocmai bîjbîiam după ea. Aproape că-mi și amintisem, cînd ai vorbit. Într-o clipă aș fi spus : „Pun rămășag că ești complet dezbrăcată." Eu mă culc în pat întotdeauna cu galoșii, în cazul că mă trezesc cu mustrări de conștiință și trebuie să fug de ele.

— Ești șmecher.

Își rostogoli niței capul, jucăuș. Apoi își scoase mîna stîngă de sub cap, apucă păturile, se opri cu un gest dramatic și le zvîrli la o parte. Era într-adevăr goală. Zăcea pe pat în lumina lămpii, goală și strălucitoare ca o perlă. Fetele din familia Sternwood mă atacau amîndouă în aceeași seară.

Am înlăturat un fir de tutun de pe marginea buzei inferioare.

— Ce frumos, i-am spus. Dar am mai văzut așa. Îți mințe ? Eu sînt tipul care te găsește mereu goală.

Chicoti din nou și se acoperi la loc.

— Foarte bine, spune-mi *cum* ai intrat ? am întrebat-o.

— Mi-a dat drumul administratorul. I-am arătat cartea ta de vizită. Am furat-o de la Vivian. I-am spus că mi-ai cerut să vin aici şi să te aştept. Am fost... am fost misterioasă.

Radia de fericire.

— Artistic lucrat. Aşa sînt administratorii. Acum fiindcă mi-ai spus cum ai intrat, spune-mi şi cum ai să ieşi.

Chicoti :

— Nu plec... nu aşa curînd... Îmi place aici. Eşti şmecher.

— Ascultă, i-am spus, şi-am îndreptat vîrful ţigării spre ea. Nu mă face să te îmbrac din nou. Sînt obosit. Apreciez ce-mi oferi. Dar e mai mult decît pot primi. Doghouse Reilly nu dezamăgeşte niciodată un prieten. Sînt prietenul tău. N-am să te dezamăgesc... în ciuda ta. Noi doi trebuie să fim mai departe prieteni, dar n-ai ales calea cea bună. Vrei să te îmbraci acum ca o fetiţă cuminte ?

Clătină capul în semn de refuz.

— Ascultă, am continuat, de fapt nici nu-ţi plac. Îmi arăţi doar cît poţi fi de obraznică. Dar nu-i nevoie să-mi arăţi. O ştiam dinainte. Eu sînt tipul care te-a găsit...

— Stinge lumina, chicoti ea.

Am aruncat ţigara jos şi-am călcat-o. Am scos batista şi mi-am şters palmele. Am mai încercat o dată :

— Să nu crezi că-i din cauza vecinilor. Nici nu le pasă. Sînt o mulţime de dame în orice bloc cu apartamente de închiriat, iar una în plus n-o să compromită clădirea. E doar o chestiune de mîndrie profesională. Pricepi : mîndrie profesională. Lucrez pentru tatăl tău. E un om bolnav, foarte debil, lipsit complet de apărare. Într-un fel, are încredere în mine că n-am să profit de pe urma lui. Vrei, te rog, să te îmbraci, Carmen ?

— Nu te cheamă Doghouse Reilly, zise ea. Eşti Philip Marlowe. Nu mă duci pe mine.

M-am uitat în jos la tabla de şah. Mişcarea cu calul era greşită. L-am pus la loc. Caii n-aveau nici un sens în jocul ăsta. Nu era un joc pentru cai [1].

M-am uitat din nou la ea. Stătea acum liniştită, cu faţa palidă proiectată pe pernă, cu ochii mari, întunecaţi şi goi ca

[1] Joc de cuvinte intraductibil. Cal, la jocul de şah, e *knight*, care înseamnă şi cavaler. (n. tr.).

niște hîrdaie cu apă de ploaie în timpul unei secete. Una din mîinile ei cu cinci degete, și fără deget mare, trăgea nervoasă de cuvertură. În fundul sufletului îi mijea o umbră vagă de îndoială. Nu-și dădea încă seama de ea. E așa de complicat pentru femei — chiar cu cele cumsecade — să înțeleagă că trupurile lor nu sînt irezistibile.

— Mă duc pînă în bucătărie să-mi amestec o băutură, i-am spus. Vrei și tu una ?

— Cu plăcere.

Ochi întunecați, tăcuți și stupefiați mă fixau solemn, îndoiala crescînd în ei, strecurîndu-se pe tăcute, ca o pisică ce se furișează prin iarba înaltă dînd tîrcoale unui pui de mierlă.

— Dacă te îmbraci pînă mă întorc, îți dau băutura. Ne-am înțeles ?

Dinții i se desfăcură și printre buze ieși un șuierat ușor. Nu mi-a răspuns. M-am dus în bucătărie, am scos niște whisky și sifon și-am amestecat două băuturi cu gheață. N-aveam nimic într-adevăr excitant de băut, cum ar fi nitroglicerină sau răsuflare de tigru distilată. Nu coborîse din pat cînd m-am întors cu băuturile. Șuieratul încetase. Ochii deveniseră din nou opaci. Buzele începură să-mi zîmbească. Apoi se ridică brusc în capul oaselor, aruncă de pe ea toate cuverturile și întinse mîna :

— Dă-mi paharul.

— Numai după ce te îmbraci. Nu *înainte* de-a te îmbrăca.

Am așezat cele două pahare pe masa de jucat cărți, am luat loc pe un scaun și mi-am aprins o nouă țigară.

— Hai, dă-i drumul. Nu mă uit la tine.

Am schimbat direcția privirii. Apoi, deodată, am remarcat șuieratul brusc și violent. M-a făcut să tresar și să mă uit iarăși la ea. Stătea goală, nemișcată, sprijinită în mîini, cu gura întredeschisă, cu fața ca un os curățat de carne. Șuieratul îi izbucnea dintre buze, de parcă nu-și dădea seama de el. În fundul ochilor, deși inexpresivi, îi sclipea ceva cum nu mai văzusem niciodată în privirea unei femei.

Apoi buzele se deschiseră foarte încet și cu grijă, ca niște buze artificiale manevrate cu arcuri.

Mă înjură grosolan.

Nu mi-a păsat. Nu mi-a păsat ce mi-a spus, cum nu-mi pasă indiferent cine mă înjură. Dar trebuia să locuiesc în acea cameră. Era tot ce aveam ca locuință. Tot ce se afla înăuntru îmi aparținea, era legat de mine, de trecutul meu, de tot ce ține locul unei familii. Cîteva lucruri: mai multe cărți, tablouri, radio, jocul de șah, scrisori vechi, astfel de fleacuri. Nimica toată. Așa cum erau însă, reprezentau toate amintirile mele.

N-o mai puteam suporta în acea cameră. Înjurăturile n-au făcut decît să mi-o reamintească. I-am spus grijuliu:

— Îți dău trei minute ca să te îmbraci și să ieși. Dacă n-ai ieșit pînă atunci, te-arunc afară cu forța. Așa cum ești, goală. Și-am să-ți arunc și hainele după tine în hol. Hai, dă-i drumul.

Dinții îi clănțăniră iar șuieratul se înteți și deveni animalic. Puse picioarele pe dușumea și întinse mîna după hainele ei care se aflau pe un scaun lîngă pat. Se îmbrăcă. Am urmărit-o. Se îmbrăca cu degete neîndemnatice și rigide — pentru o femeie — dar totuși destul de repede. A fost gata în mai puțin de două minute. Am cronometrat-o.

Rămase lîngă pat, cu poșeta verde lipită de paltonul cu guler de blană. Purta o pălărie verde, strengărească, așezată strîmb pe cap. Rămase o clipă pe loc și șuieră la mine, cu fața încă asemănătoare unui os curățat de toată carnea, cu ochii încă goi, și totuși plini de un fel de emoție ca de junglă. Apoi păși repede spre ușă, o deschise și ieși fără să vorbească, fără să privească înapoi. Am auzit cum intră în funcțiune liftul și cum coboară.

M-am îndreptat spre fereastră, am tras jaluzelele și-am deschis larg ferestrele. Aerul nopții pătrunse cu un fel de miros stătut, amintind de benzină arsă și de străzile orașului. Am întins mîna după pahar și-am băut încet. Dedesubt, ușa clădirii se închise singură. Pe caldarîmul liniștit răsunară pași. Nu departe, porni o mașină. Țîșni în noapte cu un scrîșnet fioros de schimbare de viteze. M-am întors la pat și l-am privit. Pe pernă se mai vedea încă urma capului ei, iar pe cearceafuri cea a trupului mic și corupt.

Am pus jos paharul și-am aruncat așternuturile cu sălbăticie.

A doua zi dimineaţă a plouat din nou, o ploaie piezişă şi cenuşie, ca o perdea de mărgele de cristal. M-am trezit cu o senzaţie de inerţie şi oboseală, m-am sculat în picioare şi m-am uitat pe fereastră, avînd încă în gură gustul tenebros şi aspru al familiei Sternwood. Eram gol de viaţă ca buzunarele unei sperietori. M-am dus în bucătărie şi-am băut două cești de cafea neagră. Poţi să simţi scîrbă şi după alte lucruri, nu numai după băutură. Mie femeile îmi fac scîrbă.

M-am bărbierit, am făcut un duş, m-am îmbrăcat, mi-am luat impermeabilul, am coborît scările şi-am privit pe uşa de la intrare. Pe partea opusă a străzii, la vreo treizeci de metri, era parcată o limuzină Plymouth cenuşie. Era aceeaşi care încercase să mă urmărească cu o zi mai înainte, aceeaşi despre care îl întrebasem pe Eddie Mars. Putea să fie un poliţist înăuntru, dacă un poliţist are atît de mult timp la dispoziţie ca să-l piardă urmărindu-mă. Sau ar fi putut fi un detectiv particular amator, încercînd să obţină unele informaţii asupra cuiva, pentru a-l putea apoi şantaja. Sau s-ar fi putut să fie episcopul de Bermuda, nemulţumit de viaţa mea nocturnă.

M-am întors şi mi-am scos maşina decapotabilă din garaj, şi-am trecut cu ea prin faţa Plymouthului cenuşiu. Înăuntru se afla un omuleţ singur. Porni după mine. Mă urmărea mai bine pe ploaie. Se ţinea atît de aproape, încît n-aş fi putut să iau un bloc avans şi să-l fac să-mi piardă urma la intersecţie, dar păstrînd totuşi suficientă distanţă ca să se afle mai multe maşini tot timpul între noi. Am intrat pe bulevard şi-am parcat pe terenul de lîngă clădirea mea, am ieşit din automobil cu gulerul de la impermeabil ridicat, cu borul pălăriei lăsat pe ochi şi biciuit uneori pe faţă de picăturile de ploaie, reci ca gheaţa. Plymothul se oprise peste drum, lîngă o gură de incendiu. Am mers pe jos la intersecţie, am traversat pe verde şi m-am întors aproape de marginea trotuarului şi a maşinilor parcate. Automobilul nu se clintise. Nimeni nu-l părăsise. M-am apropiat, am întins mîna şi-am smucit uşa de lîngă trotuar.

Un om mic de statură şi cu ochi strălucitori stătea vîrît în colţ, în dosul volanului. Am rămas nemişcat şi l-am privit, în timp ce ploaia răpăia pe spinarea mea. Ochii îi clipiră în spatele volutelor de fum ale ţigării. Mîinile loveau nervos volanul subţire..

— Nu te poţi hotărî ? l-am întrebat.

Înghiţi în sec, iar ţigara îi jucă între buze.

— Nu cred că te cunosc, zise el cu o voce scăzută şi contractată.

— Mă numesc Marlowe. Sînt tipul pe care încerci să-l urmăreşti de mai multe zile.

— Nu urmăresc pe nimeni, şefule.

— Atunci maşina mă urmăreşte. Poate că n-o poţi controla. Cum vrei. Mă duc acum să-mi iau micul dejun la restaurantul de peste drum, suc de portocale, ouă cu slănină, pîine prăjită, miere, trei sau patru ceşti de cafea şi o scobitoare. Pe urmă mă duc la birou, care-i la etajul şapte al clădirii exact din faţa ta. Dacă te roade ceva atît de tare încît nu mai poţi suporta, urcă şi discutăm pe îndelete. Ai să mă găseşti ungînd mitraliera.

L-am lăsat clipind şi-am plecat. Peste douăzeci de minute, aeriseam odaia de parfumul *Soirée d'Amour* al femeii de serviciu şi deschideam un plic gros şi aspru, cu adresa scrisă cu caractere ascuţite, frumoase şi demodate. Plicul cuprindea o scurtă notă oficială şi un cec mare, mov în valoare de cinci suite de dolari, pentru Philip Marlowe, semnat pentru Guy de Brisay Sternwood, de către Vicent Norris. Dimineaţa începea plăcut. Tocmai completam un formular pentru bancă, cînd soneria mă informă că intrase cineva în camera de primire, de doi metri pe patru. Era stîrpitura din Plymouth.

— Splendid, i-am spus. Intră şi deşartă-ţi sacul.

Se furişă atent pe lîngă mine în timp ce ţineam uşa deschisă, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i trag un picior în dosul lui minuscul. Am luat loc şi ne-am privit peste birou. Era un om foarte scund, cam de un metru cincizeci şi nu atîrna mai mult decît degetul mare al unui măcelar. Ochii lui încordaţi şi strălucitori intenţionau să pară duri şi arătau la fel de duri ca o stridie pe o jumătate de scoică. Purta un costum cenuşiu-închis, la două rînduri, prea lat în umeri şi cu revere prea mari.

Pe deasupra, avea un pardesiu de tweed irlandez, ros rău în cîteva locuri și desfăcut în față. O cravată de mătase îi răsărea pătată de ploaie peste reverele încheiate.

— Poate mă cunoști, zise el. Sînt Harry Jones.

I-am răspuns că nu-l cunosc. Am împins spre el o cutie de metal plată, cu țigări. Degetele lui mici și curate au apucat una ca un păstrăv care înghite o momeală. Aprinse țigara cu bricheta de pe birou și flutură mîna.

— Circul mult, zise el. Cunosc băieți și multe altele. M-am ocupat și eu o vreme cu traficul de alcool la Hueneme Point. O meserie grea, șefule. Mergeam în mașina care deschidea drumul, cu un revolver în poală și cu un sac de bani la șold, care ar fi blocat și un corweier de cărbuni. Plăteam deseori patru rînduri de reprezentanți ai legii pînă să ajungem la Beverly Hills. O meserie grea.

— Îngrozitoare, i-am răspuns.

Se lăsă pe spate și suflă fumul în tavan prin colțul mic și strîns al gurii lui mici și strînse.

— Poate nu mă crezi, zise el.

— Poate că nu te cred, i-am răspuns. Și poate că te cred. Și pe urmă poate că nu merită să-mi bat capul dacă să te cred sau nu. De ce crezi că mă interesează povestea asta ?

— Nu cred nimic, răspunse el înțepat.

— Mă urmărești de cîteva zile. Ca unul care încearcă să acostează o fată și n-are curaj. Poate că vinzi polițe de asigurare. Poate că-l cunoști pe un oarecare Joe Brody. Sînt o groază de „poate", dar am atîtea pe cap în meseria mea.

Ochii i se holbară și buza inferioară aproape că îi căzu în poală.

— Dumnezeule, de unde știi ? spuse el.

— Ghicesc gîndurile. Amestecă bine ce-ai de spus și toarnă. N-am toată ziua la dispoziția ta.

Strălucirea ochilor aproape că dispăru între genele brusc îngustate. Se așternu tăcere. Ploaia răpăia pe acoperișul plat, acoperit cu carton gudronat, al holului de la Primărie, sub ferestrele mele. Deschise puțin ochii, strălucirea reapăru iar vocea îi era gînditoare.

— Firește, am încercat să mă informez pe contul tău, zise el. Am ceva de vînzare... ieftin, vreo două hîrtii de o sută de dolari. Cum de-ai făcut legătura dintre mine și Joe ?

Am deschis o scrisoare și-am citit-o. Mi se oferea un curs de șase luni prin corespondență pentru a învăța să iau amprente digitale, cu o reducere specială, fiind profesionist. Am aruncat plicul în coș și m-am uitat din nou la stîrpitură.

— Nu-ți bate capul din pricina mea. Pur și simplu am ghicit. Nu ești polițist. Nu aparții organizației lui Eddie Mars. L-am întrebat aseară. Mi-am zis atunci că doar prietenii lui Joe Brody ar putea fi atît de mult interesați de persoana mea.

— Dumnezeule, zise el și își linse buza inferioară.

Cînd am pomenit de Eddie Mars fața i se făcuse albă ca hîrtia. Buzele îi căzură și se desfăcură, iar țigara îi atîrna ca prin miracol în colțul gurii, de parcă ar fi crescut acolo.

— Ah, glumești, spuse în cele din urmă, zîmbind ca într-o sală de operație.

— Perfect. Glumesc. Am deschis o altă scrisoare. Era de la cineva care dorea să-mi scrie zilnic de la Washington, pentru a-mi da informații confidențiale, direct de la sursă. — Presupun că i s-a dat drumul lui Agnes, am adăugat.

— Mda. Ea m-a trimis. Te interesează ?

— Ei bine... e blondă.

— Prostii. Ai scăpat ceva cînd ai fost acolo în acea seară... în seara cînd a fost curățat Joe. Ceva în legătură cu Brody care trebuie să fi știut unele lucruri asupra familiei Sternwood, căci altfel n-ar fi riscat să le trimită acea fotografie.

— Hm. Așadar știa ceva ? Ce știa ?

— Dai două sute de dolari și-ai să afli.

Am mai aruncat cîteva plicuri cu reclame în coșul de hîrtii și mi-am aprins o nouă țigară.

— Trebuie să plecăm din oraș, zise el. Agnes e o fată simpatică. Nu poți s-o faci răspunzătoare de cele întîmplate. Nu-i așa ușor pentru o femeie să se descurce în zilele noastre.

— E prea mare pentru tine. Are să se rostogolească peste tine și are să te înăbușe.

— Astea sînt niște bancuri murdare, șefule, răspunse el, cu o voce destul de apropiată de demnitate ca să mă facă să-l privesc.

— Ai dreptate. În ultima vreme am dat doar peste niște ticăloși. Hai să renunțăm la glume și să ne întoarcem la afaceri. Ce poți să-mi oferi contra banilor?

— Plătești?

— Pentru ce?

— Ca să te ajut să-l găsești pe Rusty Regan.

— Nu-l caut pe Rusty Regan.

— Serios? Vrei să asculți sau nu?

— Dă-i drumul și ciripește. Am să-ți plătesc pentru ce pot folosi. În lumea mea cu două sute de dolari cumperi o groază de informații.

— Eddie Mars a ordonat asasinarea lui Regan, zise el calm și se lăsă pe spate, de parcă tocmai ar fi fost numit vice-președinte.

I-am arătat ușa cu mîna.

— Nici măcar n-am să te contrazic. N-am să consum oxigenul degeaba. Cară-te, stîrpitură.

Se aplecă peste birou, iar la colțul gurii i se ivirăă dungi albe. Stinse țigara cu grijă în scrumieră, de mai multe ori, fără s-o privească. Din spatele ușii dintre camere se auzea zgomotul unei mașini de scris răpăind monoton, și clopoțelul ei, la schimbarea rîndului.

— Nu glumesc, zise el.

— Întinde-o! Nu mă mai plictisi. Am treabă.

— Nu, n-ai treabă, răspunse el violent. N-o să-ți meargă așa de ușor. Am venit aici ca să-ți spun ce știu și-am să-ți spun. L-am cunoscut personal pe Rusty. Nu prea bine, dar destul ca să-i spun: „Ce faci, băiete?" și să-mi răspundă sau nu, după cum avea chef. Era totuși un tip simpatic. Am ținut întotdeauna la el. S-a îndrăgostit de o cîntăreață, Mona Grant. Care apoi și-a schimbat numele în doamna Mars. Rusty s-a înfuriat și s-a căsătorit cu o damă bogată care dădea tîrcoale prin localuri, de parcă n-ar fi putut să doarmă bine acasă. Știi totul despre ea, e înaltă, brunetă, arată destul de bine pentru o cîștigătoare a unui Derby, dar e ge-

nul autoritar cu bărbații. E foarte nervoasă. Rusty nu s-a înțeles cu ea. Dar, Doamne sfinte, se înțelegea perfect cu banii babacului ei, nu ? Așa îți închipui. Regan era un fel de vultur. Avea o vedere cu bătaie lungă. Se uita tot timpul în valea următoare. Nu prea era conștient de ce se întîmplă în jur. Nu cred că-i păsa de bani. Și dacă cu zic așa, șefule, ăsta-i un compliment.

Prichindelul nu era atît de prost, la urma urmei. Trei din patru escroci n-au astfel de gînduri și mai mult încă, nu sînt în stare să și le exprime.

— Așa c-a fugit, am spus.

— A încercat să fugă, poate. Cu această Mona. Ea nu trăia cu Eddie Mars, nu-i plăceau afacerile lui. Mai ales cele suspecte, ca șantajul, mașinile furate, ascunzătorile pentru gangsterii din răsăritul țării și așa mai departe. Se zice că Regan i-a spus lui Eddie într-o noapte, de față cu alții, că dacă o vîră pe Mona în vreuna din combinațiile lui criminale, are să aibă de furcă cu el.

— Aproape toate cele spuse de tine sînt lucruri știute de toți, Harry. N-am intenția să plătesc pentru așa ceva.

— Ajung în curînd și la cele necunoscute. Așadar, Regan a întins-o. Îl vedeam în fiecare după-amiază în localul lui Vardi, bînd whisky irlandez și uitîndu-se fix la perete. Nu mai vorbea atît de mult. Îmi dădea uneori un pont la curse, fiindcă d-asta eram acolo, să strîng pariuri pentru Puss Walgreen.

— Credeam că se ocupă cu asigurări.

— Așa e scris pe ușă. Cred că ți-ar vinde o asigurare dacă insiști. Ei bine, pe la mijlocul lui septembrie, nu l-am mai zărit pe Rusty. N-am băgat imediat de seamă. Știi cum se întîmplă. E un tip în local, îl vezi zilnic și pe urmă nu-l mai vezi, pînă te face ceva să te gîndești la el. Ce m-a făcut pe mine să mă gîndesc la el a fost cînd am auzit pe unul zicînd în hohote de rîs că nevasta lui Eddie Mars s-a cărat cu Rusty Regan, și că Mars se poartă de parc-ar fi cavaler de onoare, în loc să se înfurie. Așa că i-am spus lui Joe Brody, iar Joe era șmecher.

— Şmecher, pe dracu.

— Nu era atît de şmecher ca un poliţist, dar destul de şmecher, totuşi. Era ahtiat după bani. A început să-şi facă socoteli că dacă are să afle ceva despre cei doi porumbei o să încaseze de două ori — o dată de la Eddie Mars, iar a doua oară de la nevasta lui Regan. Joe cunoştea niţel familia.

— O cunoştea pentru cinci mii de dolari. I-a ciupit de banii ăştia nu de mult.

— Mda? Harry Jones păru puţin surprins. — Agnes ar fi trebuit să-mi spună. Uite ce femeie tăcută, nu spune nimic. Ei bine, Joe şi cu mine, am urmărit ziarele şi n-am văzut nimic înăuntru, aşa c-am ştiut că bătrînul Sternwood muşamalizase afacerea. Apoi, într-o zi, l-am întîlnit pe Lash Canino în localul lui Vardi. Îl cunoşti?

Am clătinat din cap.

— E un băiat tare, aşa cum îşi închipuie alţii că sînt. Lucrează pentru Eddie Mars cînd are nevoie de el. Lămureşte încurcăturile cu ajutorul pistolului. E în stare să împuşte pe cineva între două băuturi. Cînd Mars n-are nevoie de el, Canino se ţine la depărtare. Şi nici nu locuieşte în Los Angeles. Ei bine, s-ar fi putut să fie ceva şi s-ar fi putut să nu fie nimic. Poate că aflaseră ceva despre Regan, iar Mars nu lua nici o măsură, ci stătea cu zîmbetul pe buze, aşteptînd un prilej nimerit. Şi poate, iarăşi, să fi fost cu totul altceva. Oricum, i-am spus lui Joe, iar Joe l-a urmărit pe Canino. Ştie s-o facă. Eu nu mă pricep. Renunţ, nu rentează. Iar Joe îl urmăreşte pe Canino pînă la casa Sternwood, iar Canino parchează în afara domeniului, iar lîngă el se opreşte o maşină condusă de o fată. Discută o vreme, iar Joe are impresia că fata îi trece ceva lui Canino, poate bani. Fata pleacă. E nevasta lui Regan. Foarte bine, îl cunoaşte pe Canino, iar Canino îl cunoaşte pe Mars. Aşa că Joe îşi face socoteala că acest Canino ştie ceva despre Regan şi încearcă să stoarcă nişte bani. Canino o întinde şi Joe îi pierde urma.

Sfîrşitul actului întîi.

— Cum arată acest Canino?

— Scund, îndesat, păr șaten, cu ochi căprui și îmbrăcat întotdeauna în haine cafenii și cu pălărie cafenie. Poartă pînă și un impermeabil cafeniu, de antilopă. Conduce o mașină cafenie. Totul e cafeniu la domnul Canino.

— Să auzim actul doi, am spus.

— Dacă nu avansezi niște bani, nu mai spun nimic.

— Nu cred că merită două sute de dolari. Doamna Regan s-a căsătorit cu un fost traficant de alcool pe care l-a întîlnit în localurile pe care le frecventează. Mai cunoscuse și pe alții de teapa lui. Îl cunoaște bine și pe Eddie Mars. Dacă și-ar fi închipuit că i s-a întîmplat ceva lui Regan, s-ar fi dus direct la Eddie, iar Canino ar fi putut fi ales de Eddie ca să lămurească afacerea. Asta-i tot ce știi?

— Plătești două sute de dolari ca să afli unde-i nevasta lui Eddie? mă întrebă prichindelul calm.

Mă făcuse foarte curios. Brațele scaunului aproape că plesniră cînd m-am lăsat greu pe ele.

— Chiar dacă-i singură? adăugă Harry Jones cu o voce moale și cam sinistră. Chiar dacă n-a fugit niciodată cu Regan, fiind doar ținută într-o ascunzătoare la șaizeci de kilometri de Los Angeles, așa ca reprezentanții legii să-și închipuie c-a fugit cu el? Plătești două sute de dolari pentru asta, copoiule?

M-am lins pe buze. Aveau un gust sărat și uscat.

— Cred că da. Unde e?

— Agnes a descoperit-o, zise el cu o voce aspră. Dintr-o pură întîmplare. A văzut-o într-o mașină și-a urmărit-o pînă acasă. Are să-ți spună Agnes unde locuiește... cînd are să aibă banii în mînă.

M-am încruntat la el.

— Ai putea s-o spui poliției pe gratis, Harry. Au acum la postul central pe cîțiva care se pricep să smulgă orice informație. Chiar dacă au să te omoare încercînd, tot le rămîne Agnes.

— Să încerce, zise el. Nu mă dărîm cu una cu două.

— Agnes trebuie să aibă o calitate pe care n-am observat-o.

— E o escroacă ahtiată după bani, șefule. Ca și mine. Toți sîntem niște escroci. Așa că ne vindem unul pe altul pentru un sfanț. Perfect. Vezi dacă mă poți convinge.

Întinse mîna, mai luă una din ţigările mele, o vîrî cu atenţie între buze şi o aprinse cu gestul meu, frecînd chibritul de două ori pe unghie fără să se aprindă, iar apoi de talpa pantofului. Pufăi regulat şi mă privi calm, un prichindel ciudat şi dur, pe care într-un meci de baseball l-aş fi putut zvîrli din linia întîia într-a doua. Un om mărunt într-o lume de oameni mari. Avea ceva care-mi plăcea.

— Nu te-am minţit, zise el cu o voce fermă. Am venit să încasez două sute de dolari pentru informaţii. Am rămas la acelaşi preţ. Am venit fiindcă mi-am închipuit c-ai să cumperi sau n-ai să cumperi informaţiile mele, ca de la vînzător la cumpărător. Acum mă ameninţi cu poliţia. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Ai să primeşti cei două sute de dolari... pentru acea informaţie. Trebuie însă mai întîi să fac rost de bani.

Se ridică, dădu din cap afirmativ, strînse pe el pardesiul de tweed irlandez ros.

— În regulă. Oricum, e mai bine după lăsarea serii. E o treabă cam riscantă... să denunţi tipi ca Eddie Mars. Dar trebuie să mănînci. Pariurile n-au mai mers de loc în ultima vreme. Cred că mahării i-au spus lui Puss Walgreen să-şi ia tălpăşiţa. Să zicem că vii la biroul lui, la Fulwider Building, la colţ între Strada Western şi Strada Santa Monica, la numărul 428, prin spate. Aduci banii, iar eu te duc la Agnes.

— Nu poţi să-mi spui chiar tu? Am văzut-o pe Agnes.

— I-am promis, zise el cu simplitate.

Îşi încheie pardesiul, îşi aşeză pălăria şmechereşte, se-înclină din nou şi o luă agale spre uşă. A ieşit. Pe coridor zgomotul paşilor lui se stinse.

M-am dus jos la bancă, am depus cecul de cinci sute de dolari şi-am cerut în numerar două sute. Am urcat din nou la birou, m-am aşezat într-un fotoliu şi-am început să mă gîndesc la Harry Jones şi la povestea spusă de el. Mi s-a părut prea exactă. Avea mai mult simplitatea austeră a ficţiunii decît urzeala încurcată a faptelor adevărate. Căpitanul Gregory ar fi trebuit să fie în stare s-o găsească pe Mona

Mars, dacă era atît de aproape de districtul lui. Presupunînd, firește, c-a încercat.

Am reflectat la asta mai toată ziua. Nimeni n-a venit la biroul meu. Nimeni nu mi-a telefonat. A plouat tot timpul.

26

La ora șapte, ploaia se opri pentru scurt timp, dar rigolele erau încă înfundate. Pe Bulevardul Santa Monica apa se ridicase la nivelul trotuarului, iar un strat subțire spăla marginea caldarîmului. Un agent de circulație, îmbrăcat în cauciuc negru și lucios din cap pînă în călcîie, își croia drum prin băltoace, la adăpostul unei prelate îmbibate de apă. Tocurile mele de cauciuc alunecau pe trotuar cînd am intrat în holul îngust al lui Fulwider Building. Nu ardea decît un bec slab, în spatele unui lift cu ușa deschisă, aurit odinioară. Pe un covoraș de cauciuc ros se găsea o scuipătoare pătată de rugină, clienții scuipînd de cele mai deseori pe alături. Pe zidul de culoarea mustarului atîrna o cutie cu reclame de dinți falși, ca un declanșator de dinamită mascat. Mi-am scuturat apa de ploaie de pe pălărie și m-am uitat prin cartea de imobil de lîngă cutia cu dinți. Numere cu nume și numere fără nume. Multe camere libere și mulți chiriași care doreau să rămînă anonimi. Dentiști care operau fără dureri, agenții de detectivi-șantajiști, mici afaceri în agonie, care se tîrîseră acolo ca să moară, școli prin corespondență care te învățau cum să devii funcționar la căile ferate, tehnician de radio sau scenarist... asta în cazul cînd nu-i descopereau mai întîi inspectorii financiari. O clădire oribilă. O clădire în care mirosul stătut de mucuri de țigări de foi era izul cel mai curat.

Un bătrîn aţipise în lift, pe un scăunel dărăpănat, cu o pernă plesnită. Ţinea gura deschisă iar tîmplele cu vene străluceau în lumina slabă. Purta o haină albastră, de uniformă, care i se potrivea cum i se potriveşte un grajd unui cal. Sub pantalonii cenuşii, cu manşete zdrenţuite, se vedeau ciorapi albi de bumbac şi pantofi negri de piele de capră, din care unul era tăiat deasupra unei bătături. Dormea mizerabil pe scaun, aşteptînd un client. Am trecut de el încet, îndemnat de atmosfera clandestină a clădirii, am găsit uşa de la scara de incendiu şi-am deschis-o. Scările nu fuseseră măturate de o lună. Vagabonzi dormiseră acolo, mîncaseră acolo, lăsînd în urmă coji şi bucăţi de ziar slinos, chibrituri, un carneţel cu coperta spartă, din imitaţie de piele. Într-un colţ întunecos, de pe zidul plin de inscripţii căzuse un inel de cauciuc deschis la culoare şi nimeni nu-l mai ridicase. O clădire foarte simpatică.

Am ieşit afară la etajul patru, încercînd să respir aer curat. Coridorul avea aceeaşi scuipătoare murdară, acelaşi covor destrămat, aceleaşi ziduri de culoarea muştarului, aceleaşi amintiri ale unei vieţi eşuate. Am mers înainte şi-am dat un colţ. Numele: „L. D. Walgreen — Asigurări" apărea pe o uşă cu geam jivrat, apoi pe o a doua uşă întunecată, ca şi pe o a treia, dinăuntrul căreia răzbătea lumină. Pe una din uşile întunecate era scris: „Intrare".

O ferestruică de sticlă era deschisă deasupra uşii luminate. Dinăuntru se auzea vocea ascuţită, ciripitoare, a lui Harry Jones:

— Canino?... Da, te-am văzut pe ici-colo. Desigur.

Am îngheţat. Cealaltă voce vorbi. Torcea greoi, ca un mic dinam pe după un perete de cărămidă. Spunea:

— Eram sigur că m-ai văzut.

Vocea avea o notă vag sinistră.

Pe linoleum se tîrî un scaun, răsunară paşi, iar ferestruica de deasupra mea se închise cu un zgomot ascuţit. În spatele uşii cu geam jivrat se topi o umbră.

M-am înapoiat la prima dintre cele trei uşi avînd pe ele numele de Walgreen. Am încercat clanţa cu prudenţă. Uşa era încuiată. Se mişca în tocul vechi — o uşă veche, pusă

cu multă grijă în urmă, făcută din lemn pe jumătate uscat și care se strînsese acum. Mi-am scos portvizitul și-am tras coperta de celuloid tare și gros de pe permisul meu de circulație. Instrument de spărgător pe care legea omisese să-l interzică. Mi-am pus mănușile, m-am sprijinit încet și cu grijă de ușă și-am tras puternic clanța din toc. Am vîrît placa de celuloid în crăpătura largă și-am căutat arcul de închidere. Se auzi un clinchet uscat ca atunci cînd se sparge un mic ghețar. Am rămas nemișcat, ca un pește leneș în apă. Înăuntru nu se întîmplă nimic. Am răsucit încet mînerul ușii și-am deschis ușa în bezna dinăuntru. Am închis-o în urmă cu aceeași grijă cu care o deschisesem.

Aveam în față lumina piezișă de la o fereastră fără perdele, tăiată de marginea unui birou. Pe birou se găsea o mașină de scris, acoperită cu o husă, apoi am zărit clanța metalică a unei uși de comunicare. Nu era încuiată. Am intrat în al doilea din cele trei birouri. Ploaia răpăi brusc pe fereastra închisă. Profitînd de zgomotul ei, am traversat odaia. Un evantai clar de lumină se întindea dintr-o deschizătură de doi centimetri a ușii din biroul luminat. Totul se aranja de minune. Am pășit ca o pisică pe o consolă pînă am ajuns la încheietura ușii, mi-am lipit un ochi de crăpătură, dar n-am văzut decît lumina pe un colț al lemnului.

Vocea care torcea ca o pisică vorbi acum pe un ton foarte plăcut :

— Desigur, un tip poate să stea pe fundul lui și să înșface ce-a făcut altul, dacă știe despre ce-i vorba. Așa că te-ai dus să-l vezi pe detectivul ăsta. Ei bine, ai făcut o greșeală. Lui Eddie nu i-a plăcut. Detectivul i-a spus lui Eddie că un tip îl urmărește într-o mașină cenușie. Eddie a dorit să știe cine era și de ce-o făcea, firește.

Harry Jones rîse ușor.

— De ce-l interesează ?

— Nu te privește.

— Știi de ce m-am dus la detectiv. Ți-am spus. Din cauza fetei lui Joe Brody. Trebuie să dispară și face pe ea de frică. Își închipuie că detectivul îi poate da niște bani. Eu unul n-am de loc.

Vocea felină spuse blînd:

— Bani? Pentru ce? Detectivii nu dau bani golanilor.

— Putea să-i obțină. Cunoaște oameni bogați. Harry Jones rise, un rîs scurt și curajos.

— Nu te juca cu mine, prichindelule. Vocea felină începu brusc să hîrîie, ca o mașină în care a intrat nisip.

— Foarte bine, foarte bine. Știi ce s-a întîmplat cu Brody. Băiatul ăla țicnit l-a curățat într-adevăr, dar în seara aceea Marlowe se afla în cameră.

— Asta se știe, prichindelule. A declarat-o în fața poliției.

— Mda. Dar uite și ce n-a declarat. Brody încerca să vîndă prin șantaj o fotografie nud a tinerei Sternwood. Marlowe l-a descoperit. În timp ce discutau, a apărut chiar tînăra Sternwood... cu o armă. A tras în Brody. Glontele ei a spart un geam. Numai că detectivul n-a pomenit nimic poliției de întîmplare. Și nici Agnes. Își închipuia că poate scoate niște bani, dacă tace.

— Deci n-are nimic de-a face cu Eddie?

— Aș vrea să știu și eu cum ar putea avea.

— Unde-i Agnes?

— N-am de gînd să-ți spun.

— Ai să-mi spui, prichindelule. Ori aici, ori în camioneta de anchetă a „băieților".

— Acum e prietena mea, Canino. Nu-mi vîr prietena în încurcături de dragul nimănui.

Se lăsa tăcere. Am ascultat ploaia bătînd în geam. Prin crăpătura din ușă pătrunse mirosul fumului de țigară. Mi-a venit să tușesc. Am mușcat din răsputeri batista.

Vocea felină rosti încă blînd:

— Din ce-am auzit eu, dama asta blondă nu făcea altceva decît să momească clienții lui Geiger. Am să discut cu Eddie. Cît i-ai cerut detectivului?

— Două sutare.

— Ți i-a dat?

Harry Jones rîse din nou.

— Îl întîlnesc mîine. Sper să-i capăt.

— Unde-i Agnes?

— Ascultă...

— Unde-i Agnes ?

Tăcere.

— Uită-te la asta, prichindelule.

Nu m-am mişcat. N-aveam armă la mine. Nu era nevoie să mă uit prin crăpătura din uşă ca să-mi dau seama că vocea felină îl invita pe Harry Jones să privească o armă. N-am crezut însă că domnul Canino o să aibă curajul să tragă. Am aşteptat.

— Mă uit la ea, zise Harry Jones cu o voce strînsă, de parcă n-ar fi reuşit să-şi descleştеze dinţii. Şi nu văd nimic care să nu fi văzut mai înainte. Dă-i drumu şi trage, şi-al să vezi cu ce te alegi.

— Tu unul ai să te alegi cu un sicriu, prichindelule.

Tăcere.

— Unde-i Agnes ?

Harry Jones suspină.

— Bine, zise el plictisit. Se află într-o casă cu apartamente de închiriat, la nr. 28, pe Court Street, sus pe Bunker Hill. Apartamentul 301. Cred că sînt într-adevăr un laş. De ce să-ţi spun toate astea ?

— Nu există nici un motiv. Ai bun simţ. Mergem amîndoi şi discutăm cu ea. Nu vreau decît să aflu dacă îmi confirmă ce-ai spus tu, băiete. Dacă lucrurile stau cum spui, totul e în ordine. N-ai decît să-l şantajezi pe detectiv şi să-ţi iei tălpăşiţa. Nu-i nici o supărare.

— Nu, zise Harry Jones. Nu-i nici o supărare, Canino.

— Perfect. Hai să beni ceva. Ai un pahar ?

Vocea felină devenise la fel de falsă ca genele unei plasatoare de cinema şi alunecoasă ca sîmburii de pepene verde. Se trase un sertar. Ceva zgîrie lemnul. Un scaun scîrţîi. O hîrşîitură pe duşumea.

— E o băutură formidabilă, spuse vocea felină.

Se auzi un gîlgîit.

— Noroc.

Harry Jones răspunse încet :

— Noroc.

Am auzit o tuse scurtă şi ascuţită. Apoi un rîgîit violent, Urmă o uşoară buşitură pe duşumea, ca şi cum ar fi căzut un pahar gros. Degetele mi se strînseră de impermeabil.

Vocea felină spuse din nou :

— Nu ţi s-a făcut rău de la o singură băutură, amice ?

Harry Jones nu răspunse. O clipă se auzi o respiraţie gîfîită. Apoi tăcerea groasă se aşternu la loc. Un scaun se tîrî pe duşumea.

— Adio, prichindelule, zise domnul Canino.

Paşi, un clinchet, evantaiul de lumină de la picioarele mele se strînse, o uşă se deschise şi se închise liniştit. Paşii se pierdură, agale şi plini de încredere.

M-am furişat pe lîngă marginea uşii, am deschis-o şi-am privit în bezna abia risipită de lumina vagă a unei ferestre. Colţul biroului lucea stins. În dosul lui se materializă o siluetă ghemuită pe un scaun. În aerul închis plutea un miros greu şi greţos, aproape un parfum. M-am îndreptat spre uşa de pe coridor şi-am tras cu urechea. Am auzit în depărtare zgomotul metalic al liftului

Am găsit comutatorul şi în plafoniera cu trei braţe de aramă se aprinse lumina într-un glob murdar de sticlă. Harry Jones mă privea peste birou, cu ochii larg deschişi, cu faţa îngheţată într-un spasm contractat şi cu pielea albăstruie. Capul lui mic şi brunet era lăsat într-o parte. Stătea sprijinit drept de spătarul scaunului.

Clopotul unui tramvai răsună la o distanţă aproape infinită, iar zgomotul lui pătrunse înfundat de nenumăraţii pereţi. O sticlă cafenie de whisky, de o jumătate de litru se afla în picioare pe birou, cu dopul deşurubat. Paharul lui Harry Jones lucea lîngă pălăria lui de pe birou. Cel de-al doilea pahar dispăruse.

Am respirat superficial, din vîrful plămînilor, şi m-am aplecat peste sticlă. Dincolo de mirosul ars al whiskyului dădea tîrcoale slab parfumul de migdale amare. Murind, Harry Jones, vomitase pe haină. Înseamnă că fusese cianură.

L-am ocolit atent şi-am luat cartea de telefon din cîrligul prins în rama geamului. I-am dat drumul la loc, şi-am tras telefonul cît mai departe de prichindel. Am cerut informaţiile. Mi s-a răspuns.

— Puteţi să-mi daţi numărul de telefon al apartamentului 301, pe Court Street, nr. 28 ?

— O clipă, vă rog. Vocea ajunse la mine purtată de mirosul de migdale amare. Tăcere. — Numărul e Wentworth 2528. E trecut sub numele de Glendower Apartments.

Am mulţumit vocii şi-am format numărul. Telefonul sună de trei ori apoi linia se deschise. Pe fir undeva urla un aparat de radio, redus apoi la tăcere. O voce masculină şi morocănoasă zise:

— Alo.

— Agnes e acolo ?

— Nu-i nici o Agnes aici, amice. Ce număr cauţi ?

— Wentworth, doi-cinci-doi-opt.

— Numărul e bun, numele fetei e greşit. Nu-i păcat ? Vocea croncăni.

Am atîrnat telefonul şi-am întins din nou mîna după cartea de telefon şi-am căutat Wentworth Apartments. Am format numărul administratorului. Aveam în faţă o imagine tulbure a domnului Canino conducînd maşina prin ceaţă spre o altă întîlnire cu moartea.

— Glendower Apartments. La aparat domnul Schiff.

— Aici e Wallis, de la biroul de identificare al poliţiei. E vreo fată cu numele de Agnes Lozello trecută în cartea voastră de imobil ?

— Cine-aţi zis că sînteţi ?

I-am spus din nou.

— Dacă vreţi să-mi daţi numărul dumneavoastră, am să...

— Renunţă la farsa asta, i-am tăiat-o scurt. Mă grăbesc. E sau nu e acolo? Vocea se făcuse rigidă ca o coajă de pîine. N-aveţi trecută în cartea voastră de imobil o blondă înaltă şi cu ochi verzi ?

— Ascultă, aici nu-i bordel...

— A, scuteşte-mă, am zis, scuteşte-mă, am răcnit la el cu o voce de poliţist. Vrei să-ţi trimit brigada de moravuri ca să răstoarne cu fundu-n sus stabilimentul ? Ştiu tot despre casele cu apartamente de închiriat de pe Bunker Hill, stimabile. Mai ales despre cele care au trecute în carte numărul de telefon al fiecărui apartament.

— Hei, stai așa, domnule ofițer. Am să colaborez. Sînt cîteva blonde pe aici, desigur. Unde nu sînt ? N-am prea băgat de seamă ce culoare au ochii lor. Blonda dumitale locuiește singură ?

— Singură, sau cu un cetățean mic de statură, cam de un metru cincizeci, de vreo cincizeci și cinci de kilograme, ochi negri, pătrunzători, poartă un costum cenușiu închis, la două rînduri, un pardesiu din tweed irlandez, și o pălărie cenușie. După informațiile mele stă în apartamentul 301, dar de acolo nu-mi răspunde decît un bețivan.

— Oh, dar nu stă în acel apartament. La 301 locuiesc doi vînzători de mașini.

— Mulțumesc, am să trec pe acolo.

— Făceți-o fără zgomot, vă rog. Veniți direct la mine.

— Îți sînt recunoscător, domnule Schiff. Am atîrnat receptorul.

M-am șters de sudoare pe față. M-am dus pînă în colțul depărtat al biroului, am rămas cu fața la perete, și l-am bătut cu palma. M-am întors încet și m-am uitat la micul Harry Jones, rînjind în fotoliul lui.

— Ei bine, l-ai dus, Harry, am spus cu voce tare, pe un ton care mi s-a părut că sună ciudat. L-ai mințit și ți-ai băut cianura ca un mic *gentleman*. Ai murit ca un șobolan otrăvit, dar pentru mine nu ești un șobolan.

A trebuit să-l caut prin haine. A fost o operație oribilă. Din conținutul buzunarelor n-am aflat nimic despre Agnes, nimic care aș fi ținut să știu. Nici nu credeam c-au să-mi dezvăluie ceva, dar trebuia să mă asigur. Domnul Canino era în stare să se întoarcă. Domnul Canino ar fi fost genul de *gentleman* plin de încredere în el, căruia nu i-ar fi displăcut să revină la locul crimei.

Am stins lumina și-am pornit să deschid ușa. Pe birou răsună strident telefonul. L-am ascultat, în timp ce mușchii bărbiei mi se contractară dureros. Apoi am închis ușa, am aprins din nou lumina și-am traversat camera spre telefon.

— Daa ?

O voce de femeie. Vocea ei.

— Harry e pe acolo ?

— Nu momentan, Agnes.

Aşteptă o clipă. Apoi spuse încet :

— Cine-i la aparat ?

— Marlowe, tipul care te vîră în bucluc.

— Unde-i Harry ? ţipă ea.

— Am venit să-i dau două sute de dolari în schimbul unei oarecare informaţii. Menţin oferta. Am banii. Unde eşti ?

— Nu ţi-a spus ?

— Nu.

— Poate că-i mai bine să-l întrebi pe el. Unde-i ?

— Nu-l pot întreba. Cunoşti pe un anume Canino ?

Îşi trase brusc răsuflarea, care se auzi atît de clar de parcă ar fi fost alături.

— Vrei cele două sute sau nu ?

— Am mare nevoie de ele, domnule.

— Perfect. Spune-mi unde să ţi le aduc.

— Eu... eu... Vocea se tărăgănă şi îşi reveni îmboldită de panică. Unde-i Harry ?

— S-a speriat şi-a fugit. Să ne întîlnim undeva... oriunde. Am banii.

— Nu te cred în privinţa lui Harry... E o cursă.

— Lasă prostiile. Aş fi putut să-l arestez pe Harry de mult. Nu există nici un motiv ca să-ţi întind o cursă. Canino a aflat unde-i Harry, iar Harry a întins-o. Eu doresc linişte, tu doreşti linişte, Harry doreşte linişte. Harry a dobîndit liniştea dorită. Nimeni nu i-o mai poate lua. Nu-ţi închipui că eu îţi întind o cursă pentru Eddie Mars ? Nu-i aşa, îngeraşule ?

— Nuu. Cred că nu. Nu faci asta. Ne întîlnim peste o jumătate de oră, lîngă Bullocks Wilshire, intrarea de la răsărit, spre terenul de parcare.

— În regulă, i-am răspuns.

Am dat drumul receptorului în furcă. Un val de migdale amare veni plutind spre mine, ca şi mirosul acru al vomei. Mititelul mort şedea tăcut în fotoliul lui, dincolo de orice frică, dincolo de schimbări.

Am părăsit biroul. Pe coridorul jalnic nu se mişcă nimic. Pe după nici o uşă cu geam jivrat nu se vedea lumină.

Am coborît scările de incendiu pînă la etajul întîi, iar de acolo m-am uitat în jos la acoperişul luminat al cuştii liftului. Am apăsat pe buton. Liftul a început să se pună lent în mişcare. Am coborît repede pe scări. Liftul era deasupra mea cînd am ieşit din clădire.

Ploua din nou cu găleata. Am păşit în ploaie, iar picăturile grele mă plesniră peste faţă. Cînd una mă atinse pe limbă, mi-am dat sema că ţineam gura deschisă, iar durerea din marginea fălcii mă informă că o ţineam larg deschisă, şi m-am chinuit s-o închid, maimuţărind rictusul morţii săpat pe faţa lui Harry Jones.

27

— Dă-mi banii.

Motorul Plymouthului cenuşiu vibra sub vocea ei, iar ploaia răpăia deasupra. Lumina violetă de pe vîrful turnului clădirii Bullocks, colorat în verde, se vedea departe deasupra noastră, senină şi retrasă de oraşul întunecat şi umed. Întinse mîna înmănuşată în negru şi i-am dat bancnotele. Se aplecă să le numere sub lumina slabă a tabloului de bord. O poşetă se deschise cu un zgomot metalic şi se închise cu acelaşi zgomot. Un oftat uşor muri pe buzele ei. Se lăsă spre mine.

— Mă car, detectivule. Am întins-o. Aştia sînt bani ca să mă pot căra, şi numai Dumnezeu ştie ce mare nevoie am de ei. Ce s-a întîmplat cu Harry ?

— Ţi-am spus c-a fugit. Nu ştiu cum s-a întîmplat, dar a aflat Canino de el. Uită-l pe Harry. Am plătit şi vreau informaţiile.

— Ai să le primeşti. Joe şi cu mine am plecat cu maşina, acum două săptămîni, într-o duminică, să ne plimbăm pe Bulevardul Foothill. Era tîrziu, se aprindeau luminile

şi bulevardul era tiesit de maşini. Am trecut pe lîngă o limuzină cafenie şi-am văzut fata de la volan. Alături de ea se afla un bărbat, un bărbat brunet şi scund. Fata era blondă, o mai văzusem. Era nevasta lui Eddie Mars. Tipul era Canino. Nu-l puteai uita pe nici unul dintre ei dacă i-ai văzut vreodată. Joe a urmărit maşina, mergînd el înainte. Se pricepea la asta. Canino, cîinele de pază, o scotea la aer. Cam la un kilometru de Realito, drumul coteşte spre poalele dealurilor. În sud e ţinutul portocalilor, dar înspre nord e sterp ca în curtea din dos a iadului, şi lipită de dealuri se găseşte o fabrică de cianură, unde se prepară materiale pentru dezinfectare. Exact lîngă marginea şoselei e un mic garaj şi un atelier de vopsit maşini, unde lucrează un anume Art Huck. Probabil, un loc de vîndut maşini furate. În spatele atelierului e o casă de lemn, îndărătul căreia se întind doar poalele dealurilor şi recolta de pietre sterpe, iar la vreo trei kilometri depărtare, fabrica de cianură. În casa aceea e ascunsă doamna Mars. Au apucat-o pe acolo, Joe a cotit, s-a întors, şi-am văzut maşina luînd-o pe drumul unde se afla casa de lemn. Am rămas cam o jumătate de oră, urmărind maşinile care treceau pe alături. Nimeni n-a revenit. Cînd s-a întunecat bine, Joe s-a strecurat pînă în apropiere şi-a tras cu ochiul. A zis c-a văzut lumină în casă, a auzit un radio care mergea, iar în faţa casei doar o maşină, limuzina cafenie. Aşa c-am plecat.

Se opri din vorbit şi-am ascultat sfîrîitul cauciucurilor pe Bulevardul Wilshire. Am spus:

— Ar fi putut să-şi schimbe domiciliul de atunci, dar dacă asta-i ce-ai de vînzare... n-am ce face. Eşti sigură că o cunoşti?

— Dacă o vezi o dată, n-ai s-o confunzi a doua oară. La revedere, poliţistule, şi doreşte-mi noroc. Am avut mare ghinion.

— Fii serioasă, i-am răspuns, şi m-am îndreptat pe stradă spre propria mea maşină.

Plymouthul cenuşiu porni înainte, acceleră, apoi trecu fulgerător colţul de la Sunset Place. Zgomotul motorului se stinse, iar o dată cu el blonda Agnes dispăru pentru totdea-

una, în ce mă priveşte. Trei bărbaţi muriseră, Geiger, Brody şi Harry, iar femeia pleca în ploaie cu cei două sute de dolari ai mei în poşetă şi fără o zgîrietură. Am apăsat pe ambreiaj şi-am apucat-o spre centru ca să mănînc. Am luat o masă bună. Şaizeci de kilometri în ploaie nu-i o glumă şi speram să ajung repede la destinaţie.

Am condus spre nord, peste fluviu, spre Pasadena, prin Pasadena şi aproape imediat am ajuns în livezile de portocali. În lumina farurilor, aversele de ploaie se transformau într-o spumă solidă albă. Ştergătoarele de pe parbriz cu greu reuşeau să cureţe geamul destul pentru a vedea prin el. Dar nici măcar bezna îmbibată de apă nu reuşea să ascundă alinierea impecabilă a portocalilor; alunecînd în noapte pe lîngă maşină, ca nişte ţăruşi nesfîrşiţi.

Maşinile treceau cu scrîşnituri de cauciucuri gata să se rupă, aruncînd jerbe de spumă murdară. Şoseaua înainta brusc printr-un orăşel, plin de întreprinderi de ambalat şi de depozite, mărginite de rampele de descărcare ale căii ferate. Livezile se răreau şi dispăreau cu totul spre sud, iar drumul se căţăra, şi se făcu frig, iar spre nord, dealurile întunecate se ghemuiau şi mai mult unul într-altul, trimiţînd un vînt tăios, ce biciuia costişele. Apoi, din beznă, se iviră slab în aer două lumini galbene şi aburite, iar între ele o reclamă de neon : „Bine aţi venit la Realito".

Case de lemn răzleţe, retrase mult de la strada principală largă, apoi, brusc, un mănunchi de magazine, luminile unui *drugstore* în dosul unor geamuri aburite, un grup compact de maşini în faţa unui cinematograf, pe un colţ clădirea întunecată a unei bănci, cu un ceas proeminent deasupra trotuarului şi un pîlc de oameni în ploaie, uitîndu-se la ferestrele băncii, de parcă ar fi fost un spectacol. Am condus mai departe. Cîmpiile pustii mă încadrară din nou.

Fatalitatea a dirijat întreaga afacere. Dincolo de Realito, cam la vreun kilometru şi jumătate, şoseaua făcea o curbă, iar ploaia m-a înşelat şi m-am apropiat prea mult de drumul nepavat de alături. Cauciucul din faţă, din dreapta, se dezumflă cu un fîsîit furios. Înainte de-a putea opri, cauciucul din dreapta, din spate, îl urmă. Am frînat violent,

Jumătate pe șoseaua asfaltată, jumătate pe drumul de pămînt bătut, am coborît și-am aprins o lanternă ca să văd ce s-a întîmplat. Aveam două cauciucuri sparte și doar unul de rezervă. Capătul turtit al unei ținte groase și galvanizate mă privea ironic din cauciucul din față. Marginea șoselei era plină de ținte. Fuseseră măturate de pe șosea, dar nu suficient de departe.

Am stins lanterna și-am rămas pe loc, respirînd ploaia și cu privirea pe o cale laterală, de unde se vedea o lumină galbenă. Mi se părea că provine de la o lucarnă. Lucarna putea să fie a unui garaj, garajul putea fi ținut de un oarecare Art Huck, iar alături s-ar fi putut afla o casă de lemn. Am vîrît bărbia în guler și-am pornit spre lumină, apoi m-am întors, am scos de la bord permisul de conducere și l-am vîrît în buzunar. M-am aplecat și mai mult sub volan. În dosul unei bucăți de piele, chiar sub piciorul drept cum stăteam în mașină, se găsea o ascunzătoare. Înăuntru două pistoale. Unul aparținuse băiatului lui Eddie Mars, lui Lanny, iar celălalt era al meu. L-am luat pe-al lui Lanny. Fusese, cu siguranță, mult mai folosit decît al meu. L-am băgat cu țeava în jos în buzunarul dinăuntru al hainei și-am pornit pe drumul lateral.

Garajul se afla la o sută de metri de șoseaua principală. Un zid lateral fără ferestre mărginea șoseaua. Am aprins rapid lanterna și l-am luminat : „Art Huck — Reparații de motoare și atelier de vopsit mașini". Am chicotit, apoi figura lui Harry Jones mi se înălță înainte și m-am oprit din chicotit. Ușile garajului erau închise, dar pe dedesubt se strecura o dîră de lumină, la îmbucătura celor două uși. Am trecut mai departe. Casa de lemn se găsea acolo, cu cele două ferestre din față luminate și cu jaluzelele trase. Era așezată destul de departe de șosea, în spatele cîtorva arbori. Înaintea casei, pe aleea cu pietriș, am văzut o mașină. Era întunecată, neclară, dar ar fi putut fi limuzina cafenie și-ar fi putut aparține domnului Canino. Stătea ghemuită liniștit în fața verandei strîmte de lemn.

Se vede că îi îngăduia doamnei Mars să ia din cînd în cînd mașina pentru o plimbare, cu el alături, probabil cu o

armă în mînă. Fata pe care Rusty Regan ar fi trebuit s-o ia în căsătorie, fata pe care Eddie Mars nu reuşise s-o ţină pentru el, fata care nu fugise cu Regan. Ce simpatic om domnul Canino.

M-am întors încet pînă la garaj şi-am bușit în uşa de lemn cu podul palmei. Se lăsă o tăcere bruscă, grea ca tunetul. Lumina dinăuntru se stinse. Am rămas pe loc rînjind şi lingîndu-mi picăturile de ploaie de pe buze. Am luminat cu lanterna mijlocul uşii. Am rînjit la cercul alb de lumină. Mă aflam unde dorisem.

Prin uşă se auzi o voce, o voce ursuză :

— Ce poftești ?

— Deschide. Mi s-au spart două cauciucuri pe şosea şi n-am decît unul de rezervă. Dă-mi o mînă de ajutor.

— Regret, domnule. Am închis. Realito e la un kilometru şi jumătate la apus. Încercaţi mai bine acolo.

Nu mi-a plăcut. Am lovit şi mai tare cu piciorul în uşă. Am continuat să bușesc. Dinăuntru se auzi o altă voce, o voce ca un tors de pisică sau ca un mic dinam după un perete. Această voce mi-a plăcut. Spuse :

— Un tip deştept, nu ? Deschide, Art.

Un zăvor hîrîi şi uşa se întredeschise înăuntru. Am luminat o secundă cu lanterna o faţă suptă. Apoi un obiect lucitor coborî fulgerător şi-mi zvîrli lanterna din mînă. O armă se îndreptă spre mine. M-am aplecat pe pămîntul umed unde lanterna continua să ardă, şi-am ridicat-o.

— Stinge lanterna, şefule, spuse vocea ursuză. Aşa ajung unii să fie răniţi.

Am stins lanterna şi mi-am îndreptat trupul. În garaj se aprinse o lumină şi apăru silueta unui om înalt, îmbrăcat într-o salopetă. Se trase îndărăt din uşa deschisă, cu o armă întinsă spre mine.

— Intră şi închide uşa, străine. O să vedem ce-i de făcut.

Am păşit înăuntru şi-am închis uşa în urmă. M-am uitat la omul supt la faţă, dar nu şi la celălalt care stătea în umbră, tăcut, lîngă banc. Garajul mirosea dulceag şi sinistru, a vopsea fierbinte de piroxilină.

— Nu ești în toate mințile? mă dojeni omul supt la față. Azi la prînz a fost jefuită o bancă la Realito.

— Scuzați-mă, am spus, amintindu-mi de oamenii care se zgîiau la clădirea băncii în ploaie. N-am jefuit-o eu. Sînt străin pe aici.

— Ei, asta-i bună, zise el posac. Unii zic că-i opera a doi vagabonzi tineri și că i-au încolțit undeva pe dealuri.

— Splendidă noapte ca să te ascunzi, am spus. Presupun că ei au aruncat țintele. Am cules cîteva. Am crezut că-i opera voastră fiindcă nu vă merg afacerile.

— Nu te-a pocnit nimeni peste mutră? mă întrebă scurt omul supt la față.

— Nu unul de talia ta.

Din umbră, vocea felină spuse:

— Lasă amenințările, Art. Tipul ăsta a avut un accident. Conduci un garaj, nu?

— Mulțumesc, i-am spus, fără să mă uit la el nici de data asta.

— Perfect, perfect, bombăni omul în salopetă.

Își vîrî revolverul într-o crăpătură din salopetă, își mușcă încheietura unui deget, urmărindu-mă gînditor pe deasupra. Mirosul vopselei de piroxilină era grețos ca eterul. Într-un colț, sub un bec, se afla o limuzină mare, nou-nouță avînd lîngă bara de șoc un pistol de stropit vopseaua.

M-am uitat de data asta la omul de lîngă banc. Era scund, îndesat și cu umeri puternici. Avea o față rece și ochi reci și întunecați. Purta un impermeabil cafeniu, de antilopă, cu cordon, pătat rău de ploaie. Pălăria cafenie îi stătea aplecată șmecherește. Se sprijini de banc și mă măsură fără grabă, fără interes, ca și cum s-ar fi uitat la o halcă de carne rece. Poate că așa îi considera pe ceilalți oameni.

Mă măsură încet cu ochii lui întunecați, apoi își privi unghiile pe rînd, ținîndu-le în lumină și studiindu-le cu grijă, așa cum îl învățase Hollywoodul s-o facă. Vorbi cu țigara în gură:

— Ți s-au spart două cauciucuri, ai? E groaznic. Credeam că s-au măturat țintele.

— Am derapat puțin la curbă.

— Ai zis că eşti străin de oraş?

— În trecere. În drum spre Los Angeles. Cît e de departe?

— Şaizeci de kilometri. Pare mai mult pe vremea asta. De unde eşti, străinule?

— Din Santa Rosa.

— Ai venit pe drumul mai lung, nu? Prin Tahoe şi Lone Pine?

— Nu prin Tahoe. Prin Reno şi Carson City.

— E totuşi un drum mai lung.

Un zîmbet slab îi încreţi buzele.

— E vreo lege că nu pot veni pe acolo? l-am întrebat.

— Hm? Nu, firește. Cred că-ţi închipui că sîntem curioşi. Numai fiindcă a avut loc spargerea. Ia un cric şi schimbă-i cauciucurile, Art.

— Sînt ocupat, bombăni omul supt la faţă. Am de lucru. Trebuie să vopsesc maşina asta. Şi, dacă ai băgat de seamă, plouă.

Omul în cafeniu răspunse amabil:

— E prea umed ca să vopseşti maşina ca lumea, Art. Du-te şi schimbă-i cauciucurile.

— Cauciucul din faţă şi cel din spate, în partea dreaptă. Poţi să-l pui pe cel de rezervă în locul unuia, dacă ai treabă, am spus.

— Ia două cricuri cu tine, Art, zise omul în cafeniu.

— Ascultă... începu să protesteze Art.

Omul în cafeniu îşi mişcă ochii şi se uită la Art lung, blînd şi calm, apoi îşi coborî din nou privirea, aproape timid. Nu mai vorbi. Art se clătină, ca lovit de o pală de vînt. Merse împleticit pînă în colţ, îmbrăcă un impermeabil de cauciuc peste salopetă, şi îşi puse pe cap o pălărie largă de cauciuc. Înşfăcă o cheie şi un cric şi împinse spre uşă un cărucior cu scule.

Ieşi tăcut, lăsînd uşa întredeschisă. Ploaia năvăli înăuntru. Omul în haine cafenii se îndreptă agale spre uşă, o închise, apoi reveni la fel de agale la banc şi se aşeză cu şoldurile exact unde stătuse mai înainte. Aş fi putut să-l atac atunci. Eram singuri. Nu ştia cine eram. Mă privi superfi-

cial, își aruncă țigara pe ciment și o stinse călcînd pe ea și fără să se uite în jos.

— Sînt sigur că n-ai să refuzi o băutură, zise el. Udă-te pe dinăuntru, cum ai fost udat pe dinafară.

Apucă o sticlă de pe masa din spatele lui, o așeză pe marginea mesei, cu două pahare alături. Turnă o porție bună în fiecare pahar și îmi dădu unul.

M-am apropiat nepăsător și-am luat paharul. Amintirea ploii îmi persista încă rece pe față. Mirosul vopselei încinse îmbîcsea aerul stătut din garaj.

— Art ăsta, zise omul în cafeniu, e ca toți mecanicii. Totdeauna lucrează la ceva care ar fi trebuit să fie gata săptămîna trecută. Faci o călătorie de afaceri?

Am mirosit cu atenție băutura. Mirosea a whisky. Înainte de-a o bea, l-am urmărit cum înghite o parte dintr-a lui. Am plimbat băutura pe limbă. Nu avea cianură. Am golit păhărelul, l-am pus lîngă al lui și m-am îndepărtat.

— Oarecum, am răspuns. M-am dus pînă la limuzina pe fumătate vopsită, lîngă a cărei bară de șoc se afla un pistol mare de vopsit. Ploaia cădea violent pe acoperișul turtit. Art se găsea în ploaie și blestema.

Omul în cafeniu se uită la limuzină.

— N-avea de vopsit decît ușile, zise el în treacăt, iar vocea lui felină deveni și mai moale din pricina băuturii. Individul avea însă sfanți, iar șoferului îi trebuiau cîțiva dolari. Știi cum se întîmplă.

— Din doi, doar unul e fraierul, i-am răspuns.

Buzele mi se uscaseră. Nu voiam să vorbesc. Am aprins o țigară. Doream să-mi schimbe cauciucurile. Minutele treceau în vîrful picioarelor. Omul în cafeniu și cu mine eram doi străini care ne întîlnisem din întîmplare, privindu-ne unul pe altul peste cadavrul micului Harry Jones. Numai că omul în cafeniu n-o știa încă.

Afară se auziră pași pe pietriș și ușa se deschise. Lumina lovi rafalele de ploaie și le transformă în sîrme argintii. Art împinse posac din greu înăuntru două cauciucuri pline de noroi, închise ușa cu piciorul și dădu drumul unuia dintre cauciucuri într-o parte. Mă privi cu un aer fioros.

— Să știi că ți-ai ales un loc grozav ca să fixez cricurile, mă repezi el.

Omul în cafeniu rîse și scoase din buzunar un fișic de monede de cinci cenți, și-l aruncă în sus și în jos în palmă.

— Nu mai trăncăni atît, răspunse el scurt. Aranjează cauciucurile.

— Le aranjez, nu vezi?

— Aturci nu te mai tot plînge din pricina lor.

— Asta-i bună! Art își trase de pe el impermeabilul de cauciuc, își scoase pălăria și le aruncă la întîmplare. Întinse un cauciuc sus pe un calapod și smulse cu răutate anvelopa. Scoase camera și puse un petec la rece. Strîmbîndu-se mai departe, păși pînă la zidul de lîngă mine, luă un furtun de pompat aer, umflă camera destul ca să devină rotundă și dădu drumul vîrfului de metal al furtunului, care se lovi de zidul văruit.

Stăteam și mă uitam la fișicul de monede care dansa în mîna lui Canino. Tensiunea nervoasă mă părăsise. Am întors capul și l-am urmărit pe mecanicul supt la față cum aruncă în sus camera umflată cu aer și cum o prinde cu mîinile deschise larg de fiecare parte a ei. O cercetă acru, se uită la un butoi mare, de tablă galvanizată, plin cu apă murdară, ce se afla într-un colț și bombăni.

Aranjamentul dintre ei doi trebuie să fi fost perfect. N-au schimbat nici un semnal, nici o privire semnificativă, nici un gest care să fi avut un sens anume. Omul tras la față ținea sus camera umflată și se uita atent la ea. Se întoarse pe jumătate, făcu un pas mare și rapid și mi-o vîrî peste cap și peste umeri, un lasso perfect.

Sări în spatele meu și se lăsă cu putere peste cameră. Greutatea lui mă apăsa pe piept și îmi imobilizase partea superioară a brațelor strînse de trup. Îmi puteam mișca mîinile, dar nu reușeam să ajung la revolverul din buzunar.

Omul în cafeniu se îndreptă aproape dansînd spre mine de-a curmezișul încăperii. Mîna i se strînsese pe fișicul cu monede. Se apropie de mine fără să scoată un sunet, fără nici o expresie pe figură. M-am aplecat înainte și-am încercat să-l ridic pe Art de la pămînt.

Pumnul cu fişicul greu trecu printre mîinile mele întinse ca o piatră printr-un nor de praf. Un moment am rămas năucit de lovitură, luminile se clătinară iar lumea vizibilă îmi dispăru dinaintea ochilor, deşi era încă acolo. Mă lovi din nou. Nu mai simţeam nimic în cap. Lumina orbitoare se intensifică. Nu mai vedeam decît o lumină albă violentă şi dureroasă. Apoi s-a făcut o beznă în care un obiect roşu se răsucea ca un filament sub microscop. Apoi n-am mai văzut nimic orbitor sau răsucit, ci doar beznа şi golul şi am auzit un foşnet de vînt şi o prăbuşire ca a unor arbori mari.

28

Se părea că e o femeie de faţă, şi stătea lîngă o lampă, unde era locul ei, într-o lumină avantajoasă. Pe faţa mea strălucea puternic o altă lumină, aşa c-am închis din nou ochii şi-am încercat s-o privesc printre gene. Era atît de platinată încît părul îi sclipea ca o fructieră de argint. Purta o rochie tricotată, cu guler alb şi lat, răsfrînt. La picioare avea o poşetă lucioasă şi cu colţuri ascuţite. Fuma, iar alături de cotul ei se găsea un pahar înalt cu un lichid pal şi chihlimbariu.

Am mişcat niţel capul, cu atenţie. Mă durea, dar nu mai mult decît mă aşteptam. Eram legat ca un curcan gata să fie vîrît la cuptor. Mîinile îmi erau încătuşate, o frînghie trecea de la ele pînă la glezne, iar apoi la capătul canapelei cafenii pe care zăceam întins. M-am mişcat destul ca să-mi dau seama că frînghia era legată jos.

Am încetat cu aceste mişcări furişe, am deschis din nou ochii şi-am spus:

— *Hello.*

Femeia îşi retrase privirea de la contemplarea unui vîrf de munte îndepărtat. Bărbia ei mică şi hotărîtă se întoarse

lent. Avea ochii albaştri ca lacurile de munte. Deasupra, auzeam încă ploaia răpăind, cu un zgomot distant, ca şi cum ar fi plouat altundeva.

— Cum te simţi? Avea o voce argintie şi catifelată, care i se asorta cu părul. Răsuna un clinchet în ea, ca al clopoţeilor într-o casă de păpuşi. Mi-am dat seama pe loc că ce gîndeam era o prostie.

— Grozav, i-am răspuns. Cineva a ridicat o staţie de benzină pe bărbia mea.

— Ce te aşteptai să primeşti, domnule Marlowe... orhidee?

— Nu vreau decît un coşciug simplu din brad, i-am spus. Nu vă bateţi capul cu mînere de bronz sau de argint. Şi nu-mi aruncaţi cenuşa peste apele Pacificului albastru. Prefer viermii. Ştiţi că viermii sînt de ambele sexe şi că oricare din ei poate face dragoste cu celălalt?

— Eşti un aiurit la cap, spuse ea, uitîndu-se lung şi grav.

— Vrei să fii amabilă şi să mişti lampa?

Se ridică şi se duse în spatele canapelei. Lumina se stinse. Bezna era o binecuvîntare.

— Nu cred că eşti atît de primejdios, spuse ea.

Părea mai mult înaltă decît scundă, fără să fie o prăjină. Era subţirică, dar nu uscată ca o coajă. Se întoarse la scaunul ei.

— Aşadar ştii cum mă cheamă.

— Ai dormit bine. Au avut suficient timp ca să te caute prin buzunare. Doar că nu te-au îmbălsămat. Aşadar eşti detectiv.

— Asta-i tot ce-mi reproşează?

Tăcu. Din ţigară, fumul plutea vag. Îl mişcă în aer. Mîna ei era mică şi frumos modelată, nu ca o greblă, cum vezi la femeile din zilele noastre.

— Cît e ceasul? am întrebat-o. Se uită într-o parte la încheietura mîinii, în spatele spiralei de fum, la lumina tristă aruncată de lampă.

— Zece şi şaptesprezece minute. Ai o întîlnire?

— Nu m-aş mira. Asta-i casa de alături de garajul lui Art Huck?

— Da.
— Ce fac băieții? Sapă o groapă?
— S-au dus undeva.
— Înseamnă că te-au lăsat singură aici?
Întoarse din nou încet capul. Zîmbi.
— Nu pari primejdios.
— Am crezut că te țin prizonieră.
Nu păru surprinsă. O amuză chiar ușor.
— Ce te face să crezi asta?
— Știu cine ești.
Ochii ei albaștri fulgerară atît de violent, încît aproape c-am simțit cum mă seceră fulgerător pe deasupra, ca mișcarea iute a unei săbii. Gura i se contractă. Vocea rămase însă neschimbată.
— Atunci mă tem că te afli într-o situație dificilă. Urăsc asasinatele.
— Și dumneata ești soția lui Eddie Mars? Rușine!
Nu i-a plăcut. Îmi aruncă o privire furioasă. Am rînjit.
— Afară de cazul cînd poți descuia aceste cătușe, lucru care nu te sfătuiesc să-l faci, ai putea să-mi dai și mie niței din băutura aceea pe care o neglijezi.
Îmi întinse paharul. Înăuntru se ridicau bășicuțe, ca falsele speranțe. Se aplecă peste mine. Avea o răsuflare delicată ca ochii unei căprioare. Am băut din gros. Îmi luă paharul de la gură și urmări cum o parte din lichid mi se scurge pe bărbie.
Se aplecă peste mine din nou. Sîngele începu să-mi circule prin vene ca un amator care vizitează o casă de închiriat.
— Fața dumitale arată ca un preș pe care se tăvălesc luptătorii, zise ea.
— Contemplează-o cît poți. N-o să țină mult timp nici măcar așa.
Își întoarse brusc capul și ascultă. O clipă, figura îi păli. Nu se auzea decît biciuitul ploii în ziduri. Traversă încăperea, rămase cu umerii în direcția mea și se lăsă puțin pe vine, uitîndu-se la dușumea.

— De ce-ai venit aici și te-ai vîrît în toată afacerea asta? mă întrebă ea calm. Eddie nu ți-a făcut nici un rău. Știi foarte bine că dacă nu m-aș fi ascuns, poliția ar fi fost convinsă că Eddie Mars l-a ucis pe Rusty Regan.

— L-a ucis, i-am răspuns.

Nu se clinti, nu își schimbă nici măcar un centimetru poziția. Răsuflă rapid și aspru. M-am uitat de jur împrejur prin cameră. Două uși, amîndouă în același perete, una din ele deschisă pe jumătate. Un covor în patrate roșii și cafenii, la ferestre perdele albastre și un tapet de hîrtie cu brazi verzi și strălucitori. Mobilierul părea c-a fost cumpărat dintr-unul din acele magazine care își fac reclama pe pereții autobuzelor. Vesel, dar și trainic.

— Eddie nu i-a făcut nici un rău, spuse ea încet. Nu l-am văzut pe Rusty de luni de zile. Eddie nu-i astfel de om.

— I-ai părăsit domiciliul. Locuiai singură. Ceilalți chiriași au identificat fotografia lui Regan.

— E o minciună, zise ea rece.

Am încercat să-mi amintesc dacă Gregory pomenise de asta sau nu. Capul îmi vîjîia prea tare. N-am putut fi sigur.

— Și nu te privește pe dumneata, adăugă ea.

— Întreaga afacere mă privește. Sînt angajat ca s-o lămuresc.

— Eddie nu-i astfel de om.

— O, îți plac gangsterii.

— Atîta vreme cît există amatori de jocuri de noroc, vor exista și tripouri.

— Ești de partea lui Eddie. O dată ce-ai călcat legea, rămîi definitiv în afara ei. Îți închipui că-i doar un amator de jocuri de noroc. Eu cred că-i un traficant de pornografii, un șantagist, un misit de mașini furate, un asasin prin interpușii lui și un mituitor al polițiștilor corupți. Face orice i se pare rentabil, orice aduce bani. Nu încerca să mă convingi că există gangsteri cu suflet curat. El nu intră în această categorie.

— Nu-i un criminal.

Se încruntă.

— Nu direct. Îl are pe Canino. Canino a ucis aseară un om, un omuleț care nu făcea rău nimănui. Încerca doar să ajute pe cineva. Aproape c-am văzut cînd l-a ucis.

Rîse trist.

— Perfect, am bombănit. Nu mă crezi. Dacă Eddie este un tip atît de simpatic, aș vrea să discut cu el, în lipsa lui Canino. Știi ce-o să facă Canino... o să-mi rupă dinții și apoi o să mă lovească în stomac cu piciorul fiindcă bat cîmpii.

Își lăsă capul pe spate, rămase gînditoare și reținută, căutînd să rezolve dilema.

— Am crezut că părul platinat nu mai e la modă, am continuat, doar ca să mențin o atmosferă vie în cameră și să nu mai trag cu urechea.

— E o perucă, fraiere. O port în timp ce-mi crește părul. Întinse mîna și-o smulse. Părul ei adevărat era tuns scurt peste tot, ca al unui băiat. Își puse peruca la loc.

— Cine ți-a tăiat părul?

Păru surprinsă.

— Mi l-am tăiat chiar eu.

— Da? De ce?

— Ca să-i arăt lui Eddie că eram dispusă să fac ce dorește el... să mă ascund. Că nu trebuie să mă păzească. Nu l-aș fi trădat. Îl iubesc.

— Dumnezeule, am gemut. Și sînt la dispoziția dumitale, aici în cameră.

Întoarse o mînă și o privi. Apoi, deodată, ieși din încăpere. Reveni cu un cuțit de bucătărie. Se aplecă și-mi tăie frînghia.

— Canino are cheia de la cătușe, zise ea. N-am cum să le deschid.

Se trase cîțiva pași îndărăt, respirînd repede. Tăiase frînghia la toate nodurile.

— Ești nemaipomenit, zise ea. Glumești la fiecare cuvînt... în situația în care te afli.

— Nici eu n-am crezut că Eddie e un criminal.

Se îndepărtă grăbită, se întoarse la scaunul ei de lîngă lampă, se așeză și își lăsă fața în mîini. Mi-am aruncat picioarele pe dușumea și m-am sculat. Mi le-am dezmorțit, agitîndu-mă de colo-colo. Nervul din partea stîngă a feței îmi zvîc-

nea pe toate ramificațiile lui. Am făcut un pas. Puteam să merg. Puteam să fug, dacă era nevoie.

— Cred că ai vrea să plec, am spus.

Clipi afirmativ, fără să-și ridice capul.

— N-ar strica dacă ai veni împreună cu mine... dacă dorești să rămîi în viață.

— Nu-ți pierde timpul. Se poate întoarce în orice clipă.

— Aprinde-mi o țigară.

Am stat în picioare lîngă ea, și i-am atins genunchii. Se ridică brusc, cu un salt. Ochii noștri erau foarte apropiați.

— *Hello*, Perucă Argintie, am spus încet.

Pășì înapoi, în jurul scaunului și luă de pe masă un pachet de țigări. Scoase una și mi-o vîrî brutal în gură. Mîna îi tremura. Aprinse o bricheță mică, de piele verde și o ținu la țigara mea. Am tras fumul în piept, privind în ochii ei albaștri ca lacul. Cît se mai afla aproape de mine, i-am spus :

— O păsărică pe nume Harry Jones m-a condus la dumneata. O păsărică ce avea obiceiul să frecventeze barurile culegînd pariuri la cursele de cai pentru cîțiva gologani. Culegea și informații. Această păsărică și-a făcut o idee și în privința lui Canino. Într-un fel sau altul el și prietenii lui au aflat unde ești. A venit la mine ca să-mi vîndă această informație fiindcă știa — cum de știa e o poveste lungă — că mă angajase generalul Sternwood. Am primit informațiile lui, dar Canino a înhățat păsărica. Acum e o păsărică moartă, cu penele răvășite, cu gîtul țeapăn și cu o perlă de sînge pe cioc. L-a ucis Canino. Dar Eddie Mars n-ar fi făcut așa ceva, nu, Perucă Argintie? El n-a ucis niciodată pe cineva. El doar angajează pe alții s-o facă.

— Ieși ! spuse ea brutal. Ieși imediat afară !

Mîna i se strînse în aer pe bricheta verde. Degetele se încordară. Încheieturile degetelor i se înălbiră ca zăpada.

— Canino nu știe însă de informațiile mele, am spus. În ce privește păsărica. Nu știe decît că îmi vîr nasul pe aici.

Izbucni în rîs. Era aproape un rîs sfîșietor. O scutură, așa cum scutură vîntul un pom. Mi s-a părut că răzbate și o notă de nedumerire, nu însă de surpriză, ca și cum o idee nouă s-ar fi adăugat la una veche, fără însă să se potrivească. Pe

urmă mi-am zis că-i exagerat să trag asemenea concluzii de pe urma unui rîs.

— E foarte caraghios, spuse ea repede. E foarte caraghios, fiindcă ştii, îl mai iubesc încă. Femeile... Începu din nou să rîdă.

Am tras atent cu urechea, în timp ce capul îmi vîjîia.

— Hai să mergem, i-am spus. Repede.

Făcu doi paşi înapoi, iar faţa i se împietri.

— Ieşi afară ! Ieşi afară ! N-ai decît să mergi pe jos pînă la Realito. Ai să ajungi... şi să-ţi ţii gura... cel puţin o oră sau două. Mi-ai rămas dator măcar atît.

— Hai să mergem, am spus. Ai o armă, Perucă Argintie ?

— Ştii bine că n-am să merg. O ştii. Te rog, te rog, pleacă repede de aici.

M-am apropiat de ea, gata s-o împing.

— Ai de gînd să rămîi aici după ce mi-ai dat drumul ? Să aştepţi să se întoarcă asasinul ca să-i spui că-ţi pare rău ? Să aştepţi un om care omoară cum ai strivi o muscă ? N-ai s-o faci. Ai să vii cu mine, Perucă Argintie.

— Nu.

— Să presupunem, am zis, că simpaticul dumitale soţ l-a ucis într-adevăr pe Regan. Sau să presupunem că-i opera lui Canino, fără ca Eddie să ştie. Pur şi simplu, să presupunem. Cît timp crezi că vei supravieţui după ce mi-ai dat drumul ?

— Nu mi-e frică de Canino. Sînt încă soţia patronului său.

— Eddie e un laş ! am răcnit. Canino o să-l ducă de nas. O să-l ducă aşa cum a dus mîţa canarul. E un laş. O fată ca dumneata cînd se îndrăgosteşte de cine nu trebuie, dă peste un laş.

— Ieşi ! Aproape că mă scuipă.

— Foarte bine. M-am îndepărtat şi-am ieşit prin uşa întredeschisă într-un coridor întunecat. Atunci se repezi după mine, ajunse la uşa de la intrare şi-o deschise. Se uită în bezna umedă şi trase cu urechea. Îmi făcu semn să plec.

— La revedere, zise ea şoptit. Îţi doresc noroc în toate, mai puţin într-o privinţă. Eddie nu l-a ucis pe Rusty Regan. Ai să-l găseşti viu şi sănătos undeva, atunci cînd va dori să fie găsit.

M-am aplecat spre ea, şi-am împins-o cu trupul spre perete. Am sărutat-o pe faţă. I-am vorbit astfel :

— Nu-i nici o grabă. Asta tot a fost aranjat dinainte, repetat pînă la ultimul amănunt, cronometrat la o zecime de secundă. Ca un program de radio. Nu-i nici o grabă. Sărută-mă, Perucă Argintie.

I-am simţit sub buze faţa rece ca gheaţa. Îşi ridică mîinile, îmi prinse capul şi mă sărută apăsat pe buze. Şi buzele îi erau reci ca gheaţa.

Am ieşit pe uşă şi-am închis-o în urmă, fără zgomot, iar o rafală de ploaie suflă pe sub verandă, mai puţin rece ca buzele ei.

29

Garajul de alături era întunecat. Am traversat aleea cu pietriş şi un petec din peluza îmbibată cu apă. Pe drum se scurgeau şiuleţe. Se adunau într-un şanţ departe, peste drum. N-aveam pălărie. Trebuie să-mi fi căzut în garaj. Canino nu-şi mai bătuse capul să mi-o înapoieze. Îşi închipuise că n-am să mai am nevoie de ea. Mi l-am imaginat întorcîndu-se degajat prin ploaie cu maşina, singur, după ce-l abandonase pe uscătivul şi posacul Art, ca şi automobilul furat, într-un loc sigur. Ştia că femeia îl iubeşte pe Eddie Mars şi că se ascunde pentru a-l apăra. Aşa încît era sigur că avea s-o regăsească la întoarcere, stînd liniştită lîngă lampă şi lîngă băutura neatinsă, cum urma să mă găsească şi pe mine legat pe canapea. Pe urmă avea să-i ducă lucrurile în maşină şi să intre apoi din nou în casă, chipurile pentru a vedea dacă n-a uitat ceva compromiţător. Avea să-i spună femeii să iasă afară şi să-l aştepte. Ea n-avea s-audă nici o împuşcătură. De la apropiere, un drug e la fel de eficace ca şi un revolver. Pe urmă, avea să-i spună că m-a lăsat legat şi c-aveam să mă dezleg singur după o vreme. Era capabil să-şi închipuie că ea e atît de fraieră ca să-l creadă. Simpatic om, domnul Canino.

Impermeabilul era desfăcut și nu-l puteam încheia, fiindcă aveam cătușe la mîini. Poalele mă izbeau peste picioare ca aripile unei păsări mari și obosite. Am sosit la șosea. Mașinile treceau aruncînd evantaie de apă, luminate de faruri. Zgomotul cauciucurilor, asemeni unui fîșîit, se stinse curînd. Mi-am găsit mașina decapotabilă acolo unde o lăsasem, cu amîndouă cauciucurile reparate și montate, gata de plecare la nevoie. Se gîndiseră la tot. Am intrat în mașină, m-am vîrît sub volan și-am dat la o parte bucata de piele care acoperea ascunzătoarea. Am scos celălalt pistol, l-am pus la subsuoară, am coborît și-am pornit îndărăt. Lumea era mică, izolată și întunecată. O lume doar pentru mine și domnul Canino.

Pe la jumătatea drumului era cît pe aci să mă surprindă farurile unei mașini. Au cotit repede de pe șosea, iar eu m-am lăsat în șanțul ud și m-am ghemuit înghițind țapă. Mașina trecu sfîrîind pe alături, fără să încetinească. Am ridicat capul și-am auzit scîrțîitul pneurilor cînd mașina a părăsit șoseaua și-a luat-o pe drumul cu pietriș. Motorul se stinse, farurile s-au stins, portiera mașinii se trînti. N-am auzit închizîndu-se ușa de la casă, dar printre pomi se strecură o dîră de lumină, ca și cum s-ar fi tras un oblon de la o fereastră sau s-ar fi aprins o lumină în hol.

M-am întors la petecul de peluză îmbibat cu apă și-am înaintat prin noroi. Mașina se afla între mine și casă, revolverul îmi atîrna la șold, pus astfel ca să-l pot înșfăca, fără să-mi dizloc brațul stîng. Mașina era întunecată, goală, caldă. În radiator gîlgîia plăcut apa. Am vîrît capul pe fereastră. Cheile erau în contact. Canino era foarte sigur de el. Am ocolit mașina și-am traversat cu atenție aleea, am ajuns la geam și-am tras cu urechea. N-am auzit nici o voce, nici un sunet, ci doar răpăitul rapid al picăturilor de ploaie în jgheaburile burlanelor.

Am tras mai departe cu urechea. Nici o voce ridicată, totul era calm și rafinat. El îi vorbea probabil cu vocea lui felină iar ea îi povestea cum mi-a dat drumul, și cum i-am promis c-am să le îngădui să fugă. El nu m-ar fi crezut, așa cum nu l-aș fi crezut nici eu. Așa că n-avea să stea mult timp în casă.

Avea să plece și s-o ia și pe ea cu el. Nu-mi rămînea decît să-l aștept să iasă.

N-am putut s-o fac. Am trecut revolverul în mîna stîngă, m-am aplecat, am luat un pumn de pietriș și l-am aruncat în oblon. Era o încercare slabă. Doar cîteva pietricele loviră geamul deasupra oblonului, dar zgomotul a răsunat ca un dig ce se prăbușește.

Am fugit înapoi la mașină și m-am cocoțat pe bara de șoc din spate. Casa se cufundase în beznă. Asta era tot. M-am așezat încet pe bară și-am așteptat. Nu era fraier. Canino era prea abil.

Mi-am îndreptat trupul, am intrat prin spate în mașină, am bîjbîit după cheia de contact și-am întors-o. Am întins piciorul dar butonul pentru a porni motorul era probabil la tablou. L-am găsit în cele din urmă, am tras maneta și-am ambreiat. Motorul calcă porni imediat. Sfîrîia încet și mulțumit de sine. Am coborît din mașină și m-am ghemuit lîngă roțile din spate.

Tremuram acum, dar știam că lui Canino n-o să-i placă acest ultim efect. Avea mare nevoie de mașină. O fereastră întunecată se lăsă centimetru cu centimetru, trădată doar de mișcarea luminii pe geam. De după ea izbucniră flăcări, pocniturile contopite a trei împușcături rapide. Geamul mașinii se împăienjeni de crăpături. Am scos un urlet de moarte. Urletul se transformă într-un geamăt de durere. Geamătul a devenit un gîlgîit umed, înăbușit de sînge. Am lăsat să se stingă dureros gîlgîitul, după un horcăit înfundat. O adevărată operă de artă. Mi-a plăcut. I-a plăcut foarte mult și lui Canino. L-am auzit cum rîde. Era un rîs violent, cu hohote, total diferit de vocea lui felină.

O vreme se așternu tăcere, afară de zgomotul ploii și de duduitul calm al motorului. Ușa casei se crăpă încet — o beznă și mai profundă în bezna nopții. O siluetă apăru prudent, cu ceva alb la gît. Era gulerul ei. Ieși țeapănă pe terasă, o femeie împietrită. Am surprins strălucirea pală a perucii ei argintii. Canino ieși ghemuit prudent în spatele ei. Părea atît de amenințător, încît era aproape comic.

Femeia coborî treptele. Îi vedeam fața albă și rigidă. Porni spre mașină. Era un zid de apărare pentru Canino, în cazul cînd încercam încă să-l împușc. Vocea ei răzbătu prin murmurul ploii, încet și fără nici o intonație :

— Nu văd nimic, Lash. Ferestrele sînt aburite.

Canino bombăni și corpul fetei se opinti înainte, ca și cum l-ar fi vîrît o armă în spate. Porni din nou și se apropie mai mult de mașina cu farurile stinse. Acum îl vedeam în spatele ei, îi vedeam pălăria, o parte a feței, umerii masivi. Fata se opri brusc și scoase un țipăt. Un țipăt frumos, ascuțit și sfîșietor, care mă zgudui ca o directă trasă cu stînga.

— Îl văd! urlă ea. Prin fereastră! La volan, Lash!

A căzut în cursă ca o căldare plină cu plumb. O împinse brutal într-o parte, sări înainte, ridicînd mîna. Trei alte fulgere despicară bezna. Alte geamuri plesniră. Unul dintre gloanțe trecu printr-unul din ele și se înfipse într-un pom de lîngă mine. Altul, ricoșat, se pierdu în depărtare. Motorul continua să zumzăie liniștit.

Se ghemuise, lăsat pe vine în întuneric, iar fața lui — o pată cenușie informă — părea că se recompune încet după scăpărările gloanțelor. Dacă avusese un revolver, s-ar fi putut să se fi golit. Sau să nu se fi golit. Trăsese de șase ori, dar era cu putință să-l fi reîncărcat în casă. Speram că-l reîncărcase. Nu voiam să-l împușc în timp ce ținea în mînă un revolver cu încărcătorul gol. S-ar fi putut însă să aibă un revolver automat.

— Ai terminat? l-am întrebat.

Se smuci spre mine. Poate că s-ar fi cuvenit să-i îngădui să mai tragă o dată sau de două ori, așa cum ar fi procedat un *gentleman* de școală veche. Ținea însă arma ridicată și nu mai puteam să aștept. Nu mai puteam să aștept cît ar fi așteptat un *gentleman* de școală veche. L-am împușcat de patru ori, cu Coltul sprijinit de coaste. Revolverul îi sări din mînă, de parcă l-ar fi lovit cineva cu piciorul. Se prinse cu amîndouă mîinile de stomac. Am auzit cum pătrund gloanțele în trupul lui. Atunci s-a prăbușit drept înainte, ținîndu-se cu mîinile lui late. A căzut cu fața în pietrișul umed. După aceea n-a mai crîcnit.

Peruca Argintie n-a crîcnit nici ea. Stătea țeapănă, biciuită de ploaie. L-am ocolit pe Canino și i-am lovit arma cu piciorul, fără vreun scop. Apoi m-am dus după revolver, m am aplecat într-o parte și l-am ridicat. M-am apropiat astfel de doamna Mars. Vorbi gînditoare, ca și cînd ar fi vorbit singură.

— M-am... m-am temut c-ai să te întorci.

— Aveam întîlnire. Ți-am spus că totu-i aranjat. Am început să rîd ca un dement.

Atunci se aplecă peste el și-l atinse. După o vreme se îndreptă, în mînă cu o cheiță pe un lanț subțire.

— A trebuit să-l ucizi? întrebă ea cu amărăciune.

M-am oprit din rîs la fel de brusc cum am izbucnit. Se apropie de mine și îmi descuie cătușele.

— Da, continuă ea încet. Cred c-a trebuit.

30

Venise o altă zi și soarele strălucea din nou.

Căpitanul Gregory, de la Biroul de persoane dispărute, aruncă o privire grea pe fereastra biroului său spre geamul de sus, zăbrelit al Palatului de Justiție, alb și curat după ploaie. Apoi se întoarse gînditor pe scaunul turnant, apăsă tutunul din pipă cu degetul mare, plin de cicatrice, și mă privi lung și rece.

— Așadar ai intrat într-altă încurcătură.

— Ai și auzit de ea.

— Amice, stau toată ziua aici pe fund și las impresia că n-am minte de loc. Dar o să te surprindă cîte aud. Cred c-ai făcut bine că l-ai împușcat pe acest Canino, dar nu cred că băieții din brigada criminală au să te decoreze drept răsplată.

— În jurul meu se petrec o groază de omoruri, am spus. Nici nu mi-am primit partea ce mi se cuvenea.

— Cine ți-a spus că fata de acolo era nevasta lui Eddie Mars? spuse el și-mi zîmbi plin de răbdare.

I-am destăinuit. Ascultă atent și căscă. Se bătu cu o palmă lată cît o tavă peste gura cu dinți îmbrăcați în aur.

— Cred că-ți închipui c-ar fi fost de datoria mea s-o găsesc?

— E o deducție firească.

— Poate c-am știut, zise el. Poate c-am crezut că dacă Eddie și nevasta lui voiau să joace o astfel de farsă, era inteligent — sau atît de inteligent cît mă ajută pe mine mintea — să-i las să-și închipuie c-au să reușească să mă înșele. Și pe urmă există posibilitatea să-ți închipui că l-am lăsat pe Eddie să scape din motive cu totul personale. Își întinse mîna lată și-și învîrti degetul mare în jurul indexului și al degetului de alături.

— Nu, am răspuns. Nu cred de loc așa ceva. Nici chiar dacă Eddie se pare că știe tot ce-am discutat noi aici acum cîteva zile.

Înălță din sprîncene; ca și cum acest lucru i-ar fi cerut un efort, ca și cum ar fi fost o șmecherie pe care a uitat s-o mai exerseze. Întreaga frunte i se încreți și cînd își reveni era plină de linii albe care se înroșiră în timp ce le urmăream.

— Nu-s decît un polițist, spuse el. Doar un simplu polițist. De o cinste rezonabilă. Atît de cinstit cît te poți aștepta de la un om silit să trăiască într-o lume unde cinstea s-a demodat. Iată mai ales de ce ți-am cerut să vii la mine azi-dimineață. Aș vrea să mă crezi. Fiind polițist îmi place să văd că legea triumfă. Aș vrea să-i văd pe gangsterii îmbrăcați țipător, gen Eddie Mars, stricîndu-și manicura spărgînd pietre în cariera de la Folsom, alături de nefericiții născuți la mahala, care au fost înhățați la prima găinărie și de atunci n-au mai ieșit de la zdup. Asta mi-ar place să văd. Noi doi am trecut prin prea multe ca să ne mai închipuim c-ar fi posibil să văd că așa ceva se realizează. Nu în orașul nostru, în nici un alt oraș, pe jumătate cît el, în nici un loc din aceste întinse, verzi și splendide State Unite. Nu ne administrăm țara astfel.

Nu i-am răspuns. Suflă fumul cu o zvîcnitură a capului pe spate, se uită la măciulia pipei și continuă :

— Asta nu înseamnă însă că sînt convins că Eddie Mars l-a curățat pe Regan sau că avea vreun motiv s-o facă, sau că ar fi făcut-o chiar în ipoteza că ar fi avut vreunul. Mi-am închipuit doar că știa ceva despre crimă, și că poate mai devreme sau mai tîrziu avea să iasă la iveală un amănunt. Ascunderea soției la Realito a fost o copilărie, dar e genul de copilării despre care un escroc deștept crede că-i o manevră inteligentă. L-am adus aici aseară după ce-a terminat procurorul cu el. A recunoscut totul. A declarat că și-a închipuit că acest Canino e un paznic de încredere și că d-asta îl angajase. Nu știa nimic despre obiceiurile lui și nu dorea să afle. Nu-l cunoștea pe Harry Jones. Nu-l cunoștea pe Joe Brody. Îl cunoștea pe Geiger, firește, dar pretinde că habar n-avea de comerțul cu cărți pornografice. Cred c-ai mai auzit toate astea.

— Da.

— Ai acționat inteligent, amice, acolo la Realito. Fiindcă n-ai încercat să mușamalizezi afacerea. Ținem o evidență permanentă a gloanțelor neidentificate. Într-o zi ai fi putut să folosești din nou acel revolver. Atunci ai fi ajuns la răcoare.

— Am acționat inteligent, i-am spus și i-am rînjit.

Își lovi pipa ca s-o deșerte și o privi gînditor.

— Ce s-a întîmplat cu fata ? întrebă el fără să-și ridice privirea.

— Nu știu. N-au reținut-o pentru cercetări. Am dat declarații, cu trei copii, una pentru Wilde, alta pentru biroul șerifului și a treia pentru Biroul Criminal. I-au dat drumul. N-am mai văzut-o de atunci. Și nici nu m-aștept s-o revăd.

— E o fată destul de simpatică, se spune. Nu e genul care să se vîre în combinații murdare.

— O fată destul de simpatică, am întărit.

Căpitanul Gregory suspină și-și plimbă mîna prin părul cărunt.

— Mai e un singur lucru, spuse el aproape blînd. Arăți ca un tip simpatic dar acționezi prea brutal. Dacă vrei să ajuți familia Sternwood cu adevărat... lasă-i în pace.

— Cred că ai dreptate, căpitane.

— Cum te simți ?

— Splendid, i-am răspuns. Am fost interogat de mai multe ori toată noaptea de niște polițiști care au țipat la mine. Mai înainte m-am udat pînă la piele și-am fost bătut măr. Mă simt splendid.

— La ce dracu te-ai așteptat, amice ?

— La nimic altceva.

M-am sculat, am rînjit la el și m-am îndreptat spre ușă. Cînd să ies, căpitanul își rîcîi gîtlejul brusc și spuse cu o voce aspră :

— Vorbesc degeaba, nu ? Mai crezi că-l poți găsi pe Regan ?

M-am întors spre el și l-am privit drept în ochi.

— Nu. Nu cred că-l mai pot găsi pe Regan. Nici măcar n-o să încerc. Ești mulțumit ?

Dădu încet din cap. Apoi înălță din umeri indiferent.

— Nu știu de ce dracu te-am întrebat. Noroc, Marlowe. Treci pe aici să mă vezi, cînd vrei.

— Mulțumesc, căpitane.

Am ieșit din Palatul Justiției, mi-am luat mașina de la parcare și-am plecat acasă, la Hobart Arms. Zăceam culcat în pat, cu haina scoasă, mă uitam la tavan și ascultam zgomotele circulației de pe stradă, urmărind cum se deplasează încet o rază de soare în colțul tavanului ; am încercat să adorm, dar somnul n-a venit. M-am sculat și-am băut un pahar de whisky, deși nu era momentul potrivit și m-am culcat la loc. Nu puteam adormi. Mintea îmi ticăia ca un ceasornic. M-am ridicat în capul oaselor pe marginea patului, am umplut o pipă și-am vorbit tare :

— Bătrînul vultur știe ceva.

Pipa avea un gust amar ca leșia. Am pus-o jos și m-am culcat din nou. Mintea îmi rătăci printre valuri de false amintiri, cu sentimentul că repet mereu același lucru, că merg în aceleași locuri, că întîlnesc aceiași oameni, că le spun aceleași cuvinte, mereu, și totuși de fiecare dată mi se părea ceva real, ca și cum s-ar fi petrecut cu adevărat și pentru prima oară. Conduceam mașina din greu prin ploaie, iar pe

bandietă, în colț, ședea Peruca Argintie, care tăcea, așa că în momentul cînd am ajuns la Los Angeles, s-ar fi spus că sîntem din nou străini unul față de altul. Mă dădeam jos la un *drugstore*, deschis toată noaptea, și îi telefonam lui Bernie Ohls că am ucis un om la Realito și că acum eram în drum spre casa lui Wilde, împreună cu nevasta lui Eddie Mars, care fusese martoră la uciderе. Conduceam mașina de-a lungul străzilor tăcute și lustruite de ploaie ale Parcului Lafayette, pînă sub arcada casei mari de lemn a lui Wilde, iar pe verandă lumina era aprinsă, fiindcă Ohls telefonase că vin. Mă aflam în biroul lui Wilde, iar el stătea în spatele biroului, îmbrăcat într-un halat cu flori, cu chipul încordat și dur, mișcînd între degete o țigară de foi pestriță și ridicînd-o pînă la buzele pe care îi juca un zîmbet amar. Ohls se afla și el acolo, ca și un om subțirel, cenușiu și cu aer erudit, de la biroul șerifului, care arăta și vorbea mai degrabă ca un profesor de economie decît ca un polițist. Eu relatam cele întîmplate, ei ascultau liniștiți, iar Peruca Argintie ședea într-un colț umbrit, cu mîinile strînse în poală, fără să se uite la cineva. Se dădeau multe telefoane. Se aflau și doi oameni de la Biroul Criminal care se uitau la mine de parc-aș fi fost un fel de fiară sălbatică, stranie, scăpată de la un circ ambulant. Conduceam din nou mașina, cu unul dintre ei alături, spre clădirea Fulwider. Ne aflam în camera unde Harry Jones zăcea încă în fotoliul dindărătul biroului, cu un rictus pe fața moartă iar mirosul dulce-amar plutea încă. Se afla și un medic legist, foarte tînăr și voinic, cu țepi roșii pe ceafă. Se afla și un expert în luat amprente, fîțîindu-se de colo-colo, iar eu îi spuneam să nu uite ivărul ferestruicii de deasupra ușii. (Găsi amprenta degetului mare a lui Canino pe el, singura amprentă lăsată de omul în cafeniu, în sprijinul afirmațiilor mele.)

Eram din nou acasă la Wilde, semnam o declarație bătută la mașină de secretara lui în altă cameră. Apoi se deschidea ușa, intra Eddie Mars și pe chipul lui trecea fulgerător un zîmbet scurt cînd o vedea pe Peruca Argintie și îi spunea: „*Hello*, scumpo!", iar ea nu se uita la el nici nu-i răspundea. Eddie Mars, proaspăt și vesel, îmbrăcat într-un costum

închis, de birou, cu un fular alb cu franjuri ieşindu-i de sub pardesiul de tweed. Apoi toţi dispăreau, toată lumea ieşea din cameră, nu mai rămîneam decît eu şi Wilde, iar Wilde spunea cu o voce rece şi mînioasă : „Asta e ultima oară, Marlowe. Data viitoare te dau pe mîna poliţiei, indiferent cui i se va sfărîma inima."

Aşa se întîmpla mereu, în timp ce zăceam în pat şi urmăream pata de soare cum alunecă în jos pe colţul peretelui. Apoi sună telefonul ; era Norris, majordomul familiei Sternwood, cu vocea lui obişnuită şi monotonă.

— Domnul Marlowe ? V-am telefonat fără rezultat la birou, aşa că mi-am îngăduit să încerc să vă găsesc acasă.

— Am fost plecat mai toată noaptea. N-am fost la birou.

— Da, domnule. Generalul ar dori să vă vadă azi-dimineaţă, domnule Marlowe, dacă e cu putinţă.

— Vin cam într-o jumătate de oră. Cum se simte ?

— E în pat, domnule, dar nu se simte rău.

— Să vezi cum are să se simtă cînd o să mă vadă, am spus şi-am închis telefonul.

M-am bărbierit, mi-am schimbat hainele şi m-am îndreptat spre uşă. Apoi m-am întors, am luat micul revolver cu mîner de sidef, al lui Carmen, şi l-am vîrît în buzunar. Lumina soarelui strălucea atît de violent, încît aerul palpita. În douăzeci de minute am ajuns la locuinţa familiei Sternwood, şi-am trecut pe sub arcada uşii laterale. Era ora unsprezece şi un sfert. În arbuştii ornamentali păsările cîntau nebuneşte după ploaie, pajiştile în terasă erau verzi ca drapelul irlandez, iar întreaga proprietate arăta ca şi cum ar fi fost construită acum zece minute. Am sunat la intrare. Trecuseră cinci zile de cînd sunasem pentru prima oară. Mi se părea c-a trecut un an.

O servitoare deschise uşa şi mă conduse de-a lungul unui coridor lateral spre holul principal şi mă lăsă acolo, spunînd că domnul Norris are să coboare într-o clipă. Holul principal arăta neschimbat. Portretul de deasupra consolei avea aceiaşi ochi negri şi fierbinţi, iar cavalerul de pe fereastra cu vitraliu moşmonea încă s-o dezlege pe damicela goală, legată de pom.

După cîteva minute apăru Norris, şi nici el nu se schimbase. Ochii albaştri ca acidul erau la fel de distanţi ca întotdeauna, pielea cenuşiu-translucidă părea sănătoasă şi odihnită, şi se mişca de parcă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tînăr decît în realitate. Doar eu simţeam apăsarea anilor.

Am urcat scările cu trepte de marmură şi-am luat-o în direcţia opusă camerei lui Vivian. La fiecare pas, casa părea că devine mai mare şi mai tăcută. Am ajuns la o uşă veche şi masivă, care părea c-a aparţinut unei biserici. Norris o deschise încet şi se uită înăuntru. Apoi se trase de o parte, iar eu am trecut pe lîngă el şi-am avut impresia c-am parcurs sute de metri de covor, pînă la un pat cu baldachin uriaş, ca acela în care a murit Henric al VIII-lea.

Generalul Sternwood stătea proptit în perne. Mîinile livide zăceau strînse pe cearceaf. Proiectate pe cearşeaf, arătau cenuşii. Ochii negri reflectau încă un spirit combativ, deşi restul feţei părea cadaveric.

— Ia loc, domnule Marlowe. Vocea îi suna obosit şi puţin rigid.

Am tras un scaun lîngă pat şi-am luat loc. Toate ferestrele erau închise ermetic. La acea oră soarele nu pătrundea în cameră. Draperiile reţineau orice rază violentă ce s-ar fi revărsat din cer. Aerul mirosea slab şi dulceag a bătrîneţe.

Un minut mă privi lung şi tăcut. Îşi mişcă o mînă ca să-şi dovedească că şi-o poate mişca, apoi o puse peste cealaltă. Vorbi vlăguit:

— Nu ţi-am cerut să-l cauţi pe ginerele meu, domnule Marlowe.

— Aţi dorit-o, totuşi.

— Nu ţi-am cerut. Ai presupus prea multe. De obicei, cer ceea ce doresc.

Nu i-am răspuns.

— Ai fost plătit, continuă el rece. Banii nu contează în nici un caz. Am dorit numai să ştiu că, fără îndoială neintenţionat, mi-ai înşelat încrederea.

Apoi închise ochii.

— Doar pentru asta m-aţi chemat? l-am întrebat.

Deschise ochii din nou, foarte încet, ca şi cum ar fi avut pleoape de plumb.

— Presupun că te-ai supărat din cauza observaţiei mele, zise el.

Am clătinat din cap.

— Aveţi un avantaj asupra mea, domnule general. E un avantaj pe care n-aş vrea să vi-l răpesc, cîtuşi de puţin. Nu e mult, ţinînd seama de ce aveţi de înfruntat. Dumneavoastră puteţi să-mi spuneţi orice doriţi, iar eu nici nu m-aş gîndi să mă supăr. Mi-ar plăcea să vă înapoiez banii. Poate că banii nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră. Pentru mine însă s-ar putea să însemne ceva.

— Ce înseamnă pentru dumneata?

— Înseamnă c-am refuzat plata pentru o treabă prost făcută. Doar atît.

— Ai multe afaceri pe care nu le scoţi la capăt?

— Cîteva. Fiecare arc.

— De ce te-ai dus să-l vezi pe căpitanul Gregory?

M-am rezemat de spetează şi-am lăsat să-mi cadă un braţ peste spatele fotoliului. Am studiat faţa generalului. Nu mi-a spus nimic. Nu cunoşteam răspunsul la acea întrebare... cel puţin nu un răspuns satisfăcător.

— Am fost convins că mi-aţi dat acele note ale lui Geiger mai ales ca să mă puneţi la încercare, i-am spus, şi că vă temeaţi oarecum că Regan e amestecat în tentativa de şantaj. Nu ştiam nimic despre Regan pe atunci. Numai după ce-am discutat cu căpitanul Gregory mi-am dat seama că Regan nu era cîtuşi de puţin un astfel de om.

— Nu-i de loc un răspuns la întrebarea mea.

— Nu, am recunoscut. Nu-i aproape de loc un răspuns la întrebarea dumneavoastră. Pur şi simplu nu-mi place să recunosc că m-am condus după o inspiraţie. În dimineaţa cînd am fost aici, după ce v-am părăsit în sera cu orhidee, doamna Regan a trimis după mine. Părea convinsă că fusesem angajat să-l caut pe soţul ei şi nu i-a plăcut lucrul ăsta. A pomenit totuşi de „acei" care au descoperit maşina lui într-un anume garaj. „Acei" nu puteau fi decît poliţia. În consecinţă, poliţia

trebuia să știe ceva. Dacă știau, atunci Biroul de persoane dispărute era serviciul care s-ar fi ocupat de acest caz. Firește, nu știam dacă dumneavoastră ați prevenit poliția sau altcineva, sau dacă mașina n-a fost depistată de poliție prin intermediul altcuiva care a anunțat c-a găsit-o părăsită într-un garaj. Eu însă cunosc polițiștii, și mi-am dat seama că dacă au mers pînă la un punct, or să meargă și mai departe... mai ales fiindcă șoferul dumneavoastră se întîmpla să aibă cazier judiciar. Nu știam cîte alte date vor mai obține. M-am gîndit atunci la Biroul de persoane dispărute. M-a convins ceva din atitudinea domnului Wilde în noaptea cînd am discutat la el acasă asupra cazului Geiger și restul. Am rămas singuri o clipă și m-a întrebat dacă mi-ați cerut să-l caut pe Rusty Regan. I-am spus că mi-ați comunicat că și dumneavoastră ați vrea să știți unde se află și dacă e sănătos. Wilde și-a mușcat buzele și-a părut mirat. Am știut la fel de limpede, ca și cum mi-ar fi spus-o direct, că prin „a căuta pe Regan", el înțelegea folosirea mașinăriei legale pentru a-l căuta. Atunci am încercat să mă comport astfel cu căpitanul Gregory ca să nu trebuiască să-i spun nimic din ceea ce nu aflase între timp.

— Și i-ai îngăduit căpitanului Gregory să creadă că te-am angajat ca să-l găsești pe Rusty ?

— Da. Cred că-i adevărat... atunci cînd m-am convins că se interesa de caz.

Închise ochii. Pleoapele tresăriră. Vorbind cu ochii închiși i

— Și consideri asta un gest etic ?

— Da, i-am spus, așa consider.

Deschise din nou ochii. Bezna lor pătrunzătoare era uimitoare prin faptul că se degaja de pe această față moartă.

— Poate că nu pricep, zise el.

— Poate că nu. Șeful Biroului de persoane dispărute nu-i un guraliv. N-ar ocupa acel post, dac-ar fi. Actualul deținător e un ins foarte șmecher care încearcă, la început cu mult succes, să lase impresia că e un ramolit de vîrstă mijlocie, sătul de munca lui. Cu el nu se poate juca poker. Un astfel de joc e întotdeauna legat de cacialmale. Orice i-aș spune unui polițist, ore să se îndoiască. Iar *acelui* polițist nu-i păsa de ce spuneam.

Cînd angajezi pe cineva din branșa mea nu-i tot una ca atunci cînd angajezi un spălător de geamuri, îi arăți opt geamuri și-i spui: „Spală-le și-ai terminat". Dumneavoastră nu vă puteți închipui prin ce-a trebuit să trec, ce-a trebuit să omit sau să evit ca să-mi îndeplinesc misiunea. Am făcut tot ce-a fost cu putință ca să vă apăr, și poate c-am călcat cîteva reguli, dar am făcut-o în interesul dumneavoastră. Clientul are prioritate, afară de cazul că e un escroc. Chiar și atunci, mă mulțumesc să-i înapoiez angajamentul și să tac. La urma urmei, nu mi-ați spus să nu mă adresez căpitanului Gregory.

— Ar fi fost oarecum dificil, zise el zîmbind ușor.

— Ei bine, cu ce-am greșit? Majordomul dumneavoastră Norris părea să-și închipuie că o dată cu înlăturarea lui Geiger cazul s-a închis. Eu n-am fost de această părere. Metoda de lucru a lui Geiger m-a nedumerit și mă nedumerește încă. Nu sînt Sherlock Holmes și nici Philo Vance. Nu mă aștept să cercetez locurile pe unde a trecut poliția, să ridic un vîrf de creion și din asta să construiesc un caz. Dacă vă închipuiți că există vreun detectiv care își cîștigă existența procedînd astfel, nu cunoașteți multe despre polițiști. Nu astfel de lucruri le trec ei cu vederea, dacă e să treacă ceva cu vederea. Nu zic că ei trec adeseori ceva cu vederea, dacă sînt lăsați într-adevăr să-și facă treaba. Iar dacă trec ceva cu vederea, e ceva mai confuz și vag, ca de pildă gestul unui om de teapa lui Geiger, care vă trimite dovada datoriilor și vă cere să plătiți ca un *gentleman* — Geiger, un tip vîrît într-o afacere dubioasă, într-o poziție vulnerabilă, apărat de un gangster și bucurîndu-se cel puțin de protecția condamnabilă a unora din poliție. De ce v-a trimis chitanțele? Fiindcă dorea să descopere dacă există ceva ca să vă poată șantaja. Dacă există, atunci urma să-i plătiți. Dacă nu există, l-ați fi ignorat și-ați fi așteptat să vedeți care e pasul următor. Dar există un motiv ca să vă șantajeze: Regan. Vă temeați că ne era ceea ce părea, că locuise la dumneavoastră și fusese drăguț cu dumneavoastră doar ca să afle cum trebuie acționat ca să pună mîna pe contul dumneavoastră de la bancă.

Începu să spună ceva, dar l-am întrerupt.

— Chiar şi aşa, nu banii vă interesau. Cum nu vă interesau nici fiicele dumneavoastră. Mai mult sau mai puţin, v-aţi lepădat de ele. Dar sînteţi încă prea mîndru ca să fiţi luat de fraier... şi-aţi ţinut cu adevărat la Regan.

Se aşternu tăcere. Apoi generalul spuse calm :

— Vorbeşti al dracului de mult, Marlowe. Trebuie să înţeleg oare că mai încerci încă să soluţionezi cazul ?

— Nu. Am renunţat. Am fost prevenit. Băieţii de la poliţie cred că acţionez prea brutal. De-asta m-am gîndit c-ar fi trebuit să vă restitui banii... fiindcă din punctul meu de vedere e o misiune neîndeplinită.

— Nu renunţa la nimic, zise el şi zîmbi. Am să-ţi plătesc încă o mie de dolari ca să-l găseşti pe Rusty. Nu-i nevoie să se întoarcă. Nu-i nici măcar nevoie să ştiu unde se află. Un om are dreptul să-şi trăiască propria viaţă. Nu-l condamn c-a părăsit-o pe fiica mea, nici măcar c-a plecat atît de brusc. A fost probabil un impuls. Vreau să ştiu că se află bine, indiferent unde e. Vreau s-o aud direct de la el, şi dacă se întîmplă să aibă nevoie de bani, aş dori să-i poată obţine de la mine. E limpede ?

— Da, domnule general.

Se odihni o clipă, destins pe pat, cu ochii închişi şi cu pleoapele întunecate, cu buzele strînse şi livide. Era epuizat. Era aproape mort. Redeschise ochii şi încercă să-mi rînjească :

— Bănuiesc că-sînt un caraghios bătrîn şi sentimental. Şi nu sînt un luptător. Mi-a plăcut acel Rusty. Mi s-a părut un om cinstit. Înseamnă că sînt nitel cam orgolios în ce priveşte aprecierea caracterelor. Găseşte-l pentru mine, Marlowe. Te rog, găseşte-l.

— Am să încerc. Mai bine odihniţi-vă acum. V-am obosit cu discuţia.

M-am ridicat repede, am traversat camera mare şi-am ieşit. Pînă să deschid uşa, şi-a închis ochii din nou. Mîinile îi zăceau moi pe cearceaf. Arăta mai mort decît majoritatea morţilor adevăraţi. Am închis uşa încet, am apucat-o pe coridorul de sus şi-am coborît apoi scările.

Majordomul apăru cu pălăria mea în mînă. Mi-am pus-o pe cap şi-am spus :

— Ce părere ai despre starea generalului ?

— Nu-i atît de slab cum pare, domnule.

— Dac-ar fi atît de slab, atunci ar fi gata de înmormîntare. Ce-avea acest Regan de i s-a băgat aşa sub piele ?

Majordomul mă privi calm şi totuşi cu o ciudată lipsă de expresie :

— Avea tinereţe, domnule. Şi ochiul unui militar.

— Ca şi dumneata.

— Dacă îmi îngăduiţi, v-aş întoarce complimentul.

— Mulţumesc. Ce fac doamnele în această dimineaţă ?

Înalţă politicos din umeri.

— Exact ce mi-am închipuit şi eu, am spus, iar el mi-a deschis uşa.

Am rămas afară pe prag şi-am privit perspectiva peluzei în terase, a arbuştilor decorativi şi a rondurilor de flori, pînă la grilajul înalt de la poalele grădinii. Am văzut-o pe Carmen cam la jumătatea drumului, aşezată pe o bancă de piatră, cu capul în mîini arătînd disperată şi singură.

Am coborît treptele de cărămidă roşie care duceau din terasă în terasă. Cînd m-a auzit, eram aproape de ea. Sări şi se smuci ca o pisică. Purta pantalonii albastru-deschis, pe care îi purtase cînd o întîlnisem prima oară. Părul ei blond avea aceleaşi bucle dezordonate. Faţa îi era albă. Pe obraji i se aprinseră pete roşii cînd m-a văzut. Ochii îi erau de gresie.

— Plictisită ? am întrebat-o.

Zîmbi lent, oarecum timid, apoi dădu iute din cap. În sfîrşit şopti :

— Eşti supărat pe mine ?

— Am crezut că dumneata eşti supărată pe mine.

Îşi ridică degetul mare şi chicoti :

— Nu sînt supărată.

Atunci cînd chicotea, nu-mi mai plăcea. M-am uitat de jur împrejur. La vreo zece metri de ea se afla o ţintă cu nişte

săgeți înfipte în ea. Pe banca de piatră pe care stătuse mai erau cîteva săgeți.

— Pentru persoane cu atît de mulți bani, nu mi se pare că dumneata și sora dumitale vă distrați grozav.

Mă privi pe sub genele lungi. Era privirea la care se aștepta să cad pe spate.

— Îți place să arunci săgeți la țintă ?

— Mda.

— Asta îmi amintește de ceva. M-am uitat înapoi spre casă. Mișcîndu-mă cam un metru, un arbore m-a ascuns celor din casă. Am scos din buzunar micul ei revolver cu pat de sidef.

— Ți-am adus înapoi artileria. L-am curățat și l-am încărcat. Ascultă sfatul meu, nu mai trage în oameni, decît dacă înveți să ochești mai bine. O să ții minte ?

Păli și mai mult și dădu drumul degetului mare, subțirel. Se uită la mine, apoi la arma pe care o țineam. Ochii îi străluceau fascinați.

— Da, spuse ea și dădu din cap. Apoi brusc : Învață-mă să trag.

— Cum ?

— Învață-mă să trag. Mi-ar plăcea.

— Aici ? Nu-i permis de lege.

Se apropie de mine, îmi luă arma din mînă și își strînse degetele pe patul ei. Apoi o vîrî deodată în pantaloni, cu o mișcare aproape furișă, și se uită de jur împrejur.

— Știu eu un loc, zise ea cu o voce ascunsă. Acolo jos, lîngă vechile puțuri de petrol. Arătă spre poalele dealului. Mă înveți ?

M-am uitat în ochii ei albaștri ca gresia. Era ca și cum m-aș fi uitat la două dopuri de sticlă.

— Foarte bine. Dă-mi arma înapoi pînă văd dacă locul se potrivește.

Îmi zîmbi, se strîmbă, apoi mi-o înapoie cu un aer obraznic și secret, ca și cum mi-ar fi dat cheia de la camera ei. Am urcat treptele și-am mers pînă la mașina mea. Grădinile păreau pustii. Lumina soarelui era goală ca zîmbetul unui oberchelner. Ne-am suit în mașină, am apucat-o pe alee și-am ieșit pe poartă.

— Unde-i Vivian ? am întrebat-o.

— Nu s-a sculat încă, chicoti ea.

Am coborît dealul, pe străzile liniştite şi opulente, spălate la faţă de ploaie, am luat-o la răsărit spre La Brea, apoi spre sud. Am ajuns cam în zece minute la locul pomenit de ea.

— Acolo. Se aplecă pe fereastră şi-mi arătă cu mîna.

Era un drum strîmt de pămînt bătut, mai mult o cărare, ca intrarea la o fermă de la picioarele dealului. O poartă largă, din cinci stinghii era dată la o parte, sprijinită de o buturugă şi arăta de parcă nu mai fusese închisă de ani de zile. Drumul, străjuit de eucalipţi înalţi, era bătătorit bine. Pe drum trecuseră camioane. Era pustiu acum şi scăldat în lumina soarelui, dar nu încă plin de praf. Plouase prea mult şi prea de curînd. Am urmat urmele adînci ale roţilor camioanelor, iar zgomotul circulaţiei din oraş deveni repede ciudat de slab, ca şi cum totul s-ar fi petrecut nu în oraş, ci într-un ţinut îndepărtat şi de vis. Apoi deasupra unei crăci se înălţă braţul pătat de ulei şi nemişcat al unei sonde. Vedeam vechiul cablu de oţel ruginit care făcea legătura între braţul acestei sonde şi alte şase. Braţele nu se mişcau, probabil nu se mişcaseră de un an. Puţurile nu mai dădeau petrol. Am văzut un maldăr de ţevi ruginite, o platformă de încărcare, dărîmată la un capăt, şi o grămadă de vreo şase canistre de petrol goale. În lumina soarelui, apa stătută şi îmbîcsită cu petrol iradia într-un puţ vechi.

— Au de gînd să facă un parc aici? am întrebat-o.

Îşi lăsă bărbia în jos şi-mi aruncă o privire încîntată.

— Ar face bine să se grăbească, am adăugat. Mirosul puţului o să otrăvească şi o turmă de capre. Asta-i locul la care te-ai gîndit?

— Mda. Îţi place?

— E frumos.

Am oprit maşina lîngă platforma de încărcare. Ne-am dat jos. Am tras cu urechea. Zumzetul circulaţiei se depăna ca un fuior îndepărtat, ca bîzîitul albinelor. Locul era pustiu ca un cimitir. Chiar şi după ploaie, eucalipţii înalţi păreau încă plini de praf. Arătau întotdeauna plini de praf. O cracă ruptă de vînt căzuse pe marginea puţului iar frunzele turtite şi cerate, tari ca pielea, atîrnau în apă.

Am ocolit puţul şi m-am uitat în cabina de pompare. Înăuntru se aflau cîteva unelte părăsite, nimic care să trădeze o

activitate recentă. O roată mare de lemn se sprijinea de perete. Părea un loc perfect.

M-am înapoiat la maşină. Fata stătea lîngă ea, plimbîndu-şi degetele prin păr şi răsfirîndu-l în soare.

— Dă-mi-l, zise ea şi întinse mîna.

Am scos revolverul şi i l-am pus în palmă. M-am aplecat şi-am ridicat un bidon gol.

— Nu te grăbi, i-am spus. E încărcat cu cinci gloanţe. Am să mă duc să fixez bidonul în gaura pătrată din mijlocul acelei roţi mari de lemn. O vezi? am întrebat-o arătîndu-i-o. Dădu din cap încîntată. E cam la zece metri de aici. Nu trage pînă nu mă întorc la dumneata. Ne-am înţeles?

— În regulă, chicoti ea.

Am ocolit puţul şi-am fixat bidonul în mijlocul roţii de lemn. Era o ţintă ideală. Dacă nu nimerea bidonul, ipoteză certă, glonţul avea să se înfigă în roată. Astfel roata va bloca complet micul glonţ. N-avea totuşi să nimerească nici măcar roata.

M-am înapoiat la ea, pe lîngă puţ. Cînd am ajuns la vreo trei metri, la marginea puţului, Carmen îmi rînji, dezgolindu-şi dinţii mici şi ascuţiţi, ridică arma şi începu să şuiere.

Am împietrit; în spate se găsea puţul cu apă stătută şi împuţită.

— Stai acolo, ticălosule! spuse ea.

Arma era îndreptată spre pieptul meu. Mîna îi părea sigură. Şuieratul se întări, iar chipul ei căpătă o expresie încordată. Îmbătrînită, deteriorată, animalizată, dar nu ca a unui animal simpatic.

Am rîs de ea. Am pornit în direcţia ei. Am văzut cum degetul ei mic strîngînd trăgaciul se înălbeşte la vîrf. Mă aflam cam la un metru şi jumătate de ea cînd a început să tragă.

Revolverul scoase un zgomot strident, fără consistenţă, un pocnet slab în lumina soarelui. N-a scos fum. M-am oprit din nou şi-am rînjit la ea.

Mai trase de două ori foarte repede. Nu cred c-aş fi scăpat de vreunul dintre gloanţe. Arma era încărcată cu cinci gloanţe. Trăsese patru. M-am repezit la ea.

Nu doream ca ultimul să mă lovească în faţă, aşa că m-am ferit într-o parte. Mă ochi cu multă grijă, fără nici o ezitare. Cred c-am simţit puţin răsuflarea fierbinte a prafului de puşcă.

M-am ridicat.

— Dumnezeule, şmecheră mai eşti ! i-am spus.

Mîna îi tremura violent pe revolverul gol. Arma îi căzu. Gura începu să-i tremure. Faţa i se descompuse. Apoi suci capul spre stînga şi pe buze îi apăru o spumă. Răsuflă cu un horcăit. Se clătină gata să cadă. Am prins-o în cădere. Îşi pierduse cunoştinţa. I-am deschis dinţii cu forţa, folosind ambele mîini şi-am vîrît între ei o batistă strînsă. Mi-a trebuit un mare efort. Am ridicat-o, am băgat-o în maşină, apoi m-am înapoiat să iau revolverul şi l-am pus în buzunar. M-am suit la volan, am întors maşina şi-am pornit de-a lungul drumului bătătorit pe care venisem, am ieşit pe poartă, am urcat dealul din nou şi-am luat-o spre casă.

Carmen zăcea nemişcată într-un colţ al maşinii. Pe la jumătatea drumului tresări. Apoi ochii i se deschiseră brusc, cu o expresie sălbatică. Îşi îndreptă trupul.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea gîfîind.

— Nimic. De ce ?

— Ba da, s-a întîmplat ceva, chicoti ea. Am făcut pipi pe mine.

— Aşa fac întotdeauna fetiţele.

Mă privi cu o curiozitate morbidă şi începu să geamă.

32

Servitoarea cu ochi blînzi şi cu figură de cal mă conduse în salonul lung, în cenuşiu şi alb, de la etaj, cu draperii sidefii căzînd în falduri pe duşumea şi cu mochetă albă. Budoarul unei vedete de cinema, un loc pentru farmec şi seducţie, artificial ca un picior de lemn. Momentan, salonul era gol. Uşa se închise în urma mea, cu o grijă neobişnuită, ca o uşă de spital. O măsuţă pe rotile, pentru servit micul dejun se afla

alături de șezlong. Tacîmurile de argint străluceau. În ceașca de cafea se vedea scrum de țigară. Am luat loc și-am așteptat.

Mi s-a părut că se scurge un timp îndelungat pînă se deschise din nou ușa și intră Vivian. Era îmbrăcată într-o pijama de casă, albă ca stridiile, împodobită cu blană albă, și croită să plutească, asemenea spumei de mare vara pe țărmurile unei insule mici și luxoase. Trecu pe lîngă mine cu pași lungi și mlădioși și se așeză pe marginea șezlongului. Avea o țigară între buze, la colțul gurii. Unghiile erau lăcuite azi complet în roșu-arămiu, fără semilune.

— Așadar, ești totuși o brută, zise ea calm, uitîndu-se la mine. O brută complet nesimțită. Ai ucis un om aseară. Nu te privește cum am aflat. Am aflat. Iar acum vii aici și-mi sperii sora mai mică, de-ajunge să aibă o criză.

N-am spus nimic. Doamna Regan începu să se foiască. Se deplasă pe un fotoliu mai îngust și își sprijini capul de o pernă albă așezată pe spătarul fotoliului lipit de perete. Suflă în sus fumul cenușiu și îl urmări cum plutește spre tavan, cum se destramă în fuioare care, o vreme, plutiră în aerul înconjurător, apoi se topiră și dispărură. Pe urmă își coborî foarte încet ochii și mă privi rece și aspru.

— Nu te înțeleg, spuse ea. Sînt grozav de încîntată că unul dintre noi și-a păstrat capul alaltăieri seară. Era destul de rău că m-am încurcat cu un traficant de alcool. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu spui ceva ?

— Cum se simte Carmen ?

— A, cred foarte bine. Doarme buștean. Întotdeauna adoarme. Ce i-ai făcut ?

— Nimic. Am părăsit casa după ce l-am văzut pe tatăl dumitale, iar ea se afla în fața casei. Aruncase săgeți într-o țintă de pe un pom. M-am dus să-i vorbesc, fiindcă aveam un obiect care îi aparținea. Un mic revolver, pe care i-l făcuse cadou Owen Taylor. L-a luat cu ea la locuința lui Brody într-o seară, în seara cînd a fost ucis. I l-am confiscat acolo. N-am pomenit de asta, așa că probabil n-ai știut.

Ochii negri ai familiei Sternwood se lărgiră și se goliră. Era rîndul ei să nu spună nimic.

— A fost atît de încîntată să-și primească înapoi micul revolver încît mi-a cerut s-o învăț să tragă, și-a voit să-mi

arate vechile puțuri de petrol, la poalele dealurilor, acolo unde e sursa averii familiei dumneavoastră. Așa că ne-am dus acolo. Dar locul era foarte sinistru, doar metale ruginite, lemne vechi, puțuri tăcute și găuri adînci; ulcioase și murdare. Poate că asta a dezechilibrat-o. Bănuiesc că ai fost și dumneata acolo. Era cam lugubru.

— Da... e lugubru.

Vorbea acum cu o voce slabă și stinsă.

— Așa că ne-am dus acolo, și-am așezat un bidon într-o roată ca să tragă în el. A apucat-o o criză. Mi s-a părut că-i cam epileptică.

— Da. Aceeași voce stinsă. O apucă din cînd în cînd. Doar de asta voiai să mă vezi ?

— Cred că tot nu vrei să-mi spui cu ce te are la mînă Eddie Mars ?

— Cu absolut nimic. Și-am început să obosesc de întrebarea asta, spuse ea rece.

— Cunoști pe un anume Canino ?

Își strînse gînditor sprîncenele negre și frumoase.

— Vag. Numele mi se pare că mi-l amintesc.

— E asasinul plătit de Eddie Mars. Un *hombre* dur, se spunea. Cred că era. Fără un mic ajutor al unei doamne, aș fi unde e el... la morgă.

— Se pare că doamnele... Se opri brusc și păli. Nu pot să glumesc pe tema asta, spuse ea simplu.

— Nu glumesc, și dacă se pare că vorbesc în enigme, e doar o impresie. Totul se leagă... totul. Geiger și micile lui șmecherii ca să șantajeze. Brody și fotografiile lui, Eddie Mars și mesele lui de ruletă, Canino și fata cu care n-a fugit Rusty Regan. Totul se leagă.

— Mă tem că n-am idee despre ce vorbești.

— Să presupunem c-ai ști, uite cum s-a întîmplat. Geiger și-a înfipt ghearele în sora dumitale, ceea ce nu era prea greu, a primit niște chitanțe de la ea, și-a încercat să-l șantajeze pe tatăl dumitale cu ele, dar în mod politicos. În spatele lui Geiger se afla Eddie Mars, care-l apăra și-l folosea ca să-i scoată castanele din foc. În loc să plătească, tatăl dumitale a trimis după mine, ceea ce arată că nu se temea de nimic. Exact ce

dorea să știe Eddie Mars. Vă avea la mînă cu ceva și voia să știe dacă-l avea și pe general la mînă. Dacă-l avea, ar fi putut să strîngă în mare viteză o groază de bani. Dacă nu, trebuia să aștepte pînă primeai partea din moștenire și să se mulțumească între timp cu orice bani pește putea să-ți ia la masa de ruletă. Geiger a fost ucis de Owen Taylor, îndrăgostit de prostuța aia mică, fiindcă nu-i plăcea genul de distracții pe care i le oferea Geiger lui Carmen. Pe Eddie nu-l interesau astea. Avea planuri mai subtile decît își închipuia Geiger sau chiar Brody, sau oricine altul, cu excepția dumitale, a lui Eddie sau a unui tip dur, numit Canino. Soțul dumitale a dispărut, iar Eddie, dîndu-și seama că toată lumea știa că între el și Regan fuseseră certuri, și-a ascuns soția la Realito și l-a pus pe Canino s-o păzească, astfel încît să pară c-a fugit cu Regan. A dus pînă și mașina lui Regan în garajul clădirii unde locuise Mona Mars. Dar asta sună niței caraghios dacă o iei doar ca o încercare pentru a înlătura bănuiala că Eddie îl ucisese pe soțul dumitale sau aranjase ca el să fie ucis. Avea un alt motiv. Risca pentru a cîștiga un milion, sau așa ceva. Știa unde dispăruse Regan și de ce dispăruse și nu voia ca poliția să afle. Voia ca poliția să aibă o explicație a dispariției care-să-i satisfacă. Te plictisesc ?

— Mă scoți din sărite ! spuse ea cu o voce moartă, obosită. Doamne, ce rău mă scoți din sărite !

— Regret. Nu-ți spun toate acestea doar pentru a face pe deșteptul. Tatăl dumitale mi-a oferit azi-dimineață o mie de dolari ca să-l găsesc pe Regan. E o groază de bani pentru mine, dar nu pot s-o fac.

Deschise brusc gura. Respira deodată din greu și răgușit.

— Dă-mi o țigară, spuse ea gros. De ce nu poți ? Pulsul din gîtlej începu să-i palpite.

I-am dat o țigară, am aprins un chibrit și i l-am întins. Trase adînc fumul în piept și îi dădu drumul neregulat, apoi păru c-a uitat țigara între degete. Nu mai trase din nou din ea.

— Ei bine, Biroul de persoane dispărute nu l-a putut găsi, am spus. Nu-i așa de ușor. Unde nu reușesc ei, n-am să am eu succes.

— Oh !

În vocea ei răzbătu o notă de ușurare.

— Asta-i unul din motive. Biroul de persoane dispărute crede că Regan a dispărut intenționat, c-a tras cortina, cum se zice. Cei de acolo nu cred că Eddie Mars l-a ucis.

— Cine-a spus că cineva l-a ucis ?

— Ajungem și acolo.

Pentru o scurtă clipă fața păru că îi se descompune, că devine doar o mască de trăsături informe și necontrolate. Pe buze îi mîji preludiul unui urlet. Dar n-a durat decît o clipă. Sîngele familiei Sternwood se verifica și prin altceva decît prin ochii negri și nesăbuința stîrpei.

M-am ridicat și i-am luat dintre degete țigara fumegîndă și-am stins-o în scrumieră. Apoi am scos din buzunar micul revolver al lui Carmen, și l-am lăsat jos cu o grijă exagerată, pe genunchiul ei, acoperit de mătase albă. L-am balansat acolo, m-am dat înapoi, cu capul aplecat într-o parte, ca un decorator de vitrine care se uită să vadă ce efect are noul nod al fularului la gîtul unui manechin.

M-am așezat din nou. Vivian nu s-a mișcat. Ochii îi coborîră milimetru cu milimetru și se opriră asupra revolverului.

— Nu-i primejdios, am spus. Toate cele cinci camere sînt goale. Carmen a tras toate gloanțele. Le-a tras pe toate în mine.

Pulsul îi zvîcni violent în gîtlej. Vocea încercă să spună ceva, dar nu reuși. Înghiți în sec.

— De la un metru și jumătate. Nu-i așa că-i o fată scumpă și șmecheră ? Ce păcat c-am încărcat arma cu gloanțe oarbe. Am rînjit urît. Aveam o bănuială de ce-o să facă... dacă i se oferea prilejul.

Își readuse vocea parcă de la o mare distanță.

— Ești oribil, spuse ea. Oribil.

— Da. Ești sora ei mai mare. Ce măsuri o să iei ?

— Nu poți să dovedești nimic din ce-ai spus.

— Ce anume nu pot să dovedesc ?

— C-a tras în dumneata. Ai spus că n-ați fost decît voi doi acolo la puțuri. Nu poți să dovedești un cuvînt din ce-ai spus.

— A, despre asta e vorba. Nici nu m-am gîndit să încerc. Mă gîndeam la o altă ocazie... cînd gloanțele din revolver n-au fost albe.

Ochii ei erau bălți de beznă, mult mai goi decît bezna. Am zis:

— Mă gîndeam la ziua cînd a dispărut Regan. Tîrziu, într-o după amiază. Cînd l-a luat cu ea acolo, la acele vechi puțuri, ca s-o învețe să tragă cu arma, iar el a pus un bidon drept țintă, i-a spus să-l ochească și a stat lîngă ea cînd Carmen a tras. Dar Carmen n-a tras în bidon. A întors arma și l-a împușcat, așa cum a încercat să mă împuște și pe mine astăzi, și pentru același motiv.

Se mișcă puțin și revolverul alunecă de pe genunchi și căzu pe dușumea. A fost unul din cele mai puternice zgomote din cîte am auzit vreodată. Își țintì privirea asupra mea. Vocea îi era o șoaptă încordată de durere imensă.

— Carmen... Doamne, Dumnezeule, Carmen !... De ce ?

— Trebuie să vă spun eu de ce-a tras în mine ?

— Da. Ochii ei erau încă îngrozitori... Da. Mă tem că va trebui să-mi spui.

— Alaltăieri seară cînd m-am întors acasă, Carmen se afla în camera mea. Păcălise administratorul, ca s-o lase să intre și să aștepte. Era în pat... goală. Am dat-o afară. Bănuiesc că Regan a făcut același lucru cu ea cu altă ocazie. Nu-i poți face așa ceva lui Carmen.

Își strînse buzele și făcu o încercare slabă de-a le umezi. Un moment, păru un copil speriat. Liniile obrajilor se ascuțiră, iar mîna i se ridică încet, ca o mînă artificială, mișcată de sîrmă, degetele se strînseră țeapăn și încet în jurul blăniì albe de la gît. Strînseră blana în jurul gîtului. Apoi rămase cu privirea la mine.

— Bani, zise ea înfundat. Presupun că vrei bani.

— Cît îmi oferi ?

Am încercat să nu fiu batjocoritor.

— Cincisprezece mii de dolari ajunge ?

Am dat afirmativ din cap.

— Exact suma potrivită. Ar fi onorariul stabilit. Cam atît a și avut în buzunare cînd l-a împușcat. Cam atîta a primit și domnul Canino ca să te scape de cadavru cînd te-ai dus la Eddie Mars să te ajute. Dar asta nu-i decît un fleac pe lîngă ce se așteaptă Eddie să primească în curînd, nu ?

— Ticălosule!

— Da. Sînt un tip foarte smecher. N-am nici un fel de sentimente sau de scrupule. N-am decît simțul banilor. Și sînt atît de lacom după bani, încît pentru douăzeci și cinci de dolari pe zi plus cheltuielile, mai ales pe benzină și whisky, gîndesc de unul singur ce-i de gîndit; îmi risc întreg viitorul, îmi atrag ura polițiștilor, pe-a lui Eddie Mars și a complicilor lui, mă feresc de gloanțe și încasez la lovituri, și spun: mulțumesc frumos, dacă mai aveți și alte necazuri, sper c-o să vă gîndiți la mine, și-mi las o carte de vizită în cazul că se ivește ceva. Toate astea pentru douăzeci și cinci de dolari pe zi... și poate ca să apăr puțina mîndrie rămasă în sîngele unui om bătrîn, strivit și bolnav, la gîndul că sîngele lui nu-i otravă, și că deși fetele lui sînt cam aiurite, așa cum sînt multe fete simpatice în ziua de azi, nu sînt perverse sau criminale. Și așa devin un ticălos. Foarte bine, nici nu-mi pasă. Am fost insultat de oameni de toate felurile și de toate rangurile, inclusiv de surioara dumitale. Ea m-a înjurat mai rău fiindcă nu m-am culcat cu ea. Am primit cinci sute de dolari de la tatăl dumitale, pe care nu i-am cerut, dar pe care el își poate permite să mi-i dea. Pot să mai primesc o altă mie de dolari pentru a-l găsi pe domnul Rusty Regan, presupunînd că-l pot găsi. Acum îmi oferiți cincisprezece mii. Asta mă face să mă cred important. Cu cincisprezece mii de dolari mi-aș putea cumpăra o casă, o mașină nouă și patru costume de haine. Aș putea chiar să-mi iau o vacanță, fără să mă tem că pierd o afacere. Ar fi splendid. De ce mi-i oferi? Să continui să fiu un ticălos, sau să devin un *gentleman*, ca domnul elegant care a adormit acum cîteva nopți în mașină?

Tăcea ca o statuie.

— Foarte bine, am continuat apăsat. Vreți s-o luați de aici? S-o ducem undeva departe, unde să știe cum s-o trateze, unde să nu aibă la îndemînă revolvere, cuțite și amestecuri alcoolice? Ce naiba, s-ar putea chiar vindeca, știi bine. S-a mai întîmplat.

Se sculă și se îndreptă încet spre fereastră. Draperiile zăceau în falduri sidefii la picioarele ei. Rămase între falduri și se uită afară, spre dealurile întunecate și liniștite. Rămase ne-

mișcată, conțopită aproape cu draperiile. Mîinile îi atîrnau moi de-a lungul trupului. Le ținea complet nemișcate. Se întoarse și o luă de-a lungul camerei, trecînd ca oarbă pe lîngă mine. Cînd ajunse în spatele meu, își ținu brusc răsuflarea și spuse:

— E în put. Un cadavru oribil și putrezit. Eu am aranjat totul. Am făcut exact cum ai spus. M-am dus la Eddie Mars. Carmen s-a întors acasă și mi-a destăinuit ca un copil tot ce s-a întîmplat. Nu-i normală. Am știut că poliția are să afle totul de la ea. Avea chiar să se laude singură în curînd. Iar dacă afla tata, avea să cheme chiar el imediat poliția și să le spună întreaga istorie. Iar cîndva, în decursul aceleiași nopți, avea să moară. Nu moartea lui conta... ci lucrurile la care s-ar fi gîndit înainte să moară. Rusty nu era un om rău. Nu l-am iubit. Cred că era foarte simpatic. Dar pentru mine nu însemna nimic, nici într-un fel nici într-altul, viu sau mort, în comparație cu a ține moartea lui un secret față de tata.

— Așa c-ai lăsat-o să-și facă de cap și să intre în alte încurcături, am spus.

— Încercam să cîștig timp. Doar de dragul unui răgaz. Firește, am ales o cale greșită. Mi-am închipuit c-ar putea chiar să uite. Mi s-a spus că uită ce li se întîmplă în aceste crize. Poate c-a și uitat. Știam că Eddie Mars avea să mă șantajeze la sînge, dar nu-mi păsa. Trebuia să am ajutoare, și nu le puteam obține decît de la un om ca el... Într-o vreme nici mie nu-mi venea să cred că-i adevărat ce s-a întîmplat. Iar alteori, trebuia să mă îmbăt repede... indiferent la ce oră din zi. Groaznic de repede.

— Luați-o pe Carmen de aici, am spus. Și cît mai repede.

Continua să stea cu spatele la mine. Spuse încet:

— Și dumneata?

— Eu? Nimic. Plec. Îți dau trei zile. Dacă pînă atunci ai plecat, e în regulă. Dacă nu... anunț poliția. Și să nu crezi că n-am s-o fac.

Se întoarse brusc.

— Nu știu ce să-ți spun. Nu știu cum să încep.

— Mda. Luați-o de aici și aveți grijă să fie păzită fiecare minut. Promiți?

— Promit. Dar Eddie...

— Uită de Eddie. Am să-l văd după ce mă odihnesc. Știu cum să-l iau.

— O să încerce să te omoare.

— Mda. Dar nici cel mai abil complice al lui n-a reușit. Am să risc cu ceilalți. Norris știe ?

— N-are să vorbească niciodată.

— Eram sigur că știe.

M-am îndepărtat repede de ea, am ieșit din cameră, și-am coborît scările cu dale de marmură pînă am ajuns în holul de la intrare. N-am văzut pe nimeni cînd am plecat. De data asta mi-am găsit singur pălăria. Afară, grădinile strălucitoare păreau bîntuite de stafii, iar ochi mici și sălbatici mă pîndeau din dosul boschetelor, și parcă însăși lumina soarelui avea în ea ceva tainic. M-am suit în mașină și-am pornit la vale.

Ce mai contează unde zaci după ce-ai murit ? Într-un puț murdar sau într-un turn de marmură pe culmea unui deal înalt ? Ești mort, dormi somnul de veci, și nu-ți mai bați capul cu astfel de fleacuri. Petrolul și apa sînt la fel ca vîntul și aerul. Te mulțumești să dormi somnul de veci și nu-ți mai pasă cît de oribil ai murit sau cum te-ai prăbușit. Eu unul făceam parte acum din această istorie oribilă. Mai mult chiar decît făcuse parte Rusty Regan. Dar bătrînul nu trebuia vîrît în ea. Trebuia lăsat să zacă liniștit sub baldachinul patului, așteptînd cu mîinile livide strînse pe cearceaf. Inima îi era un murmur scurt și nesigur. Gîndurile îi erau cenușii ca scrumul. Iar în curînd, și el, ca și Rusty Regan, avea să doarmă somnul de veci.

În drum spre centru m-am oprit la un bar și-am băut cîteva whiskyuri. Nu m-au ajutat de loc. M-au făcut doar să mă gîndesc la Peruca Argintie, pe care n-am mai văzut-o niciodată.

TIPARUL EXECUTAT LA :

COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII"

coli tipar 12,5 comanda 90 008

În seria „ENIGMA"

au apărut :

Guy des Cars	B R U T A
Agatha Christie	CRIMA DIN ORIENT EXPRES
Sébastien Japrisot	COMPARTIMENTUL UCIGAŞILOR
Georges Simenon	COMISARUL MAIGRET A FOST PRĂDAT

sub tipar :

James Hadley Chase	TOTUL SE PLĂTEŞTE
Peter Cheyney	CE LE PASĂ DAMELOR!
Per Wahlöö	CRIMA DE LA ETAJUL 31
X X X	ANTOLOGIA „ENIGMA", 2 VOL.
Dashiell Hammet	CHEIA DE STICLĂ
Ellery Queen	LOVITURA DE GRAŢIE
Gaston Leroux	MISTERUL CAMEREI GALBENE
Boileau-Narcejac	COMPLOT
Noël Calef	ASCENSOR SPRE EŞAFOD
Georges Simenon	MAIGRET ŞI HOŢUL LENEŞ
Josef Škvorecky	TRISTEŢEA LOCOTENENTULUI BORUVKA

Editura pentru Literatură Universală

Lei 5,50